

A photograph of a stream flowing over mossy rocks. The water is dark and turbulent, creating white foam as it cascades over the rocks. The rocks are covered in green moss and have several green plants growing on them. The background is filled with more rocks and lush green foliage.

Sodrásban 2015

Sodrásban 2015

*Amatőr költők
antológiája
2015*

2015

Szerkesztő: Baranyai Attila

Borító: Vehofsics Erzsébet

Tipográfia: Baranyai Attila

Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes
(<http://www.iropult.hu>)

ISSN 2060-565X

© Vizuális Pedagógiai Műhely Bt.

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!

Megrendelési cím:

Baranyai Attila

8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

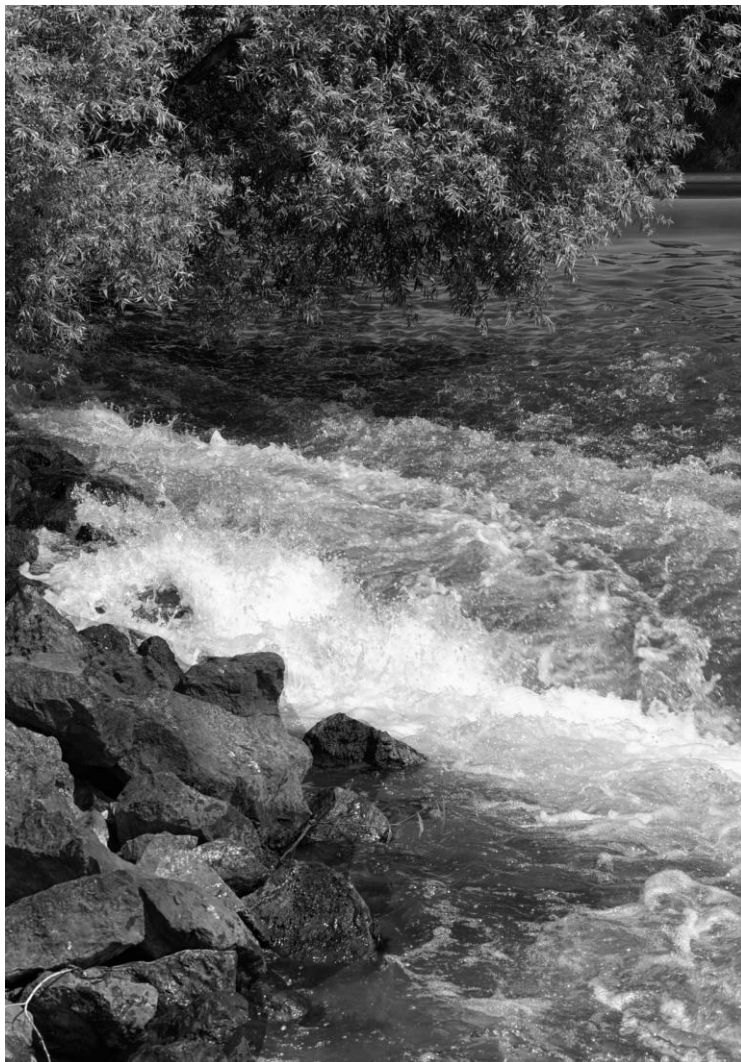
Tartalomjegyzék

TARTALOMJEGYZÉK	3
ÍRÁSAINK.....	7
ASZTALOS MORELL ILDIKÓ	9
ÁCS NIKOLETT.....	11
ÁCS VIVIEN	18
ÁFRA PIROSKA.....	21
B. B. NALA	22
BALOGH VERONIKA	24
BENEDEK-NIKLI HUNOR	25
BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI).....	27
BODÓ CSIBA GIZELLA.....	31
BORSOS IRÉN.....	32
BUBRIK ZSERALDINA	35
BUDAI ISTVÁN	38
CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET	39
CS. MAYER KATALIN	41
CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS.....	43
DITTRICH PANKA.....	50
DOBAI DÁVIDNÉ	51
DOBOSI VALÉRIA	52
DOBÓ GEORGINA	56
DOBROSI ANDREA	58
GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA	60
GÓSI VALI.....	71
GYÖRKE SERES KLÁRA	72
HAJDAN VALI	74
HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász) ...	76
INOKA PÉTER.....	81
JALCS IRÉN	83
JÁRTÓ RÓZA.....	86
KAMARÁS KLÁRA.....	90
KENDERESI GÁBOR.....	92
KESZY-HARMATH DÁNIEL	97
KISS ANGÉLA (MIMANGI).....	100

KONCZ-KOVÁCS ANNA	105
KOVÁCS DANIELA	107
KOVÁCS LÁSZLÓ (KOVYCS59).....	109
KUTASI HORVÁTH KATALIN	117
KÜHNE KATALIN.....	125
LÁM ETELKA.....	127
LISZKA GYÖNGY	131
MAYER ZSÓ.....	134
MILBIK JÓZSEF	137
MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT	141
MÓRICZ ESZTER	142
MUKLI ÁGNES	143
NASZVADI SÁNDORNÉ.....	144
NÉMETH NOÉMI	145
ORDAS ANDREA.....	147
PAP MÁRIA	149
PAPP ERZSÉBET.....	151
PETRES KATALIN.....	156
SZABÓ EDIT IRMA.....	161
SZELES GYÖRGY	164
TAKÁCS MÁRIA (ARIAMTA)	168
UJHELYI TIBOR	173
VARGA KATALIN.....	178
VASAS ESZTER	180
<u>BEMUTATKOZUNK.....</u>	183

FOTÓINK/GRAFIKÁINK/FESTMÉNYEINK:

VEHOFSICS ERZSÉBET: SODRÁSBAN	BORÍTÓ
VEHOFSICS ERZSÉBET: ÚT/TÖRŐ	6
VEHOFSICS ERZSÉBET: VÍZFÁTYOL	8
VEHOFSICS ERZSÉBET: KŐZUHATAG	70
SZOKODI VERONIKA: SIKÁTOR I.	126
SZOKODI VERONIKA: SIKÁTOR II.	182
SZOKODI VERONIKA: MALOM-TÓ	184

VEHOFSICS ERZSÉBET: ÚT/TÖRŐ
(részlet)

Trásaink

**VEHOFSICS ERZSÉBET: VÍZFÁTYOL
(részlet)**

ASZTALOS MORELL ILDIKÓ

Maghasadás

Ott, ahonnan én jövök
a félelem falakat húzott.
Te benne nem Te magad vagy,
hanem egy eszme: "Ti" a képzelt "Mi"
szemszögéből nézve.
Merthogy "Mi" kik vagyunk,
az is csak egy képzelet.
A jó túlharsog minden lehetséges
rosszat ebben a "Mi"-ben, és
a rossz minden lehetséges jót
ebben a "Ti"-ben.
A jó csak a rosszat megerősítő kivétel.

Nem elég pusztán másnak lenni?
Jó lenne végre összekucorodni.
Csak lenni. Létezni.
Kéz a kézben.

Áramlás

Álom és ébrenlét határán
fák beledőlnek az éjbe,
hullámzó mélybe,
hömpölygő sötétbe.
Súlytalan, sodró áramlás
húz, taszít, felszínre vet.
Keresem benne
sorsomat:
egy palánkot, iránytút,
mi az örvényen túlra
átvezet.

Jó nekem

A város fényei kialszanak.
Ágyamban társtalan a hallgatás.
Távol és a közel összekoccan, mint
kopogó léptek a macskakövnön.
A házban egy csapot megnyitottak,
valaki szomját enyhíti
mélyet sóhajtva az éjben.
Felpördült motor sárga fénycsíkként
suhan a sötétben.

Végre el kéne engedni a létet.
Elhinni, hogy itt és most jó nekem.
Ernyedve süppedni az álmon is túlba.

Már nem akarod, hogy szeressenek

Megkapaszzkodsz a fűszálban. Sokszor megcsalattál. Hitegettek. Kődvárat állítottak eléd bástyák helyett. S te hittél vakon. Elvállalsz mindent. Nem kérded, hogy miért és mit tesz majd tudóddal a vegyszer, ha görnyedve tisztítva tudód sípjai beiszák gőzét. Rozsdás vasat kaparsz ki a földből, s ha a rendőr megbüntet, útban a vastelep felé, mert országúti szállításra nincs engedélyed, holnap újra nekigörnyedsz, és kaparod a sarrat, a földet tíz körömmel, hogy a bírságot tudd miből fizetni. Kaparékgödrökben ülve összegyűlnek a telepiek, kacagva, nevetve tisztogatnak feketére töpörödött rozsdás csavart, rögöt. Feledés könnyű szárnyán lebben a múlt szétfoszlott csipkefátyla. Rongyos feltjain át büszkén járó asszony emléke tünedezik a gyárudivar szürke betonköves járdáján, fénylő fekete hajjal, puccos gálacipőben. Már nem akarod, hogy szeressenek. Csak azt, hogy a becsületed ne gyalázzák.

ÁCS NIKOLETT

Mondd, emlékszel-e?

(A debreceni kaland margójára)

Azért jöttem, hogy elbúcsúzzam,
hogy utoljára csókoljam a szád,
utoljára fürkésszem a tekinteted,
utoljára simogassam a kezed,
utoljára figyeljem két szemed,
utoljára vegyem a levegőt veled,
s hogy utoljára idézzem fel veled
vagy neked, érted s miattad
– vagy tán miattam, hogy jól legyek végre már –
azt az áprilisi éjszakát Debrecenben.

Mondd, emlékszel-e?

Vagy amikor ott voltunk

Egerben azon a 2012-es, novemberi éjen,
s a minaretnél csókolóztunk (is),
véletlen összesodródás volt csupán?

Mondd, emlékszel-e?

Mindig, mindenhol

velünk, körülöttünk s bennünk
a szikrák, azok a kiszámíthatatlan szikrák,
mik csak vittek előre, vittek hozzád.

Mondd, emlékszel-e?

Amikor behaltam abba a lehetetlen, tehetetlen fájdalomba,
amit te okoztál, s ma is öt percre belehalok,
néha még mindig úgy szúr, bár be nem vallom,
aztán úgyis újraéledek, s mosolygok,
csak meg ne halljam a radiohead-től a karma police-t vagy a
creep-et

hisz az én életem is egy kibaszott radiohead-dal,
mióta ismerlek tán, azóta csupán ...
hol van már az a szeptemberi, szépasszonyvölgyi este,
mikor az öledben feküdtem,
s az eget bámultam a holdat keresve?
(s a hányingeremmel küzdve)
Eltelt, ó, másfél év is már azóta,
most május van, már 2014,
s én 10 nappal múltam 24.
Te azt mondd, ó, ha tudnád, én hány nappal múltam,
26 leszel, de 19-nek nézel ki,
mégis, mégis kisfiú vagy csupán –
Szedd össze magad! – mondom.
Sosem hittem, hogy ilyen érzékeny vagy...
de nem baj, hisz azért jöttem, hogy utoljára lássalak
Mondd, emlékszel-e?
Azért jöttem, hogy utoljára lássalak,
hogy utoljára hagyjam a párnádon a vörös hajszálamat,
hogy utoljára hallgassam szíved dobogását,
s közben felidézzem azt a vad áprilisi éjjelt veled,
mi játszódtott le akkor benned?
Még ha hazugság is volt,
én akkor is szerettelek....
Mondd, ugye emlékszel te is
minden pillanatunkra?
Azon a csütörtöki napon
ősmaradvány-nyomok a pályaudvaron.
Mutogatod, s beszélsz hozzám,
de én nem tudok figyelni,
csak próbálok levegőt venni,
nem az eszement vágypakra gondolni,
s nem a szemedbe nézni, de alig megy...

Mikor jön már a vonat, hogy ne lássalak többet?
Mondd, emlékszel-e?
Találkozunk mi még, mondd,
s addigra én is új életre kelek,
s már tudok ellenállni neked,
nem kívánom folyton a szád,
s a lényed magamban
hogy áthasson a világod...
Ó, jaj, távolról minden szebb,
mert nem is vagy te olyan jó,
fáj is a sok hiba nekem nagyon, de nagyon –
azokban a 313-as szobákban töltött éjszakák,
azok tán csak hatalmas hibák. Voltak.
Mikor ott voltunk a Sport Hotelban, Debrecenben...
Emlékezz, kérlek!
Mert én azért jöttem, hogy utoljára sírjak (miattad),
hogy visszakapjam a lelki békém,
de, ugye – ha azt mondd, úgyis lesz –, találkozunk még?
Hisz odaadtad a pulcsid, hogy legyen miért...
Emlékszel-e?
Mikor valami kis kávézóban neveltünk Debrecenben,
és sírtunk, ó, nagyon sírtunk egy sör mellett,
ki tudja, mi volt a neve a helynek.
Mikor nekem innom kellett,
becsípnem, hogy őszinte tudjak veled lenni.
Te ott sírtál, én meg... én is sírok legbelül,
de sokkal erősebb vagyok, mint te.
Ez azért fáj, tudod? Hisz nekem kellene összeomlanom,
s közben a világnak már rég össze kellett volna omolnia.
Mert én emlékszem minden egyes szavadra.
Ugye, emlékszel arra az áprilisi éjre?
Mert én minden egyes percére.

Idézd fel, kérlek, mert én ott leszek, hol zúg a szél,
s ciripelnek a tücskök, hol a lázadó is remél,
mert már rég szanaszéjjel szedtél.
porra égetjük egymást, észrevetted?
Érzed te is, hogy együtt széjjelesünk?
Vajon voltak-e olyan józan pillanataink,
amikor mindketten igazán ott voltunk?
Te az egyik pillanatban kedves vagy,
míg a másikban a földbe tiporsz.
már azt se tudom, ki vagyok melletted...
De olyan finom volt a könyvtárban csókolózni.
De merre tartunk, már rég nem tudni,
hiszen a világ is megszűnik veled.
Most az bánt, hogy nem bántasz már,
újra kellenének a mesterséges mennyországok,
de melletted csak új hobbim lehet
a sírás, de csak utánad, kedves.
Veled amúgy minden miért ilyen szélsőséges?
Úgy gyűlöllek emiatt, jaj, úgy gyűlöllek....
Tudod te, mennyit kerestelek én Egerben
s Miskolcon a kiscsillag-koncerten?
Reméltem, felbukkansz,
vagy egyszer mégis májusban jössz Pestre...
Jaj, de fáj, hogy nem jöttél sohasem,
hiszen én szakadt estéken is írtam rólad,
gondoltam rád mindig,
egy egész nyarat rád gondoltam.
Rég végem volt már akkor,
novemberben végem lett.
Mikor láttál a színházban,
s én nem láttalak téged,

ezután csak délibábként léteztem
téged kerestelek.
Egy darabig mindenhol ott voltál,
aztán már sehol sem, sehol.
Azt hittem, ez az úr örökké tart,
már nem ment meg semmi sem.
Mondd, van-e vigasz, ha minden összetört?
Nem az vagy, aki Egerben,
rég beszipantott Debrecen,
s be sem fogad a város...
Inkább menjünk újra szédelegni,
esős napokon kacsákat bámulni a szökőkútnál,
s cigiket szívni egymás után a padokon,
valami lepukkant kocsmában
aprókat számolni utolsó sörökre,
Gyere ki velem – mondd.
Túl hangosan vagy őszinte... mindenki minket néz,
s mondd újra: meg kell csókoljalak, hogy megnyugodj.
Vagy megint erdőben sétálgassunk inkább,
miután bejártuk fél Debrecent gyalog.
Te szobrokat mutogatsz, s versekről beszélünk.
Másnap már van pénzünk,
igyunk valami finom kávé,
mondom, hozzá bármit!
De le ne égjek, kérlek, add oda a dzsekidet!
Ó, hogy sírtam én ott az egyetemen miattad,
te meg a táskád a könyvtárban hagytad.
Én inkább bort iszom,
s leülök egy lépcsőre sírni,
úgyis csak szenvednék melletted...
De hívj megint fel, kérlek!
Csak, hogy utána lemerüljön a telefonom.

Hiába mondom neked, zene nélkül meghalok a vonaton,
s tanuljuk át az éjszakát a vizsgádra,
aztán reggel ne menj be... kávék egymás után.
Annyira nagyon fáradt voltam, ha tudnád,
te csak aludtál, de én nem... egy percet sem,
mert ott voltál, de mégsem.
És én úgy gyűlölöm az arcodat...
s nem akarom szelíden viselni
ezeket a gyötrő vágyakat veled:
belehaltam már oly gyakran,
hogy csak téged szerettelek.
Katapultálok egy másik univerzumba, ígérem,
ezen a földön már úgyis elvesztünk mi ketten,
nem várlak már, rég lemondtam rólad,
makacsul hallgatok ott a padon,
de nem volt hiába eljőnnöm hozzád, ugye?
Bár nem értékelted, s számoltam a perceket,
míg újra s újra szétszedtél és összeraktál két nap alatt,
s a képzeletbeli mutatók is megálltak bennem,
s a világban is meg kellett volna,
de elteltek, s forgott tovább a föld is.
És én nem találtam a holdat megint,
pedig olyan jó lett volna a napfelkeltét
bámulni veled ott az Egeden,
hisz olyan más a kalandtúra Debrecenben,
Pesten meg nem olyan gyönyörű, csillagos az ég...
emlékszel-e, mikor erről beszélgettünk
éjfél körül a hegyen? Még Egerben...
Vagy emlékszel-e, utoljára, emlékszel-e,
mikor ellógtunk a szakestről,
s alsósorokat ittunk?

Te is, én is lázadó, ha tudnád, látnád, hogy hasonlítunk:
engem is csak a szabadság ölel folyton,
s a biztonság fojtogat.
Utazás nélkül én is meghalok,
jobban tán, mint miattad
haltam már nagyokat.
Mert én emlékszem nagyon,
mikor azt mondtad, imádlak, Niki.
Most imádlak, mikor a nyakam széjjelharapdáltad,
bebizonyítottad, hogy jó vagy,
hogy senki nem volt ilyen jó hozzám soha.
De hiába már, mert én továbblépek,
mert azt érzem, kiábrándultam.
Kösz a semmit, kösz, hogy látszólag szerettedél,
ez a vonzódás engem legyilkolt...
Kifeszítetted a szívem, tudod?
Azóta is minden nyíl mellémegy.
Nehogy belehaljak egybe is,
inkább éljek, s gondoljak újra
a szemedre, a szádra,
gondolatban megint belevevesszek
abba a mennybéli éjszakába,
mikor a másnap már pokol volt,
hagyj már békén! – mondom,
de te nem tudsz otthagyni...
Mondd, emlékszel-e?

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg:
<http://youtube.hu/Verslista>

ÁCS VIVIEN

Lélekszakadás

Közönnyel takart hazug mosolyok, piros rúzsok,
Elfeledett csókok, elillant vagy nem is volt bókok.
Eltört bögrék, megsebzett lelkek, zöldbe borult,
A végletekig elborozgatott emlékek.
Táncba feledkezett néma dalok,
Repülök, sírok vagy egyre csak kacagok.
Ismerős, de fájó illat, rám nehezedő hangok.
Reménytelen játszmák, mintha lett volna holnap,
De nem volt, boldogság nélküli, itt hagyott sóhajok,
Más vállán elsuttogott szavak, ölelés nélküli vigaszok,
Ébrenléttel átálmodott hajnalok, reggeli bánatok,
Bőrszoknyás esték és csukott szemem való festék,
Francia zenék, hideg, élettelen napfelkelték,
Félig élt élet, rosszul helyrerakott törmelékek.

Memoriter

Elementelek magamban,
Megőrzöm az illatod, ami minden porcikámra hatással volt,
A gerinced vonalát, az érintésed halk, áramlásszerű varázsát.
A hajad belövésének formáját, az inged gallérjának állását,
Reggeli ébredés után az arcod borostáját,
A kávé mellett lévő cigid tartását.
A csendes, de mégis mindent jelző sóhajaid,
A szálkás izmaid, a hasadon levő kockák számaid.
Azt, amikor a szád mosolygott, de a szemed nem,
Amikor játszottad a gáláns úriembert rendeltetészerűen.
Azt, ahogy a kezem a kezébe tökéletesen illett,
Azt a boldogságot, ami akkor átjárt és megihletett.
Azt, ahogy utoljára csókoltál a Kelenföldi pályaudvaron,
Azt, ahogy végül lemondtam rólad, tétován, összetörten, és fájón.

Elmentem végül azt, ahogy felszálltál az Édre tartó buszra,
Mert akkor elvitted magaddal a szívem, amit azóta sem kap-
tam vissza...

Távozás

Átlátszó ürességet kapok,
Nincsenek falak, csak a lebegések
Hallatszanak.
Bódult pillanatokra vágytam,
Repedezett mentsvárakat találtam.
Fájón tört rám a csend, egyedül
Koppant foltozott szívem,
Az, hogy érdekel bárkit is,
Vagy hogy újraéled-e a lelkem,
Már nem is remélem.
Fejben sem számolok már,
Mit bánom én, hogy voltál.
Ragasztott, boldog, hazug pillanataid
Lassan végleg elhagynak, mint
Ezen a novemberen a levelek
Is, mintha nem is csüngtek volna a fán,
Észrevétlen elhullanak.

Vigaszág

Fekete látszatzalakat húztál magad köré,
Elbástyáztad a szíved.
Leperegtek lelkedről a szavak,
Hiányérzet nem mardosta torkodat.
Azt tetted, amit mindig is szoktál,
Nem kérdeztél, de még csak nem is válaszoltál.
Szenvedélyt adtál, de szeretetet nem,
Testre vágytál, de lélekre és nőre nem.

Elvetted, ami kellett, búfelejtő lettem,
Érzelem nélküli élvezet lett a veszttem.
Olyannak láttál, amilyen sosem voltam,
Égettek a hazugságaid, de én nem szóltam.
Eszköznek láttál, egy felfedezetlen tárgynak,
Hiányzó darabkája a felkínált ágynak.
Te önző voltál, én önzetlenül adtam,
De csak egy múltenyhítő jóvátétel maradtam.
Elnyomott cigaretta és levetett pólók nyoma,
Az áprilisi hónap legfájóbb alkonya.
Kisírt szemek, eltaposott büszkeség,
Fájt-e neked a holnap, mint ahogy nekem fáj még?

Hol vagy már?

A hónapok, melyek eltelték nélküled,
Nekem semmit sem jelentettek,
Mert csak akkor, ott, veled,
Ősszel szerettem én az életet.
Szeptemberi napon esőben jöttél,
És ilyen gyorsan, rá
Tizenegy nappal már el is tűntél.
De a kezem beleillett a kezvedbe,
Az emlékek pedig beleégtek a lelkembe.
A szavaid, a mosolyod, az, hogy nem láttalak többé?
Odoszorolom a szívem legfájóbb pillanatai közé.
Hiába telnek a napok, és én mindig újra kezdem,
Félig létezem csak, mert a hiányodat állandóan elrejttem.
Télen írtál utoljára, de ígéreteid fájtak, kitöröltem,
Most a nyári melegben, a meg nem kapott vigasz tört rám el-
gyötörtén.
Nem tudom már, hogy szerettem-e én valaha így valakit?
Mert talán nem jössz már vissza, de én akkor is várlak téged
ugyanúgy, ugyanígy.

ÁFRA PIROSKA

Higgy!

Örömkönny-csillám,
szent oltár, rózsafüzér,
lelkedre hulló...

Ajándék

Csillagporos éjszakán, az újév hajnalán,
Mit adhatok annak, ki fényes szemmel jót kíván?
Gyöngyöző harmatot... Hitet... Boldog holnapot...
Szívemből szeretetet. Emléket. Igaz életet.
Őszintén én annak mit adhatok?
Fényet? Kövek közt szaladó patakot?

Legyek én egy kedves szó, egy érintés!
Ha bánthanak, legyek én a menedék!
Ha magányos vagy, legyek a társad,
Megértése e zavaros világnak...
Büszkeséged, rossz és a jó,
Múló idő, de veled állandó.

Pillanat, mely szívedben él,
Ragyogás, mi lelkedhez ér.
Remény és rózsáalom,
Hajnal – kéklő éjszakákon.
Ringató, törekeny hajó,
Tengerhullám, simogató.

Legyek neked, minden, mi jó,
Mi örök és ki nem mondható!
Legyen valóság, mi álom csupán,
Koccanjon az éjféli, csillanó pohár!

B. B. NALA

Álmokat ébreszt a halk szerenád

Szerelmes ölelés, mit nem élhetek át,
Úgy csendül az éjben, mint halk szerenád.
Hiszen te jelented az áldásomat,
A merengő szívembe rejtett álmokat.
Egyetlen szerelmem, nem hazudhatok,
Éjnek gyönyörében tűzként lobbanok.
Holdfényben a vágyak szerenádja kél,
Egyetlenegy dal száz csodát ígér.
Szerelmes ölelés, mit át nem élhetek,
Éjnek gyönyörében lázként égetett.
Az életem te vagy, hisz rólad dalolok,
Merengő szívemben a vágy tűzként lobog.
Álmokat ébreszt a halk szerenád,
Egyre jobban éget engemet a láz.
Szívem rejtett vágya, lázas ölelés,
Álmok gyönyörében a lelkemhez érsz.
Szerelmes dal hangzik a tűnő percen át,
Vágyódó szemem a hold-tükörbe lát.
Ám a tűnő percek csillag-ékszerek,
Soha nem szűnő vágy éget engemet.
Elmerengő szívem csak teérted ég,
Álmok húrja csendítette énekét.

Vallomásom lázas, suttogó szél

Szívem lázasan remeg, elfojtott gyönyörben, mint a nádszál,
Százszor suttogom neved a halk gyönyörök forró éjszakáján.
Elvárásolt éjen át dalt ébreszt bennem a szenvedély,
Elfojtva a sors szavát, ám az álom száz csodát ígér.
A csillagokat számolom, hold tükre csillan a vágy taván át,
Dal csendül a húrokon, hisz a szívem elmerengve vár rád.

Te vagy nekem az a szó, mely dallá teszi lázas merengésem,
Álmom varázstükrű tó, megrezzen az aranyád a szélben.
Mit mondhatnék, szerelmem, hisz vallomásom lázas, suttogó szél,
Sugarad elbűvöl engem, hisz folyton terólad álmodom én.
Vágyam halk simogatás, az éji szél aranyádat ringat,
Dal csendül a hajnalon át, neved örökre szívembe írtad.

Napkorong kél a hajnali égen

Vágyam aranyhúrja a dalnak,
Kísértő tüze a napsugaraknak.
Az álom szirmot hordoz a szélben,
Te vagy szerelmes ébredésem.
Felhangzó lelke a muzikaszónak,
A halk szelek szirmot sodornak.
Felhő vonul a végtelen égen,
Te vagy a húr a szív hangszerében.
Hisz a szerelmem tűzként lobbant,
A vágy függőnyt sző hajnalomban.
Az álom-szentély ablakán át,
Nem látni mást, csak a szirmok táncát.
Napkorong kél a hajnali égen,
Az álmok tükrében arcod nézem.
A vágy szavakkal elmondhatatlan,
Sorsom örökre neked adtam.
Az álom-szentély ablakán át,
Hallani a szél muzsikáját.
Megvallanám halk szavakon túl,
A vágy húrján az én dalom szól.
A szél suttog száz csodát ígérve,
Szirmokkal táncol a szív ütemére.
Hisz a szerelmem tűzként lobbant,
Vágyam csendül a muzikaszóban.

A VERSLISTA honlapja: <http://portal.verslista.hu>.

BALOGH VERONIKA

Szakítás-füzér

Holnap

Holnap újra születünk,
holnap egymásé leszünk,
de ma még vágyam tilos,
bár szorongva várom a napot,
amikor nem jössz...

Holnap.

Szakítás

Visszaadom a szíved,
de az enyémet nálad hagyom.
Kötözd be, kérlek, ha fájna,
gyógyítsd csókjaiddal,
s majd akkor add vissza,
amikor a tiéd összeforr.

Hazudj

Hazudj!
Hazudd, hogy már nem...
Hazudd, hogy unod,
s fáraszt rajongásom,
könnyítsd meg nekem a szakítást!

Szeretlek!

Szeretlek, ezért
visszaadlak önmagadnak,
hogy szabadon szenvedj,
sebeid könnyebben befornak,
vágyaid is elhamvadnak – talán.

BENEDEK-NIKLI HUNOR

Magyarok útján

Hol a csodaszarvas eltűnt a tóba,
ott lett felesége Hunornak a király leánya.

Hunor s népe e szép tájon maradt,
mert a tó vizet és az erdő élelmet ad.

Évek teltek, fiatalok öregedtek,
Hunor, katonatársai és családjaik „elmentek”.

Hunor fiában, Bórban még égett a kalandvágy,
hogy találjon új hazát.

A lenyugvó nap, a kék boltozat és a kék hegyek látványa
hívta Bórt nyugat irányába.

Hunor leszármazói összetanakodtak,
mi lenne, ha továbbhaladnának.

Égett bennük a kalandvágy,
hívta őket a hét határ.

Hol a nap lenyugszik, a hegyek mögött,
törzsek élnek törzsek között.

Gazdagságuk óriási –
mondja Bór, erre mindenki kíváncsi.

Sietve bontották a sátrat,
mert lehet, hogy új hazát találnak.

Örültek, hogy végre új otthonra lelnek,
lóbálták a kardjaikat, íjjaikat le s fel.

Az öregek nem nyugodtak:

Mi lesz, ha nem lesz ott hely a hunoknak,
s visszatérni sem tudnak.

A táltos látta a jövőt,
a második jóslással döntötte meg az elsőt.

A hunok megindultak új hazát keresni,
mint a méhek tavasszal kaptárt találni.

Esetleges harcra edzettek a fegyvereken,
miközben az asszonyok előkészítették mindent.

Felkészültek, el is indultak,
nehéz volt a búcsú a vándoroknak.

Isten tudja, hogy hazát találnak,
vagy szétszóródnak a nagyvilágba.

A szürke napok hatalma

Hétköznapi, szürke napok – aki ahogy hívja,
Ilyenkor van az embereknek a legtöbb dolga.
Csak a hétvége szabadít ki eme fogságból,
De utána kezdődik minden újból és újból.

Alig van időnk rendesen pihenni,
Szinte rögtön iskolába kell menni.
Ez olyan, mint egy örök körforgás,
Iskolaidő alatt az élet se csodás.

Semmi jókedv, semmi humor,
Semmi bánat, semmi szigor,
Aki ahogy akarja, úgy hívja,
De egy biztos: ez a szürke napok hatalma.

BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI)

Állapot

Milyen a jelen
Éppen itt és most,
Ezt mutatja az állapot.

Lehet egyszerre
Fehér, fekete,
Háború, béke,
Eme kettősség
Nem jó sosem.

Vadon s városban
Él földi lakos,
Mit világít hold,
És máskor napos.

Valamikor és valahol...
Már nem is tudom,
Milyen volt egykor
Minden ilyen állapot,
De egy biztos:
Ez mind-mind változó,
Az embernek csodálatos,
Sokszor fényesen ragyogó,
Éjjelente pompázó.

Vagy

Egy szó, egy mondat
Egy állítás...
Igazság-e vagy hazugság?

Egy álmkép,
Ami csodás...
Valóság-e vagy ámítás?

A kor, melyre
Jellemző a béke,
Időtlen-e vagy véges?

A hangulatod
Néha, valamikor...
Boldog-e, avagy komor?

Édesség, cukor,
Csokoládé most
Vajon neked jó-e vagy rossz?

A sors útja, melyen
Haladsz, lépdelsz,
Neked egyenes-e vagy görbe?

A mütőben a test
Egyszerre
Élettelen-e vagy eleven?

Szereteted a szívedben
Egyszerre
Meleg-e vagy hideg?

A macska
Háta, ha akarja,
Homorú-e vagy domború?

Kaszinóban
A csalfa szerencse
Nyertes-e , vesz-e?

Az ember ma
Hatalmasat
Ad-e vagy kap?

Íme ez
A versem
Csak egy-e vagy rengeteg?

Ez az írás most,
Hogy olvasva hallod,
Humoros-e vagy búskomor? ...

Érdekes

Érdekes
Lényege
Embernek,
/Hogy/ A teste kerete.

Érdekes
Lényege
Embernek:
Szíve, lelke
Áraszt szeretetet.

Érdekes
Lényege
Embernek
A természethez
Való közelsége.

Érdekes
Lényege
Embernek:
Tökéletes,
Tökéletlen.

Érdekes
Lényege
Embernek:
Mindenben
Rejtelmes.

Háború

Szomorú... háború,
Derűre... a ború.

Komoly... nyomor,
Korgó... gyomrok.

Hevesen... sebesen,
Menetel,...hadsereg.

Sebesen vernek... kattogó szívek,
Aggódó szemek... sokat könnyeznek.

Mi lesz... ennek a vége?...
Reméljük, a béke.

A tatai kapucinus templom

Vizek városa az otthonom,
Pontos napóra homlokomon,
Harangláb az én szomszédom,
Déli kongó harangszót adom.
Színes, díszített ablakok,
Szép, szent, sugárzó ikonok,
Miken át imahozó fényt adok,
Cserepemen jelzik a békét a galambok.

BODÓ CSIBA GIZELLA

Háló

Míg itt voltál, a vízen jártam,
Csónakba szálltam,
S hallgattam meséidet,
Lehetett hőség vagy langy meleg,
Lehetett ködös, őszi hajnal,
Vízre szálltunk bizalommal,
Te azzal, hogy fogsz halat,
De az sem számít, hogy elmarad,
Együtt voltunk, ez volt fontos,
Hogy a víz alattunk csacsog,
A nád a közelben susog,
Hogy a sirályok és vadkacsák
Szólnak csak bele ringatózó
Csendünkbe, s mire a nap
Magasra ült, a déli harangszó
Felcsendült, part felé indult ladikunk,
Tán vízben maradt a halunk,
De a kertnek hosszú asztalánál
Terítón volt a szivárvány,
És mindent megadott:
Bort, békét, falatot,
Míg úgy nem találta, hogy elég,
Hálodat kimerítette,
S arra kért, hogy menj vele!
Te mentél!
Engedelmesen, félve mentél,
Az Ő halásza lettél.
Azóta nem tudok vízen járni,
Lelkem viharait állni,
A sok vihar lassan elhalkul,
Nem félek!
Tudom, hogy értem nyúl!

BORSOS IRÉN

Utazás Pestre

Éva, Juli, Öcsi meg én, négyen főztük a tejbegrízt. Mint a „Miska kását főz” mesében. Hol túl sűrű lett, hol pedig túl híg... Öcsi megkóstolta, de visszadobta. Olyan arcot vágott, hogy nekünk eszünkbe sem jutott megkóstolni.

Hogy mersz dobálódzni, dobálózz tinálatok! Megetetem veled, amit ledobtál!- mondom. A barátnőimet sem kellett biztatni... Futkározás, hajigálás, birkózás, egymás „megetetése” nagyon jó játék volt. Amúgy betyárul odakozmált. Önfeledt játékunk meddig tarthatott? Megijedtem, amikor körülnéztem.

– Gyerekek, szedjük le a falról, meg a szekrényről! Mit fog szólni Anyukám...!

Vekker csörög... Nem tízéves vagyok, hanem hatvan!

Reumás derékfájás kínoz, és rosszul alszom. Felülök az ágyban: reggel van?

A szemem bedagadva. Borogatnám. Mi a csudát csináljak? Budapestre kell utaznom!

Férjem vigasztal, mindjárt kivisz kocsival a buszhoz. Nagyon kedves. Beülök hátra a csomaggal. Megbeszéltük, hogy zsem-lét is veszünk. Hideg szél fúj... Már itt is az üzlet, kiszállok.

A hátam, derekam csupa víz. A kabátom átvizesedett, a nadrá-gom is csupa víz! Józsi csodálkozik, valóban? Tegnap lemosta a kocsit, de hogy a fenébe került az ülésre a víz? A sírás kerül-get, most mit csináljak? Ha hazamegyek átöltözni, lekésem a buszt. Ha így szállok buszra, megszáradok Pestig?

Az ablak mellé ülök, a fűtés kedvező. A kiflit eszegetem, az-után a tej következik. Az út összevissza kanyarog. Megvárom,

amíg egyenesen megyünk. Egy nagy zökkenőnél kiömlik a tej.
Törölgetem, de ragad az arcom, a ruhám. Mindjárt megőrülök!
Ez már sok nekem! Hisztériás kacajban török ki...
A busz utasai megrovó tekintettel fordulnak felém...
Mindenki engem néz...

Egyik arcraól a másakra nézek: mindenki ismer? Kollégáim, rokonaim, ismerőseim néznek szótlánul, megrovón. Most itt állok porig sújtva...
- Irénke, Irénke! – ráz a férjem, kelj már fel, mert lekésed a buszt!

Igazság kerestetik

Vasúti átjáró; őrszemmel, lámpával, sorompóval. Tábla jelzi feltűnően: „A sorompó tíz percen túl is zárva tartható!”

Lovak húzta szénásszekér érkezik, lassú tempójában. Mielőtt a sorompó megmozdulna, a hajtó már lassít... Autósok haragja zúdul a szekér felé, egyik a gyalogjárdán, jobbról előzi őket. Micsoda rutin, még sikerült átjutnia...

– No, komám, a nap is lemén, mire ezt főhúzzák! – mondja a hajtó a mellette ülő, rezes orrúnak.

– Igyék addig, Jani bátyám! – nyújtja felé a kulacsot emez.

Motoros lassít, de nem áll meg, csak furakszik előre a többi között.

Nem a széna alatt áll meg, hanem egyenest a ló mellett. A gyalogjárón is bámészkodik néhány atyafi, egyikük egy kecskét vezet, kerékpáros asszony kosárban kutyát visz; triciklis fiú, feketeruhás öregasszony batyuval a hátán, talicskát toló parasztember – egyaránt a nyitásra várnak.

Mindenki türelmetlen bizonyos fokig, tíz perc hosszú idő.

A motoros látszik legidegesebbnek. Egyre ingerültebben túráztatja a motort. A kávészínű Trabant is túráztat, ahelyett, hogy leállítaná. A ló idegesen toporog, rossz hatással van rá ez a hangos pörögés! Újabb gázadásra megugrik, és kirúg... A motoros gyerek nagy ívben lefordul, sisakját a Trabantnak ütve. A motor halk dörmögéssel fekszik le az útra. Néhányan a motoros fölé hajolnak.

– Megharapott! – mutatja a karját.

– Atyámfia, te mér ijesztgetted ezt a Bandit? – mondja a részeg hajtó.

– Én? Ettől a saját motoromat sem hallottam! – mutat a Trabantra.

A Trabantos, egy kövérkés öreg.

– Neköd mög mi a fenéér köllött idetolakonnyi!

– Haggya má szégínyt, hát ajig lát – védelmezi a nénike.

– Hol rúgta meg a ló?

– Nem rúgta, hanem harapta!

Mindenki másképp látta az esetet, de mindenki véleményét mond. A részeg hajtók mindenkit szidalmaznak. A kecskés ember valamihez odaköti a jószágot; bemegy középre, és gesztikulálva magyaráz; ő aztán mindent látott! A ló megrúgta a gyereket! *Csak ő* látta valójában, mi is történt!

A mozdony lassan eldohogott mellettük, egymás hangját sem igen hallották. De kit érdekelt már ez akkor, hiszen esemény történt! Mindenki másként látta, és mindenki mást hibáztat!

Egyszer csak emelkedik a sorompó... a vita megszűnik... Elhűlve látják, hogy a sorompó tetején, a kötél végén ott lóg a kecske.

Várjuk a VERSLISTA Facebook csoportjába is:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>

BUBRIK ZSERALDINA

A mosoly...

A tárgyalóteremben csendben ültek az emberek. Halkan vettek levegőt, nehogy rájuk nézzen valaki. Ha szúnyog vagy légy betéved, az embereknek biztos mind a két szeme követte volna, mintha ő lenne a vádlott.

Az ajtó kinyílt, a bírónő belépett, mindenki felállt. A székhez érve egy kicsit hangosan kihúzta, de senki nem nézett oda. Majd leült, bólintott egyet, és elhangzott az első mondata.

– Eduard James vádlott, álljon fel! – kimért hangon szólt, hogy tudják, neki még nem bűnös.

Kis szünetet tartva egy kicsit jobban megvizsgálta az előtte álló szimpatikus, fiatal férfit. Nem értette, miért állhat itt a vádlottak padján. Majd szemét becsukta, és mielőtt kinyitotta volna, feltette kérdését:

– Bűnösnek vallja magát? – majd tágra nyílt szemmel várta a választ.

– Igen, bírónő – szólalt meg elég nyugodt hangon a harmincnégy éves Eduard. – Húsz évvel ezelőtt kezdődött, amikor tizennégy éves lettem, és elkezdtem középiskolába járni. Minden reggel busszal mentem. A buszmegálló tele volt, rengetegen várták a buszt. Sok ismerőst fedeztem fel, beszélgettünk pár volt osztálytársammal. Pár perc után megláttam őt. Ahogy jött felénk... A vörös haja, ahogy foncsikba volt fogva. Rám nézett, elmosolyodott. Én akkor ott lefagytam. Körülöttem rajta kívül senkit nem láttam, és egy szót sem hallottam. A busz bekanyarodott, de nem figyeltem oda. Csak őt néztem. Felszállt előttem, próbáltam utána menni, de nem fértem hozzá. Ő a hátsó üléseknél leült, elővett egy könyvet, és nekiállt olvasni. Egész úton őt néztem. Azt sem tudtam, az első utam milyen volt, nem figyeltem semmire és senkire, csak rá. Mivel nem tudtam a nevét, nem is mertem senkit sem megkérdezni, ezért a Hope nevet adtam neki. Három éven keresztül próbálkoztam közelebb kerülni hozzá. Ha beteg voltam, akkor is mentem iskolába, mert egy napot sem akartam kihagyni, ami-

kor nem látom. Elég volt nekem az üres hétvégeket kibírni. A szünetekben is mindennap megálltam közel a buszmegállóhoz, de úgy, hogy ne lássanak. Az a pár perc, amíg láttam a mosolygós arcát, az egész napomat bearanyozta. Egyedül az bántott, hogy jeggyűrű volt rajta. Nem mertem hozzászólni, gondoltam, úgyis elutasít. Azt meg nem szerettem volna hallani. Inkább éltem abban a tudatban minden reggel, hogy csakis az enyém. Három év után nem láttam felszállni a buszra. Gondoltam, lehet, hogy beteg, majd meggyógyul, és itt lesz velem. Vártam egy hetet, a második hetet, a harmadikat, de nem jött. Egy világ omlott össze bennem. Már iskolába sem volt kedvem menni, de még felkelni sem. Gondolataimat áttereltem másokra, mást próbáltam a szívembe zárni, de nem sikerült. A neve ott járt mindig a fejemben: Hope... Hope... Hope... Eltelt húsz év, amikor megláttam az interneten. A szívem úgy elkezdett dobogni, hogy féltem, nehogy kiessen a helyéről. Először nem hittem el, gondoltam, egy hasonmás. De nem... Ő az, Hope! Végignézttem az adatlapját, volt pár közös ismerősünk, tehát biztos, hogy ő az. És akkor megláttam a lényegét, és a szívem megint kezdett hevesen verni: egyedülálló. Éreztem, tudtam, eljött az én időm, Hope az enyém lesz. Bejelöltem ismerősnek, eldöntöttem, addig nem mozdulok a gép elől, míg vissza nem igazol. Pár óra múlva visszaigazolt. Boldog voltam. Madarat lehetett volna velem fogatni, vagy ha azt mondják nekem, másszam meg a Mount Everest-et, biztos megteszem, pedig tériszonyom van. Szerettem volna írni neki, de nem mertem. Félttem attól, hogy megint el fogom veszíteni. Aztán egy napon kaptam tőle egy levelet, melyben kérdezte, honnan ismerjük egymást. Pedig úgy gondoltam, plátói szerelem van köztünk, hiszen amikor rám nézett, mindig mosolygott. Ezek szerint három éven keresztül egyszer sem látott? Nem baj, eldöntöttem, nem adom fel. Másnap én írtam rá, megkérdeztem, mi van vele, kivel él. Mondta, egyedül van, nincs párja, de most nem is akar ismerkedni. Nem tudtam, mit fogok csinálni, de tennem kellett valamit. Ha nem lehet az enyém, másé sem lesz. Most baj, hogy kilenc évvel fiatalabb vagyok? Nem olyan sok idő. Elkezdtem a magánnyomo-

zást. Kiderítettem, hol lakik, hol dolgozik, mikor hova jár, és minden egyes mozdulatát követtem. Amikor mindent tudtam, akkor eldöntöttem, hétvégén az enyém lesz... – A vádlott lehajtotta a fejét, kicsi szünet után nagyon halk szavakkal megszólalt.

– Eljött a szombat reggel, felöltöztem, díszbe vágtam magam, elindultam. Egész úton csak az járt a fejemben, végre vele lehetek. Már a kocsiban éreztem az édes parfümje illatát. Húsz éve volt, de még mindig emlékeztem rá. Ritkán váltott, de az illat vagy vanília, vagy sárgadinnye volt. Jó az ízlése, én is szeretem. Amikor megérkeztem, egy kicsit még ülve maradtam. Nem mertem kiszállni a kocsiból. De éreztem, hogy mennem kell... Már várt rám, az enyém akart lenni. Belenéztem a tükörbe, megigazítottam a szemöldököm, mosolyogtam egyet, majd kinyitottam az ajtót. Nagyon sóhajtottam, és kiszálltam. Bezártam az ajtót kulcsra, megfordultam, elindultam, hogy közelebb legyek életem szerelméhez. Megálltam a bejáratnál, bekopogtam. Pár másodperc után kinyitotta az ajtót, ott állt előttem, és rám mosolygott. Soha életemben nem fogom elfelejteni ezt a mosolyt. A szívem megint kiment a helyéről, de azt sem tudom, hova, és hirtelen egy szó sem jött ki a számból. Ő, persze, rám köszönt, beinvitált. Leültünk a nappaliban, kérdezte, mit iszom. Kávét kértem, pedig nem is szeretem. Kiment a konyhába, megfőzni a kávét. Pár perc után felálltam, odamentem a háta mögé, átöleltem, majd annyira megijedtem, mit fog mondani, hogy a nyakára tettem a kezem, és elkezdtem fojtogatni. Lassan kezdett összeesni. Amikor nem éreztem, hogy levegőt venne, megfogtam, felemeltem könnyű testét, és hálósobájába vittem. Lefektettem a franciaágyra, odaültem mellé, és néztem. Ilyen gyönyörű nőt még nem láttam, és azt hiszem, már nem is fogok. Boldog voltam... Hope már az enyém. A szívem a helyére került. Elővettem a telefonom a zsebemből, majd nyugodtan, lassan elmondtam a rendőrségnek, hogy mit tettem. A beszélgetés után kikapcsoltam telefonom, letettem az éjjeliszekrényre. Hope mellé feküdtem, lecsuktam gyönyörű zöld szemét, átöleltem, és vártam. Megnyugodtam...

BUDAI ISTVÁN

Én nem értem...

Én nem értem ezt a világot,
Mert ilyen dolgokat még ki látott:
Ki eddig szelíd volt, most rombol,
Aki vad volt, most dorombol,
A hangtalannak megjön hangja,
Ki senki volt, most van rangja,
Aki eddig még kardot rántott,
Most rabként viseli a láncot,
Aki gyáva volt, most harcra készen
Bősz vaddá lett egészen,
Aki nagy volt, most beleférne
Egy visszahajlított tenyérbe,
Most az ontja a szép rímeket,
Ki elharapta a szövégeket,
S annak hajtanak most térdet,
Aki semmihez sem értett,
Mi tompa volt, most ércen kondul,
A józan ember megbolondul,
Ki eddig betartotta ígéretét,
Most bírod csak ígéretét.
Minden más, mint minek látszik,
Az ember ma hit nélkül játszik,
Ki eddig tétlen volt, most nekilát,
Ki sört sem ivott, vedeli a tekilát,
S senki sem leli majd honát,
Ha a világ így megy tovább.

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>.

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET

Ima

Ó, Uram!
Bocsásd meg vétkeimet,
hogy én is megbocsássak
az ellenem vétkezőnek.

Ó, Uram!
Nézz le tárt tenyerembe.
Benne ringatom Anyám,
s drága gyermekeimet.
Anyám már Neked adtam.
Hagyod, hogy egyik fiam
háttal álljon nekem?
Adj szívébe alázatot,
kezeddél simítsd el
homlokárol a redőket,
mert éppoly drága ő nekem,
mint zöld búzának
aranyló napsugár.

Ó, Uram!
Nem klérus kell nekem,
templomod én magam vagyok.
Adj hitet, hogy érdemes élnem,
terítsd rám csillagos meződet.
Én mindig jó akartam lenni,
s jókat cselekedtem.
Kenyeret dobtam vissza,
a követ elvettem.

Ó, Uram!
Bocsásd meg vétkeimet,
hogy én is megbocsássak
az ellenem vétkezőnek.

Éj-varázs

Az alkony utolsó bíbora már rég lecsorgott
a házak falán. Lábnyomaim életre kelnek,
majd elhalnak a pázsit sűrűjében.
A levegő édes és lágy, végigsiklik bőrömön,
megrebbenti a halántékom apró pihéit.
Hársfaillat úszik az éjben – illatos dallam –,
megrészegülve szívom be. Életre kel bennem,
s mint lebbenő kéz a hárfán, megpendíti
érzékszerveimet. Emlékek zsongnak bennem;
csókok, szerelmek, vágyak, szeretteim ölelő karjai,
azúrkék, megalvadt tenger, gleccserek, kolibrik,
égbetörő sziklaóriások s megannyi csoda, mit átéltem.
Álmodozásomból tücskök kircelő hangja rebbent
a valóság varázsába. Az ég fekete palástján milliónyi
apró lámpás, előttem szentjánosbogarak tűz-balettje,
köröttem bársonyos, tapintható éjszaka.

Mázolmány egy papírlapon

Újraélt tegnapok
mossák tisztára ablakomat.
Már kopogtat az ősz,
hiába zárom előtte ajtómat,
beoson. Rám telepedik.
Súlya nyomja a vállamat.
Markomban szorítom
mázolmány-vágyaimat,
nem engedem kicsorogni.
Várom, hogy megszólítson
a csend, s gondolataim
mondatokká formálódjanak
mogsárgult papírlapon.

CS. MAYER KATALIN

Ikarosz

Szeretném látni, ahogy a Nap felé szállsz!

Szeretném látni boldog repülésed,
tested csodáját a Napban,
szárnyra feszülésed!
De én nem engedem,
hogy zuhanásod a vég legyen!
Égett szárnyakkal,
remegő testtel
ölellek, s nem hagyom,
hogy összetörjön a mély!
Várom itt a földön,
a karomba hullsz.
Várom katángok, fűzények
között.
Várom,
rebbenő pillád
alatt ha vakon is
meredsz a világba.

Mesélj, Ikarosz, mit látsz
onnan föntről?
Látod a vulkánok mérges porát?
Atomfelhőket, tengerek viharát?
Tört hajókat, tömegsírokat,
betonfalakat, szomjazó népeket,
sivatagokat? Vágtázó lovakat?
Látsz-e kék hegyeket,
párát, vonuló bálnát, ki fényes
hátával szeli a jeget?
Látsz-e más színeket,
ami itt a földön nincs is?

Hallasz oly zenét
ami nem létezik?
Visszahullsz karomba,
ölembe veszek,
katángok, füzények
várják ébredésed,
hogy rebbenő pillád alatt
újra láss!
Lelkedben
dúdold
Isten dalát.

Fejem felett

Fejem felett rohanó szürke szellem
fellegeket hajt az üvöltő szél
csatából vonuló hörgő zsoldosok
borzalom sivít fák zöld levelei között
s vörössé válik a lomb már egy fészek
sincs az ágakon
holt fehér liliomok fekszenek az utcán
átlépek tört arcukon
elhagyott házak ajtaját feltépi a szél
emlékeket remél de csak dühöngve csapkod
jajong a szögletek között csapódva
mi ez az örület a világban
megyek és nem tudom hova
fejem felett sötétség hörög
én békét békét akarok!

Irodalmi reklám... oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/irodalmi.reklam/>

CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS

Sodrásban

Gyűlik bennem volt idők szennyje,
Mint áradó folyók szemetje,
De még maradtak fájó csodák,
Áradó idő szívemet kirabolja,
Lelkemet elviszi, kimossa, kimossa,
Tovasodorja, ami szép volt bennem,
Ami jó, nem maradt már bennem
Szeretnivaló, semmi szeretnivaló.
Szívem már nem zakatol fájva,
Bennem nem száguld, nem tombol a vágy,
Elmémben elhalt a gondolat,
Sodor az ár, sodor az ár,
De a fájó múlt kísért, kísért tovább, tovább.
A parton valaki várt, szép szemében
Izzó vágya, kedves arca felragyog,
Kiált felém: itt vagyok, itt vagyok!
Hol van már az éjféli csókja, forró csókja?
A mulandóság bilincse csörren, csörren,
Csobban a víz, csobban a víz, a víz
Elsodor, elvisz mindent.
Rám hiába vár, rám hiába vár
Az a szép lány rám hiába vár!
Sodor az ár, elsodor az ár,
A mélyben lenn a hatalmas görgeteg
Sötét, félelmetes víztömeg,
Fenn a habokon fénykígyók siklanak,
Szájukban tartva a vergődő időmadarat,
És múlnak a nappalok, és múlnak az éjszakák,
S nem tudom, hogyan kerültem tovább,
A víz csak visz, csak visz magával,
És sodródok tudattalan csak odább, csak odább,
Valami újra, valami szépre várva,

Beletemetkezve a jövőbe, az árba,
Már a partokat sem látva, vágyva, várva
Valami nagy újra, valami nagy csodára,
De csak a lassú, mocskos delta fogad,
S a tenger elnyel, mint nagy hal a kis halat,
A végső célhoz értem, ez volt a nagy csoda,
A megsemmisülés és az újjászületés,
A katarzis maga!
Tenger lettem, vagyok tenger is,
És a tengernyi vízcsepp között az egyetlen is,
Aki magányát, fájdalmát, keserű reményét
A csapkodó hullámoknak megsúgta árván,
Amit akkor szór széjjel és ott, ahol akar,
Ha jön a száguldó, vad, könyörtelen vihar.
Ha az őszi köd szítál, ha az őszi köd szítál,
Talán egy árva könnycseppem mégis megtalál,
És nincs már remény, és nincs már vigasz!
Ősz van, ősz, hideg, a köd az égből leszakadt,
Talán egy könnycseppem mégis rád talál,
Nem sodor az ár, már szabad vagyok,
Tengerek vizében magamat
Örökre elringatom.

Utolsó keringő

Sebzett szárnyú sas kering,
A messziségbe felrepülni nem tud már,
Elpusztul, ha földre száll!
Csak kering, csak kering tovább,
Lángoló, égő hegedű,
Az ég vonója megremeg,
Hullanak alá elparázsló dallamok,
Végül felsír a csend.
A föld visszakapja ősi jussát,
A sas utolsó tánca véget ért.

Ó, perc, maradj énvelem!

A haldokló utolsó tekintetében félelem,
Szemében az örök emberi kárhozat,
Életünk egyszer végleg megszakad!
A haldokló utolsó fohásza:
Ó, perc, maradj énvelem!
Míg velem maradsz, addig élem életem,
Bár tudom, hogy a halál
Már vágtat felém sötét lován,
Kételyem nem lehet, végül
Így vagy úgy, de elragad,
Végül így vagy úgy, de végez velem.
Ó, perc, maradj addig is énvelem,
Hogy szolgálaként úr lehessenek
Maradék létemen!

Kései ős a Bükkben

Hegyek őszi bíborán megpihen
A lenyugvó napsugár.
Bágyadt vágyak elhagyott nyoma,
Haldokló falevelek avar sírjaikba
Bújnak zokogva, színes álmaik
Hullanak, csak hullanak.

Az ős csókja halálos csók,
Az ős ölelése halálos ölelés.
Magányos, fájó szívek vacogását
Nem hallja az őszi szél,
Végigsöpör tisztásokon, utakon,
Ösvényeken halkán, csendesen,
Jönnek az avarcsókos, békés reggelek.

Egyre pórébb lesz a táj,
Széttérül rajta a bükki napsugár,
Vedlik a természet, jönnek a zord napok,
Lepergeti a fa magáról a fáradt lombszagot,
Csupaszon, szemérmetlen dobja oda magát,
Várja, hogy a tél hó bundát terítsen reá.

Lesz-e még őszöm, vagy ez az utolsó?
Olyan ez, mint egy élő koporsó,
Fejed alá teszi a csend a vánkosát,
Rád terül a múlt idő, levél szemfödő,
Csiga nyálas csókot ad,
Darvak égi útja hull reád,
Simogat a bágyadt napsugár.

Ilyen ősz, ilyen ősz nem lesz soha már!
Ez az ősz volt az igazi,
Ez az ősz nem is lehetett más,
Mert az elmúlás, az elmúlás
Először most sajnált belém,
Most mart belém igazán.

Milyen az, ha nincs valaki?
Milyen az, ha elmúlt valami?
Hogy van az, hogy valakit elvesztek?
Hogy van az, hogy valamit elvesznek?

Ilyen ősz, ilyen ősz nem lesz,
Nem lesz soha tán!
Az elmúlás, az elmúlás
Így nem fog fájni, így nem fog fájni
Soha már, soha már!

Lesz-e még őszöm,
Vagy ez az utolsó?

Hegyek őszi bíborán
Elhalkul a lenyugvó napsugár.

Nyári zápor

Végleg elhagytalak!
Felhők könnye mosta testem,
Búsan, gyászban,
Hagytam, hogy melegen
Végigcsorogjon hajamon,
Arcomon, ingemen.
Nyári papucsban bokáig sodró
Vízben tocsogtam, ilyen volt,
Ilyen volt ez a nap, a zápor napja,
Mikor elhagytalak.
Bőrig ázva, a felhővel, vízzel,
Sárral egygé válva,
Elfeledve, hogy ember vagyok,
Boldog voltam és szomorú nagyon.
Magához ölelt jó testvér, a természet,
Mely ölel akkor is, mikor nincs eszmélet,
Mikor csupán por leszek, foszló anyag,
Hozzám simul, örökre velem marad.
Nyári záporok, nyári záporok,
Magányos, fájó lelkemet
Mossátok, csak mossátok!

Rózsa

Rózsa virága, rózsa virága,
Ahány szín, annyi báj, annyi derű,
Illatod zsong, lebeg, megbabonáz,
Szirmaid között részegen
Nektárod gyűjti szerelmes méhsereg.
A nyári nap arany csókot ad,
Az őszi szellő magához ölel,
A téli hó, fehér lepel csak álmodik rólad,
Milyen voltál, és milyen leszel,
És betakar gondosan... mint féltő, kedves szerető.

A Parnasszus lábánál

Ülök a Parnasszus lábánál
Koldusként, süketen és árván,
S látom, hogyan mennek fel a nagyok,
Viszik magukkal a csodálatos rímeket,
Fantasztikus képtársításaikat és fennkölt igéiket,
És érzem a fennkölt illatuk,
S irigylem őket, s lennék közöttük
Épen, okosan és szépen,
De süket vagyok, béna és szegény,
Csak a mára gondolhatok,
Talán túléltem e napot, nem tudom.
Ülök egyedül a Parnasszus alatt,
És szép álmokat álmodom,
Ami reményt ad és maraszt,
Hogy Isten lábához hajthatom fejem,
Ha a sors megszalaszt,
Csak az Isten fogad el!
Csak az Isten ad vigaszt!
Koldusként, süketen és bénán,
Ahogy sóvárogva ott ülök egyedül
A Parnasszus alján.

Éneklő kaszás

Peng az acél, a múlás kaszóját élezi,
Fogy a fenőkő, fogy az acél,
A kasza éle nő, csak egyre nő,
Óceánon, habzó tengeren túl,
Mint visszhang visszajajdul,
A mező gyászban áll!

Hullanak a deli, pompás fűszálak,
Hullanak a szép mezei vadvirágok,
Mert hullaniuk, mert halni kell!
Beléjük hasít halálfejes, pengő kasza,
Siratódal: fájdalmas,
Győzelmi ének: mámoros,
Legyőzöttek és győzők együtt álmodott álma:
A jövőnk közös – így vagy úgy,
Rendet vágni kell!
Rendet, mert a mező, a világ elvadul,
Elszabadult lovak jönnek, gazdátlan csordák,
Dőzsölő gyomok, mindent eltakar a gaz,
A nap is elfakul.
Tudósok jönnek, okosak,
Mindent megismernek, minden részletet,
Megnéznék a holdról, mikroszkóp mélyéből
Mindent feltárnak, amit lehet,
Letesznek örök, bölcs szabályokat,
A jövő belőlük merít,
De az úr a kasza élén a fenőkö egyedül!
Jön a gép, csikorog, dohog,
Csorognak belőle olajmázos napok.
A mezőnek is hiányzik a kasza,
A kaszáló éneke, izzadtsága, lepergő szaga,
Hiányzik a csend, a táncoló, langyos szellő,
A dudorászó, békés báránnyelű.
Gazdagabb lesz az új fű,
Szebb lesz a mezei virág,
Mert viszik magukkal őseik kincseit
És az éneklő kaszást.

Kortárs magyar irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>

DITTRICH PANKA

Játék az élet (haibun)

Gyermek voltam. Szárnyak nélkül repültem, és hittem: elérem majd a fellegeket a szikrázó napban – de mindig leállt a hinta... Aztán feljutottam többször is a csúcsra, mászókán, vagy egy fán. Ahonnan leugrottam örömmel, a magam akaratából. A csúszdára felérni maga volt a pokol, oly távol voltak egymástól a létrafokok. Akkor még élveztem: mily hamar lecsúszom – most máshogy csúszom, nem akarom, mégis (löknek)... Homokvárat építettem, nemzeti lobogóval, szökőkúttal és kerttel, alagutat az egyik végéből a másikba, hogy ki lehessen jutni. Csináltam hozzá árkot és csapdát a betolakodók ellen. Aztán jött valaki, és rátaposott, vagy magára hagyva sártengerévé változott. De néha én döntöttem romokká a várat. Miért, azt nem tudom. – tán elment a kedvem, vagy belefáradtam... Az üveggolyók, azok egyenesen gurultak. Többször elérték a célt, olykor eltévedtek. – most mi a cél? Játsoztam bújócskát, elrejtöztem, megtaláltak, néha magamtól is előjöttek... – ha tehetném, már nem jönnék elő... Báboztam, értettem, milyen a színház, mikor az ember nem maga. Az élet csak egy színpad, mondják oly sokan. Nekem mi a szerepem? Játsoztam papást-mamást, volt benne szép, mit felnőtt észre sem vesz: gyerek – barát – szeretet... Sakkoztam, ahol kellett az ész: ki mivel lép, és a másik is: hogyan reagál. Hogyan ütnek le... fejben vesztes csaták... Malmoztam, a pajtásomat sokszor körbezártam. Lépni nem tudott. – ma így nem akarok... Volt, hogy kergetőztem, jó gyorsan futottam, bizony, hiába, mégis elkaptak. – most is elkapnának... Szedtem a réten sok-sok ibolyát, illatozott nekem, igaz, nem sokáig, halványult és elszáradt a kedves kék virág. – minden mulandó... Én is. Felnőttem. Most is játék az élet. Nyerek, majd végleg elbukom.

*Játszma az élet
a megírt szerepek torz
darabjaiban.*

DOBAI DÁVIDNÉ

Néha...

Néha megáll az idő
Néha átölel a csermely
Melletted, benned
Öbölben úszik a tenger

Néha szemeidtől
Kékké lesz a puszta
Várostól vonakodva
Időtlené válik a folyton
Folyvást eltűnik a kordon

Nádasba lengedezve ér a bak
Felhők közül ránk kacsint a nap
Kertemben a kezed
Fejünk fölül simogatnak
Az áldott szent szelek.

Még...

Még mennék veled az úton
Nyílnék veled a rózsának
Ropogva frissen mosolyának

Százszor érkeznék
Ezerszer jönnél
Birodalom az oltalom
Szerelem a virágom

Még ölelnék kezekben
Csókolnék szívesen
Hála neked Istenem
Galambom a mindenem

DOBOSI VALÉRIA

Menekülve

megsajnál, betakar és pártomra áll
ez a semmit érő, szürke félhomály,
fázósan remegve gubózom bele,
mint akinek nem volt s ma sincs semmije,

rejtőzni annyi nekem, mint túlélni:
nem fakíthat nap, és nem moshat el zápor,
avarban megbújó levélnek lenni –
zálog lesz kezemben a pusztulástól!

arra várok, hamut szórjon fejemre
minden kéz, ami valaha égetett,
őrült tüzekkel halálra sebezve
magát is, míg végül kiszenvedett,

megsajnál, betakar és pártomra áll
ez a semmit érő, szürke félhomály,
fázósan remegve gubózom bele,
mint akinek nem volt s ma sincs semmije...

Hangulatjelentés a kertből

kerted zöldje úgy harsan a szemembe,
mint régen elfeledett, idilli kép,
a csókunkkal volt az út kikövezve,
s mellettünk a fű mindig az égis ért,

mindent takart, mindent látni engedett,
a fű volt étel, ital, és ha fáztam,
veled ezernyi fűszál melengetett
még akkor is, ha nem voltam ruhámban,

mindig szerettem volna megszámolni,
egyenként az ujjaim közé fogva,
nedvüket a bőrömbe olajozni,

mielőtt életem bealkonyulna,
nézni, nézni, ha a sors megkergetett
a szemed zöldjével festett kertedet...

Rejtőző tavasz

megtelik idegen szagokkal a szoba,
amiket a kabátodon hazahoztál:
benzingőz, füst, olvadó hólé és a tavasz –
egy illat, ami már tavaly óta várt rád

néptelen utcán, kihalt árkádok alatt,
és ma hirtelen hajlott válladra ugrott,
lesöpörte a nadrágodról a sarat,
aztán kivasalt homlokodon egy ráncot,

kísértétek egymást, mint régi barátok,
féltékenyen néztem első pillanatban,
mint amikor kacér vetélytársat látok,

s nem tudom, ragaszkodó hűséged hol van?
megsimogatom ezt a kopott kabátot:
ma délután az utcán csodákat látott.

Távol tőled

ölembé zártam a távolság fagyát,
jaj! vele minden vágyam elcsitítom,
mintha egyetlen, végtelen éjen át
arra várnék, hogy karodba hazudjam

semmit erő, kis porszemnyi magamat,
világtalan vagyok, béna és vad is,
nélküled halódik bennem az öntudat,
míg az emlékezés velőmbe hasít,

és sikít érted ki nem mondott szavam,
bünt keresek, mivel menteni tudnám
majd' elátkozásig elhagyott magam,

ilyet nem pletykálnak, nem ír meg újság,
ez egy magányos, félig dúlt örület,
ami egyetlen szót ismer csak: veled...

Altatás

ki érti meg majd ritkuló szavaim
a torkomat forrasztó fájdalom közt?
az egyedüllét annyira éteri,
az Úrhoz közelebb a halál szele lök,

ki nézi majd pilláim reszketését
és a mögöttük felsejlő álmokat,
amikor útra bocsát ezer kétség,
s megnyugvást csak az a távoli fény ad,

ami csábít, sodor, visz s mégis rám un,
visszafordít – még dolgom lesz a Földön,
léptemre ezernyi ajtó kitarul,

mindenfele érkezésem hírért küldöm,
és ha akkor se értenék szavamat –
könnyebb lesz elviselni, hogy megtagadsz...

Hunyadi szobra

konok kőszobor,
kemény karján madarak,
vértjén csatazaj...

Gyertyaláng

fénye, melege –
csak egy csipetnyi csoda,
ki vagy nélküle?

Búcsúzkodó

csiklandozza emlékeimet a múlt,
mi régen fájt, ma az is szépnek látszik,
némelyik törődött, gyenge, megfakult,
de tartják maguk a végső pusztulásig,

arcok, amiknek már régen nincs neve,
a lefolyóba szaladt aranyláncként
észrevétlen tűntek el a semmibe,
húzza maguk után az éltető fényt,

félek, te is ilyenné válsz maholnap,
gyengülő nyomás leszel szívtájékon,
ha múlt időben beszélgetünk rólad,

de a tőlünk elválasztó tér vékony,
leheletemtől lebbenő levegő-
errefele fogy, a túloldalon nő...

Irodalom csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/magyarirodalom/>

DOBÓ GEORGINA

For you in Menfis

Azt mondtad, pap leszel.

Jól átvágtál.

Ontom soraim.

A hülyeségről, miközben

semmim nem maradt,

csak ez a szék, min

ülök.

Vagy tán már az sem.

Nem maradt semmim,

csak ez a toll.

Vajon az enyém?

Papírra írok,

kockásra szeretek,

nem tudom, miért.

Tulajdonképpen meg

mindegy.

Fiatalok voltunk,

s te azt mondtad,

pap leszel.

Örülök, hogy nem lettél az.

Vagy bánom?

Mindenki az örök életet kutatja.

Én is.

Azt mondtad,

pap leszel.

Már nincs messengerem.
Vagy más használja.

Azt mondtad,
pap leszel.

Gyenge kifogás.
Köszí szépen mindent.

Epigramma

Mi a baj a szerelemmel?
Semmi!
Na látod!
Ennyi!

Newtonról

1. Tehetetlen vagyok,
mint Newton első törvénye.
Tehetetlen, mégis tehetős.
Gondolataim szabadok,
még ha kezemet béklyó,
bilincs köti is. Így gondolta
egy nagy író, Puskin is.
Vagy picit másképp?
A gondolat szabad.
Így van ez?
Talán. Talán. Netalán.
2. Mit is mondhatnék még
Newtonról?
1.2.3. Sok törvénye volt.
Túl sok lenne leírnom.
Így most inkább hallgatok.

DOBROSI ANDREA

Se veled...

Sosem akartalak
magamhoz láncolni,
de mindig te
jutsz az eszembe.

Szeptemberi karc

Mintha mérhetetlenül és újra,
minden pillanatra rácsorogna
valami őszbe zsongó, méla nesz,
előttem kibomló szépség,
édes-új összetartozás,
amikor elhamvad a nyárvarázs,
de a víg dal ottmarad a torkokon,
egy utolsó csöpp mindig egyre,
összebújva és nevetve –
olyan nekem itt ez az alkony,
ez az aranyló, bársonyos idő,
melyből e tömérdek telt fűrt kinő;
teljesedik szeptemberi karcom.

Nagytakarítás

Hétfőre gyöngyöt tűztem a tenger fenekére,
kedden csillagokat akasztottam az égboltra,
a padlásról kisöpörtem az ígéreteket,
ma talán a bókók szortírozásába kezdek;
a felismerés kellékeit szélként szétszórta.
Nagytakarításom – létezésem menedéke.

Májusi éjszakán

A holdvilág hintóját
parányi lovak húzzák,
gyí, Harmatcsepp,
mindent bele, Cézár –
az éjtündérek hajában a fésű
úgy cikázik, meg sem áll.
Így szökik testembe
a tomboló tavasz,
mintha apró mesekönyvét
lapozná a zsenge fűszál;
az írás a régi: marassz...
s a hintó az éjben tovaszáll.

Végtelen történetek

...és megrezegnek, mint búzagalászok,
vibrál a hangszál, fölöttem porszemek,
no, te szomszéd, de jó, hogy látlak megint,
hogymeg sokáig éljek, szádban szó leszek.

...de gabonatábla terméstől roskad,
most is érzem, mint naphosszat rám pereg,
már tudhatnám, ez van, ha találkozunk,
egymásba folynak újabb történetek.

...így legalább lassul bennem rohanás,
mert nehezen hallgatsz az intelemre,
a „sietek”, „mennem kell” hatástalan,
napom te sosem fested színtelenre.

...ha kihalnának belőled hormonok,
és génjeid, mint a kicsorbult kés-él,
már-már szánnám a tegnapi emlékeit,
hogymeg hallgatásomról, sajnos, lekéstél...

GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA

Menj utadra

Most a startnál körbenézel,
még itt vagyok, s megvédelek,
de egyszer egyedül mész el,
s én nem lehetek már veled.

Tétován indulsz az úton,
bár lépted egyre biztosabb.
Gyermekkorod lassan múlón,
s az élet magával ragad.

Vágyaid álmok tetézik;
még hiszed, lesz majd kegyelet,
ha gyomokon botlasz végig,
s a helyes ösvényt keresed.

Menj, utadra engedlek hát,
de lépteid még követem.
Szemem elkísér, amíg lát,
de ott kezéd elengedem.

Majd megtudod

Ne féld, éld az életet,
hisz aggódni nem lehet
minden új lépés fokán,
mert más út jobb lenne tán.

A bölcsesség útból fakad...
Nem a parttól függ a patak;
a távolság, mi mérvadó,
s milyen sok az olvadt hó.

Így ma talán kevesebb,
s lehet, holnap több jut neked,
de meghátrálni nincs okod,
hogymennyit érsz, majd megtudod.

Ilyen az élet

Ilyen az élet, Angyalom;
álomra jön a fájdalom,
s ki tegnap még kecsegtetett,
mára hátat fordít neked.

Szava ma még füledben cseng
– mily szép s jó vagy –, de mit jelent
a szó, mely messzeségbe száll.
Csak a tett fogható. Habár

még hiszed, hogy tartja szavát,
s Istent eléri kérő imád.
De kiröhög, ki becsapott,
s élvezi az alázatod.

Ügyelj, s ne higgyél bárkinek!
Ítéld, de bosszút nem lehet
kiélni, hisz a bűn teher!
Ilyen az élet és nem fair!

Már nem vagyok a kisgyerek

Hogy viselted terhem, anyám;
tényleg akartál, vagy talán
a sors lökött ki eme útra,
s terveid a porba hullva
elfogadtad jöttömet.

Hogy neveltél engem, anyám;
saját képedre, vagy talán
meghagytad a mivoltomat,
s kivártad, a holnap mit ad,
elfogadva énemet.

Hogy ítélsz meg engem, anyám;
büszkeséggel, vagy netalán
kételyvirág nyílt szívedben,
melynek magját én ültettem,
s elfogadod csendesen.

S mondd,
hogyan bízol bennem, anyám;
tudod, mindig számíthatsz rám,
s bármi bántja lelkedet,
már nem vagyok a kisgyerek,
ki sír, ha látja könnyedet...

Most
én becézlek, vigasztallak,
elébe állok a bajnak,
kezed fogom, lépted védem...
Te vagy, ki formálta lényem,
s elfogadlak, mint Te vagy!

Menni kell

Arcodra mosoly nem fagyott,
s szemedből könny nem pereg,
mégis látom a bánatod,
s érzem fájó kételyedet.

A csokor még reményt ígér;
ha vársz, eljön a szerelem.
Ne kérdezzed most, hogy miér'
telepszik rád a gyötrelem.

Lábnymok az út porában;
van könnyed, amely tétova.
Van, ki megbotlik magában,
s kinek az út otthona.

De menni kell, a fény előtted,
mögötted sötét virít;
felejtsed, mi összetörhet:
a szerelem kínjait.

S ha talpad a földet éri,
érezed majd, hogy mit jelent
a valóságban élni,
s felejteni, ki elfelejt.

A sötétség peremén

A sötétség peremén lidércek,
rémálomból álnok felém lépnek.
A kezükkel tépik szét a láncot,
el akarják érni e világot.

Hamis árnyként neszeznek a térben.
Felém szálló leheletük érzem.
Foguk között bomló hullát látok.
Integetve vetnek reám átkot.

S köztünk áll tehetetlenek sora.
Haza vágyik, de nincs már otthona,
s a remény, mellyel a szívükben élnek,
itt sem adhat nekik menedéket.

Te bolond

Szemed lesütve szívedbe nézel,
gondolatod a messzeségben jár.
Nehéz a sorsod, de mégsem mész el,
bár meglehet, máshol jobb élet vár.

Magadba roskadsz, mosolyod hervad,
nevetned kéne, de itt a magány,
lassú mérgével kétségbe ringat,
s az úton nem vár más, csak a talány.

Egykor a nézők a pódiumról
lesték a jöttöd, várt a porond.
Ma ürességet látsz a sorokból...
Csak te maradtál, te, szegény bolond.

Egyszer...

Egyszer elapad szavaid sora,
s a csend, mint szürke lepel, mostoha
telepszik le rád.

Neked akkor tél terjeng a tájon,
s a fény vakmerő táncot lejt, barátom,
földízű a fagy.

„Majd megérkezel az alkonyatban”,
s a szemed rezdületlen néz, halkan
kítárul a tér.

Tévedések macskakövén lépdelsz,
s hátrafelé vágyakozva nézhetsz,
de itt van a vég.

Nagyikám

Számomra csendben mentél el
– habár én loptam el magam –,
s ha most emléked megölel,
itt állok alázatosan.

Látom, mint lisztes ujjaid
érintik fáradt homlokod,
s hitted az utolsó napig,
még egyszer visszafordulok.

De engem vitt az álnok út.
Elöttem éveim sora,
s akkor nem tudtam, mire jut,
ki el nem búcsúzik, soha.

Most igaz könnyem leperreg...
Beteljesületlen a vágy,
hogy újra konyhában legyek,
s te nyitott karjaiddal várj.

Gaia dala (Vesuviushoz)

Láttalak messziről tompán,
isteni ködfátyol mögött.
S a leplet alakod ormán,
melybe a lényed öltözött.

Álarcod magasra emelve
öleltél kebled fokán.
Bujtogattál szerelemre,
csókodat itta a szám.

S frigyünkéből az élet sarjadt,
téged áldott sok nemzedék.
Hitte, te őrzöd, s nem halhat,
ki tisztel, s eléd hódolva lép.

De most, álruhád levetve,
mutatod meg valós arcodat.
Tetemek hamuba öntve...
Ennyi, mi emberből maradt.

Engem is félrevezettél!
„Ki kérte forró haragod?”
Isten voltál, gyilkossá lettél,
s ezzel önmagad is halott.

Örökség

Lisztes harmat hullt fejedre,
homlokodon gondredők.
Merev ujjaid remegve
tapintják a múlt időt.

Beteljesületlen vágyak...
Alázatos szolgaság
borít igaz hitre fátylat...
Ez jutott, ez volt, mi járt.

Görnyed hátad, mélyre hajlott,
s büszkeséged nem maradt...
Megölel a csend, bár hallod,
hívnak suttagó szavak.

Így áll most ellőttem lényed,
törékeny vagy, ingatag –
Menned kell, s én sírok érted...
De tükörben arcod marad.

Félálom

Elolvadt percek tetemén
csonka fákat látok.
Gúnyt űz belőlem a fény,
átszövi a világot.

Mozdul a kép, feldereng
ledőlt kémény árnya.
Kertemben a Rút mereng...
Sok év elmúlt mára.

Sátán, távozz, itt ne járj! –
Önként'len kiáltom.
Rám bámul, de meg nem áll...
Oh, ez csak rémálom!

Napfogyatkozás

(2015. március 20.)

A nap elé osont a hold,
s a fény a térből fakón nevet.
A félhomály a földig hatolt,
s útjára kel a képzelet.

A madarak elcsitultak,
a hideg csontjaimba mar,
a virágok sem virulnak...
Szívemre esti érzést varr

e talmi, léti megtörés,
s tudom, a vég még nem jelen,
de egyszer megszűnik e kötés,
s tovalebbenünk fesztelen.

Félelemfal

Viharfelhő gomolyodik éppen,
s nem látni az eget s a napot.
Félelmeim törnek fel a térben,
hiányzol, de egyedül vagyok.

Nem hallom a szavaid, mint régen,
s arcod már a ködhomályba tért.
Búsulok, s a vesztedet nem értem,
elsíratott könnyem mit sem ért.

Minden vágyam bokrétába fűzve,
fájdalmam bús dalba öltözik.
Borzonkodva égek talmi tűzbe',
versembe némaság költözik.

De te vársz rám létnek távlatában,
egyszer hangom újra felfakad.
Ott álsz majd a fény varázslatában,
s ledöntjük a félelemfalat.

A lét jogán

Mint fák között a zúgó szél,
természet ősi sóhaja,
úgy hangom is most útra kél,
mint lelkelem félnék dallama!

A szót, mi számon megjelen'
vérvön tükrözve szívemet,
másképpen értik más helyen,
mert önérzetet rejteget...

Ma halk, mert félőn suttogom,
de holnap már nem reszketeg.
Buzdít izzó szónoklatom,
kiált, hogy végre értsenek:

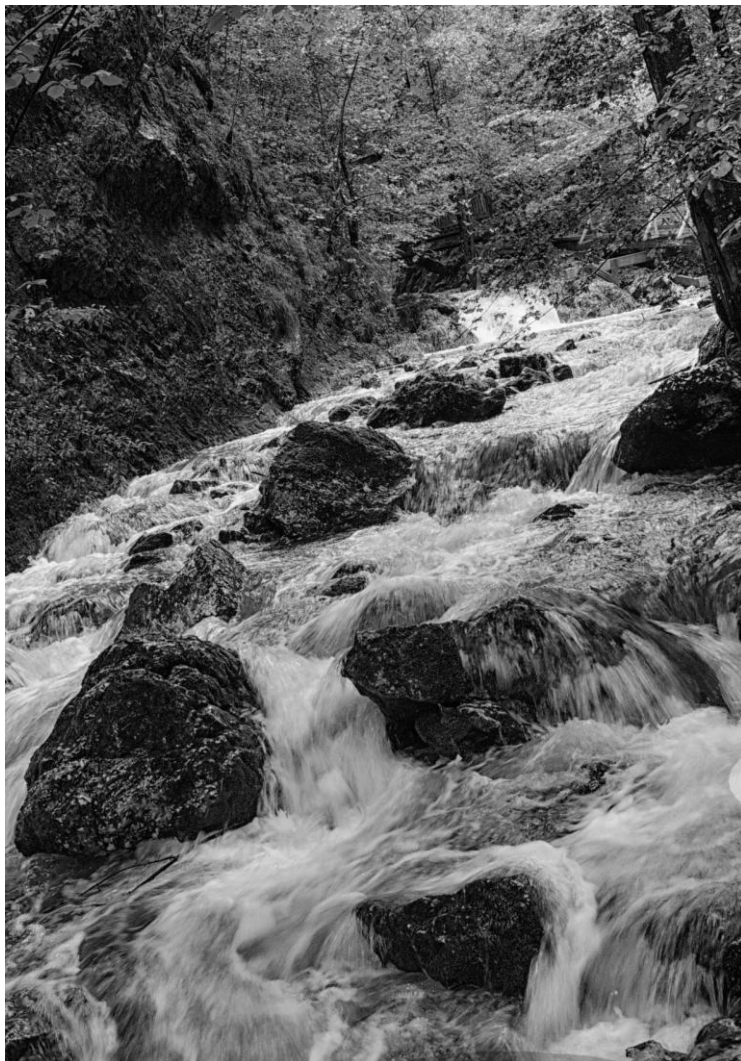
emberek, magyar ez a szó,
mely kitüremlik ajkamon,
nem halkul, nem lesz suttogó,
hisz végre itt az alkalom,

hogymondjam: mi éget, mi fáj,
mit éltünk meg sok év alatt!
Mi volt jó, és mi volt viszály,
melyből öröm vagy bú fakadt.

S most itt állunk a lét jogán!
Rosszabb, mint mások, nem vagyunk!
Vétett és szenvedett hazám!
Meghunyaszkodni nem fogunk,

mert minden korban itt e nép,
más országnak volt bábujá,
kiknek szavára harcra kélt,
s csak vesztes maradt önmaga!

De Kölcseynek dala szól,
s az imádságunk nem lohad,
mint magyar, ide tartozol,
s az Isten minket elfogad!

**VEHOFSICS ERZSÉBET: KŐZUHATAG
(részlet)**

GÓSI VALI

Fény-arany álom

Régmúlt emlékekkel álmodtam megint,
égi tanyájukról üzentek a holtak,
az éjszakai csendben harmonika sírt,
csillaglámpák fénye ölelte a holdat.

Álmaimhoz bújtam árván, egymagam,
– vén tiszai hajó bújik így a parthoz –
könnyű hálót csókolt rám a fény-arany,
megsimítva lágyan minden angyalarcot.

Hová rejtette?

Hová tűnt apám mosolygása,
erős kezének biztonsága?
A cinkos fény szeméből
hol kószál, anyámat keresve?
Hol járhat, merre?
A lét örömét hová rejtette?

Hová lett szájából a tiszta szó,
a csendesen vigasztaló?
Hol van a derű, a nevetés?
Hallgat a hiánya. A lombfűrész
néma, elhalkult minden madár.
Nesztelen lépteit hiába várom,
már csak hangtalan árnyéka jár.

Minden, ami irodalom... oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/gosivali>

GYÖRKE SERES KLÁRA

Még egyszer...

Szeretnék még egyszer
találkozni veled... Körülölelné
bennünket a csend.
Kezem kezedbe tévedne
nesztelen, vállad vállamhoz
simulna csendesesen.
Szemed szemembe mélyed,
idézve régi emléket.
Mosolyod olyan, mint egykoron.
Most is szeretsz, érzem, tudom.

Egyszer még találkoznék veled!
Szívemre simulna remegő szíved.
Ölelnék egymást szótlantul,
nem sejtve, utolsó búcsú volt...

Rózsaliget

Számos kert még beleférne
a hatalmas Ligetbe, több száz
színes rózsza virít illatfelhőt lehelve.
Nem látni a Liget végét, végtelen.
Ilyen csodát még nem láttam,
virágszőnyeg előttem, színorgia,
illatfelhő, összekulcsolom kezem.
Isten kertje ez a Liget,
virágot szedni nem lehet!
Mebontaná a szépségét, sírnának
a levelek. Ezt csak némán,
kitárt szívvel, gyönyörködve nézheted.

Magával ragad az élmény,
amit soha nem feledsz...
Gondolatban üldögélek egy hófehér
kis padon, nem tudom, ébren
vagyok, vagy álmodom?
Hála tölti be szívemet, hogy
e csodát láthatom, Isten kertjét
nem feledem, a lelkembe fogadom...
Meghatódva azt sem érzem, hogy
nesztelen könny pereg az arcomon...

Időkerék

Elsuhan a HÉTFŐ,
Követi a KEDD.
Készül a SZERDA,
CSÜTÖRTÖK integet.
Kopogtat a PÉNTEK,
A SZOMBAT kacag.
Ünnep a VASÁRNAP!
Pihenni szabad.
Egymás után jönnek,
hisz barátok ők,
jól megértik egymást,
nem irigykedők.
Repülnek a napok, hetek,
hónapok, hónapokból év lesz,
s már unokát ringatok.

Véges, földi létünk
meddig tart? Titok!
HÁLÁS SZÍVVEL KÖSZÖNÖK
MINDEN ÚJ NAPOT!

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>.

HAJDAN VALI

Enyhülés

Ha terheli szíved,
nyomasztja valami,
ha már nem kívánsz
emberi szót hallani,
ha felzokog benned
megannyi jaj,
sok kimondhatatlan
vágy és sóhaj:
sírásod nem hallja más,
csak a Menny,
van, ki veled könnyezik
odafenn.
Lecsendesít téged,
és békét kínál,
azt adja neked,
mit a lelked kíván.

Szó-csokor

Szirmaimat bontom a panasz világában,
illatomat ontom a szavak virágában.
Szóvirág szirmaim kinyílnak-bezárnak,
rejtőzködő titkokat a szívekbe zárnak.
Szóvirágszálaim hajladozva szállnak,
rímek bokrai közt hozzád eltalálnak.
Lelkeknek üzennek, szívekhez beszélnek,
Bárhogy ki vannak is téve szembeszélnek
Eszedbe juttat tán néha egy poétát,
ki szavakból kötötte néktek e bokrétát.

Vajúdás

Ezek itt a törmelékek és a romok,
amott meg ezüstösen csillog a homok.
Erre találhatók a gazok és gyomok,
másfelé vezetnek az igazi nyomok.
Hogyha most el nem indulok, itt ragadok,
visszafelé haladok, ha itt maradok.
Fájást szülő akaratok,
némán ölel a karotok.
Itt hagyom nektek a saratok,
teljen meg a kosaratok!
Nem csahol már agaratok,
itt kiszáradtak a garatok.
Szemeket nem könnyel maratok,
a szeretetemmel majd aratok!
Most szabad szárnyakat varratok,
hogy repülhessen madaratok!

Aranytál

Van, aki nem garantál,
van kezében aranytál.
Kínál olyat, ami használ,
levesében nincsen hajszál.
Annál, aki beleköp,
folyton-folyvást beleköt,
csökkenti az adagot,
és a mézes madzagot
elhúzza az orra elől,
így annak a tornya ledől.
Mégis van felette fedél,
nem egyedül, melletted él.
Ott van veled, érte tegyél,
egy tálból csak vele egyél!

HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász)

Ablakok, fotók

(átirat) szonett

A lét dermedt meg. A kinti világon,
havas tájon a tél fogcsikorgató.
Egy lélek, annyi sincs a fázós utcákon,
bent meleg van, kényelmes, andalító.

Álmosan megakad szemem a fákon:
mily szép a fehér, telet hozó, szűz hó!
Kertem téli ruhát öltött e napon, csillogó
szépet. Szikrát szór, villogó.

Árván sárgult bogyók lógnak fagyosan,
dacolnak zord széllel-jéggel. Az ugaron
a hajnali látványt képekben rögzítem.

Cirmos cica hízeleg kitartón,
bundája selymes, dorombol lábamon. –
Verslistás barátaim, üdvözetem.

Őserők. Emlékezés egy cunamira

Amikor bősziült őserők birokra keltek,
vadon ők taroltak, pusztítottak, öltek.
Ember pusztult, megsemmisült az élet,
cunamik söpörtek el gondtalan létet.

Emlékek az régmúltból, most fájó képek,
tíz esztendő telt el, begyógyulatlan sebek...
Újra itt a parton, ahol most csend honol,
élesen, hirtelen, minden fülembé zakatol.

Pillanat műve volt az egész, vad fájdalom,
a holdsugár sétál itt velem és magányom.
Egyedül sétálok az esti fényben a parton,
csillagfények gyúlnak messzi horizonton.

Emberiség, ébredj végre, lásd be: tenni kell,
büntetlenül élni nem lehet, most lépni kell!
Óvjuk hát Földünket jövő nemzedékeknek,
hogy majd unokáink is boldogan itt éljenek!

Mennyi kérdés kísér e magányos sétámon,
csendesen morajlik a tenger, esti szeánszon.
Békítőn csendre inti a fájó múltnak hangját,
simogatón szelíd hangon feledteti zord arcát.

Farsangi bálba

Nagyon szép név ez a Borbála:
bor is, bál is, meg Borbála is.
Barátnóm hív farsangi bálba,
boszorkánytáncot járnék én is.

Vidám karnevál

Búg, berreg busók kelepelője.
Sokácok kifordított bundákba?
Telet, törököt űznek Dunába...
Farsangnak bolondos karneválja.

Zarándok zenészek

Zarándok zenészek zárdában zenélnek,
Tavasszal Zorbát járnak görög szirének.
Zümmögve méhek zajongnak kertekben,
kikelet éled, zöldell, zuhogó cserjésben.

Zsémbes öregúr

Ma zselétől fénylik hajad, Zsó,
Csak zsörtölődsz, úgy sem figyelsz rám.
Egy zsémbes öregúr vagy, drágám!
Oké, lesz neked kávéhoz zserbó.

Zseraldin

Zseraldin zsörtölődik hevesen,
zsúrlófű beleragadt hajába.
Zsolti haja zsíros lett, szabadba'
zsibongtak zsúpfedeles teleken.

Zseraldina Zsigában

Zseraldina hajt zsemleszínű Zsigában,
Zselés haja égnek áll, zsaruk nyomában.
Zsibbadt keze-lába az örült hajzában,
Zsebre vágott kézzel várták zsákutcában.

Züllött zombik

Tavaszi nap ragyog a zafirkék színű égben,
zuhogó záporosó zúdul zöldellő mezőben.
Zegzugos tájon züllött zombik zúgolódnak,
zamatos rügyeket éhes zebrák falatoznak.

Régi álom

Ujjaid között lassan peregnek az évek,
alázatosan hajtasz főt az idő múlásának.
Igen, hosszú földi élet pereg itt szépen,
megölel sok kedves emlék s megpihen.

Emlékszel? Mikor egy liszteszsák kiszakadt,
ujjad és homlokod lisztes lett a kamrában,
amikor lehajoltunk, és szedtük fel a lisztet,
úgy igaz, sütni akartunk jó, finom kenyeret.

Ennyi év múltán előttem állsz lisztesen...
Igaz, akkor ott, gyerekfejjel, jót nevettem,
kacagnék ma is szép emlékeimmel együtt,
de ez már múlt, csak beteljesületlen álom.

Gondtalan fiatalság

Évei a rövid kamaszkornak gondtalanok.
Ilyenkor álmodunk mi izgalmas jövőkről,
mozdul az élénk fantázia, az ismeretlenbe.
Sokszor ébredünk rózsaszínű álom-kertben,
majd felébredve eloszlik ez a vonzó képzelet,
s lassan leolvad a máz erről a csábító világról.
Ekkor a valóság éberén mozdul a tetem felett,
ahol ott vár a mindennapok kemény kihívása,
és elszáll az álom a kémény füstjével együtt.
Kiáltok: heuréka! Ébren vagyok.

Pista karácsonya

Pisztrángot kértem karácsonyra,
Parádés menüt hét órára,
Ünnepi asztal terítve vár,
Családunk papot is ide vár.

Karácsonynak napjai peregnek,
Délután meséket vetítenek,
Pöttyös Panni kalandjait adják,
Pista kedvenc filmjét újra játsszák.

Gondúzó este

gondúzó este
mikor csend ül a tájra
csillagok gyúlnak

Zenebohóc

haiku csokor

Néma csendben ül
bohóc, az est kedvence,
fellépésre kész.

Arca kifestve,
nagyra szabott ruhája,
színes cipője.

Tus és dobpergés,
bohócunk porondra lép,
csetlik-botlik ő.

Trombitát próbál
ügyes zenebohócunk,
kicsik kedvence.

Fogja hangszerét,
szól az „Il silenzio”,
vastaps jutalma.

Női szentek

haiku csokor

Aranyat ígér
szobrászkéznek munkája
hosszú nap után.

Akt szoborcsoport
vágynak szent kötelével
csábít alkotót.

Sok női szentek
örzik hős történelmünk
arany korszakát.

Örömtől repes,
megkoszorúzva álmat,
hírnevet remél.

Egy gyönyörű akt.
Vágynak megkoszorúzva
csiszolt márványban.

Fagyosszentekkor
virágba borult kertem.
Bolondos tavasz...

INOKA PÉTER

Szólj, ha itt a hajnal

Itt vagyok ismét, egyedül.
Visszatértem, s mint megannyi éjjelen
járom a várost csodálva mindazt,
mi köröttem lassacskán álomra szenderül.

Újra s újra ámulok a város táncoló,
sárga fényeiben, s velük táncolok én is.
Lassan haladok előre a szürke házak közt,
de mégis nehéz utamra lelnem.

Ezernyi kis utcán futok a gondolatok
végtelen sűrűjébe, s kötök ki a szigeten,
mely zöld koronáját viselve büszkén tekinti
partjait, s végül fáradtan megpihen.

Vele együtt álmodom én, de melletted ébredek
ismét, mint megannyi reggelen,
csak szólj, ha itt a hajnal, s ölelj magadhoz
szorosán, csendben, szótlánul, kedvesem.

Nézz rám

Legyen az bárki, én szeretném látni,
Milyen az, ki sosem fél.
Ő hogyan élhet, s vajon mit láthat,
Ki az, aki benne él?

Rám néz, s mosolyog szépen,
A szemeivel ölel át.
Nézz rám, s én szelíden kérdelem,
Ugye, téged lát, aki a szemedbe néz.

Nézz rám, s mondd, hogy
Téged lát, aki a szemedbe néz,
Nézz rám, s mondd, hogy
Nem akarsz semmit, mi nem a tiéd!

A szerelemről

Keserű, édes, néha bántó,
Őrült, szép vagy sziporkázó.
Lehet mázas, lehet mézes,
Soványka, tán terebélyes.

Színes, szürke, szenvedélyes,
Borongós vagy épp kedélyes,
Erélyes, hű, mámorító,
Szeszélyes és háborító.

Lassan múljon, legyen fájó?
Akkor jó, ha időtálló.
Mindegy, minek nevezem,
A szerelem – az szerelem!

Holdpehely - az irodalmi fényforrás csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/holdpehely/>

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>

JALCS IRÉN

A legszebb ajándék

Réges-régen, mikor kicsi voltam, varázslatos ajándékot kaptam, ami olyan volt, mint egy mese, és egész életemet meghatározta. Oly jó visszagondolni rá. Nem díszes dobozba volt csomagolva, és színes masnival sem volt átkötve. Láthatatlan volt. Ajándék a lelkemnek és útravaló az élethez. Megtanítottak szeretni és arra, az én dédszüleim, hogy a szeretetnek oly nagy a hatalma, a gyógyító ereje, és képes megváltoztatni a lehetetlent. Képes mosolyt csalni a könnyes arcokra, és orvosol ezer és ezer problémát. A legszebb, mit adhat valaki az utóda-
inak, az, hogy megtanítja őket szeretni, de nem szónoklatokkal, hanem azzal, ahogyan ők szeretnek és élnek, meseszerűen, szépen.

Az én dédszüleim nagyon szerették egymást, úgy, ahogyan szinte már nem is lehetett. Mindig felcsillant a szemem és nagyot dobbant szívem, mikor velük lehettem. Négyéves gyerekként nem érdekelt baba és játék, mert ilyenkor csak leültem, és mint egy varázslatot, néztem őket. Azt éreztem, hogy melegség és valami csodálatos érzés kerít hatalmába. Öregek voltak már nagyon, mikor velük lehettem. Mindig megsimogatták egymás arcát, mikor felébredtek, és puszit váltottak, mielőtt leültek reggelizni.

– Drága Annám, szeretlek! – mondta a Papa, és valami furcsa csillogás volt a szemében. Olyan volt, mint valami csillogó gyémánt. A szalonnás tojás falatozása közben megbeszélték a napi teendőket, és felidéztek a múlt szép perceit.

– Apukám! A rózsákat megmetszed, ugye?

– Meg, édesem! Tudom, milyen fontos neked.

Mama a könnyeit próbálta elrejteni, mert ötvenedik születésnapja jutott eszébe. Mikor a párja ölébe kapta őt, végigvitte a rózsalugason, minden bokorról szakított egy gyönyörű rózsát, és Anna ölébe rakta. A csokor közepébe a legszebb rózsát tette, amit ő nemesített kedvesének. *Anna tekintete* volt a neve, mert a szeme színe után nemesítette kékes szivárványszínűre.

– Tudod, Annám, mindig boldoggá akartalak tenni, és sajnálom, hogy soha nem vittelek el sehova. Nem láttuk a világot, de még a fővárost se. A falu határát is oly ritkán léptük át. Nem mutattam meg neked a Stefániát, mit a dalból ismertünk, és mindig szerettünk volna ott sétálni.

– Szébb ez a világ, ami itt van, mert te építetted nekem. Számomra az a Stefánia, ha végigsétálok a kertben, és minden bokorban és fában a szeretetet érzem, mikor megsimogatnak engem, mert kezded simogatását adja át nekem, hisz minden növényt neked köszönhetek.

Mamának gyakran fájta a feje. Ilyenkor Papa magához vette a tarisznyáját, és két kilométert sétált azért, hogy a kedvese fájdalmát enyhítse. Volt olyan, hogy ezt egy nap kétszer megismételte, mert Mama elfelejtette, hogy a kevert port hova tette. Ilyenkor Papa megsimogatta Mama arcát, majd magához ölelte, és halkán súgta a fülébe:

– Semmi gond, Annám! Megyek újra, de vigyázz addig magadra! – Majd elindult ismét az útra. Vacsora után mindennap megölelték egymást, lassan elindultak lábaik a dúdolt dallamra, és táncoltak.

– Gyógyszer számomra, hogy szeretsz, és megnyugszom, mikor átölellek. Én csak veled élek, nélküled nem létezem – mondta Mama a Papának.

Minden hétvégén foszlós kalács került az asztalra, melynek az illata az egész lakást belengte. Mama már hajnalban felkelt, hogy bedagassza a tésztát, és mire Papa felébredt, már megsült a kalács a kemencében. Ó, hogy szerette Papa tejbe aprítani a falatokat! Még a morzsát is összeszedte. Mama ilyenkor csak leült a kemence szélére, és tekintetével simogatta Papa arcát, egyszer csak, mint egy imát, úgy mondta: Jancsikám, egyél, és mosolygott közben. Számára oly nagy boldogság volt látni, ahogy a Papa eszik...

Mindig meg akartam tanulni kalácsot sütni, és a levest is úgy akartam elkészíteni, ahogyan a Dédi csinálta. Azokat az ízeket soha nem sikerült elővarázsolni, de hasonlót igen, mert mindig érzem, hogy egy láthatatlan kéz segít nekem. Ilyenkor mindig

átjárja a szívem a boldogság, könnyeimet elmorzsolva nézek fel, és azt mondom: - Köszönöm, Dédi.

Ködös, késő őszi reggel volt, mikor Papa reggeli előtt kisétált a kertbe. Egy gyönyörű szál rózsát az *Anna mosolyából* levágott, majd megsimogatta a szirmokat, és Annájához indult, de mielőtt belépett volna, összeesett. Még látta Anna arcát, mielőtt elsötétült előtte a világ. Mama arcát könnyek mosták, mikor a mentősök hordágyra tették Papát. Kezét szorította, és kérve kérte:

– Jancsi, kérlek, ne hagyd itt! – Én csak néztem, és sírtam Mamával együtt. Sajnáltam őt nagyon. Megfogtam a kezét úgy, ahogyan Papa tette mindig, de szólni semmit nem tudtam, mert egyszerre éreztem a szeretetet és a fájdalmat. Ott és akkor tanultam meg szeretni, mert úgy éreztem, kiteptek egy darabot a szívemből, és akkor éreztem, hogy nagyon szeretem őket, úgyhogy örökre velem maradnak itt a szívemben. Papa nem tudta Mama kérését teljesíteni, mert a kórházból már nem tért haza. Mit érezhetett, hogy magára hagyta a lelke másik felét, aki az élete volt?

Papa halála után Mama már nemigen mosolygott. Az a ritka mosoly is csak akkor jelent meg arcán, mikor esténként kiült a ház előtti lócára, felnézett az égre, és ők ketten beszélgettek. Faluhelyen szokás volt akkoriban ezeken a kis lócákon megpihenni, és itt beszéltek meg a szomszédok a fontos és kevésbé fontos dolgokat. Mama senkivel nem beszélgetett, mert ő már egyedül érezte jól magát, pedig de sok estét átbeszélgettek itt! Akkoriban ő csak Papával beszélgetett, és várta haza. Tudta, lehetetlen, de gondolta, vele megtörténik a csoda, és visszajön hozzá. Térdén pihentette a kezét, és gyakran egyik kezével a másikat lassan megsimogatta úgy, ahogyan a Papa tette. Ilyenkor elmosolyodott, és elutazott abba a képzeletbeli világba, ahol az ő Jancsija volt.

Néhány hónap múlva találkoztak ők ott, ahol azóta is boldogok. Mindig szeretettel gondolok rájuk, és hiányoznak nagyon. Megtanítottak szeretni, és ez volt számomra a legszebb ajándék.

JÁRTÓ RÓZA

Ingyen-ebédek

Érik az eper.

Ezt onnan tudja, hogy tele van a piac ezzel a csodás, aromás gyümölcssel. Végigmegy az asztalok között, nézeget, kérdezőget, de minden helyen ugyanannyi az eper ára. Pedig van különbség a minőségük között.

– Ha csak egy picivel lenne olcsóbb, én is vennék valamennyit – gondolja.

De nem olcsóbb. Később se, mikor már dél fele jár az idő. Délben meg be is zár a piac. Végül vesz másfél kiló újburognyát, abból az apró fajtából, amit most a legolcsóbban árulnak.

– Tudja, ezt szeretem legjobban, igaz, sokat kell vele dolgozni, mire a tepsibe kerül, de ezek az apró szemek a legízletesebbek – magyarázza a kofának, aki jó bőven méri az árut. Közben meglátja a sarokba dobott karalábéleveleket. Azokat is elkéri, a nyulaknak. Pedig dehogyis vannak neki nyulai, még egy fia' öreg tyúkja sincs.

Lakni is épp hogy csak tudott az összeomlott háza végében, a kamrában, ahova az öreg kanapén kívül csak egy jancsikályha fért be. Azon főzte az ebédjét is, ha hideg volt. Ha meg már engedett kicsit az idő, akkor az udvar végében téglára tette a lábast és mindenfajta kacattal meg gallyal alágyújtva főzött.

Az áramot kora ősszel kapcsolták ki nála, mikor a ház össze-roggyant, a gázt meg már régebben, mert nem tudta fizetni a számlákat. Évtizedekig kapta a rokkantnyugdíjat, de egyszer jött a határozat, hogy nem jár többet neki: és nem is hozott több pénzt a postás. Az is ott volt a határozatban ugyan, hogy lehet fellebbezni itt meg ott, ilyen meg olyan paragrafusra hivatkozva, de ő ezt sem értette. Csak azt tudta, hogy nem jön több pénz. A tanácsnál, ami most a városháza, azt tanácsolták, hogy forduljon orvoshoz, ügyvédhez, és akkor megint kap

pénzt. Addig meg adnak neki lakhatási hozzájárulást, meg valamilyen segítyt, ami rendszeresen jön.

Akkor rogyott össze a ház eleje. Jött a hatóság, hogy ételvezélyes, meg hogy le kell bontani, meg hogy harminc napon belül, de ő ezt sem értette. Minden pénzbe kerül, neki meg nincs jövedelme. Így a lakhatási hozzájárulást is megvonták, hisz hivatalosan itt nem is lakhatott.

Akkor kezdett eljárni az ingyenes ételosztásokra. Egy időben szinte minden nap adtak meleg ételt a piacon. Hol az egyik párt, hol egy másik, vagy valamilyen szervezetek. Meg reklámszatyorban mindenféle finomságokat. Abban a pár hétben minden párt nagyon kedves volt. Aztán ezek az ingyen-ebédek is ritkulni kezdtek.

A múltkor a közeli faluban volt ételosztás, amit az ingyenes infó írt meg. Ő meg elindult, gyalog. Fiatalabb korában többször megjárta gyalog vagy kerékpárral ezt a nyolc kilométeres utat. De most hamar kifáradt, és a város határából visszafordult. Azóta nem is hallott ételosztásról. Pedig nagyon várta. Az utolsó a piactéren volt.

Finom bablevest adtak sok, szinte még meleg kenyérrel, meg jól megrakva puhára főtt hússal. Mikor megkapta a kis műanyag tányérjában a levest, akkor leült a járda padkájára, és úgy ette, élvezve minden falatot.

Először a húst ette ki a levesből. Szép lassan rágta meg a falatokat, hogy sokáig érezze az ízét. Kenyeret se evett a húshoz. Hagyta, hogy az erőteljes íz elolvadjon a szájában. Rég evett húst, pedig nagyon szerette. Mikor az utolsó darabot is kikanzalazta a levesből, a kenyér héját bele tépdeste, kicsit megkavarta a kanállal és a maradék levest így fogyasztotta el. Még maradt két egész szelet kenyér, amiket betett a reklámszatyorba, ahonnan egy kislábast vett elő és újra a sor végébe állt.

Sokan tettek így. Mikor sorra került, megpakolták a lábasát sűrű levessel, kezébe adtak egy jó nagy darab kenyeret és a kincseivel elindult haza. Több napra be tudta osztani ezt a sok finomságot, amit ott akkor.

Ahogy erre az utolsó ételosztásra gondol, összefut a szájában a nyelv. Összepakolja a kincseit – a krumplit és a karalábéleveleket –, és elindul haza.

Édesek...

Ötvenévesen én
még gyermek voltam,
kitől, mikor hazament,
anyám remegő hangon kérdezte:
– Kislányom, mit főzök neked?

Körbeugrált a két szülém.
– A gyerek hazaérkezett! –
Mindig vittem magammal
a sors által terhelt életet.

Ötvenévesen ragyogott
a csillagos ég,
a nap is szépen sütött,
a virágok hajbókoltak,
mikor meglátogattam
a két szülét.

Elmondtam nékik életem,
meséltem a magas
törlesztőrészletem,
a munkahelyi rágalom,
hogy a munkám
elhanyagolom...

Meséltem a jutalmam,
mit kiérdemeltem,
sok-sok éjszakai
munka okán,
és a gyerekről,
ki anyját alig látja,
mert az élet lassan felőröl.

Nem könnyű magamban,
a szenes kanna is nehéz,
a favágás kikészíti kezem,
... de kötnek az emlékek.

Hajnalban kelek,
lótok-futok,
hogy minden meglegyen,
kenyér az asztalon,
tisztá ruha és az iskola,
a táska is tele legyen.

Az élet meg lassan elszáll,
nem könnyű az életem... .
A panaszáradat, ami elhangzik,
megviseli a két szülém,
észre se veszem,
hogy az ő életük
se finom vajjas kenyér.

Kopott a kötény,
szakadt a papucs,
ami a lábukon virít,
az asztalon a kenyér is száraz...
de nekem rántott húst
pakol élém a két szülém,
ha én hazamegyek.

KAMARÁS KLÁRA

Reggeli kávé

Kávé illata száll már.
Álmom elüzi a fény.
Drágám, mondd, mire várnál?
(Sóhajt hoz csak a szél.)

Inkább bújj ide! Látom,
benned nap tüze ég.
Forró két karod átfon,
nékem ennyi elég.

Kinn fecskék csivitelnek,
fészküket őrzi a nyár.
Itt benn ősz tüze lángol.
Tőlünk fél a halál!

Borongósan

Felhők suhannak fenn az égen.
Minden mulandó. Mért is élnél,
amikor nincsen már reményed?
Nem érsz többet hulló levélnél.

Hópelyhek hullnak, ez december.
Az új tavaszt már nem is várod.
Az égen úszó felhők fodrát
ma már szemüveggel se látod.

A láthatár most ködben úszik...
Sok terv, sok álom semmivé lett.
Csak üldögélsz, és megbocsátasz
magadnak. Ennyi volt az élet.

Bálás ruha

Piroska bálában keres
ruhát, mely piros vagy veres,
s hátára van festve,
esetleg hímezve:
Ha elég pénzed van, szeress!

Paradicsomi idill

Dicsérjük mind az Úr hatalmát.
Tököt teremtett és sok almát.
Éva szól: – Ez remek!
De Ádám megremeg:
– Ma mit akarsz letépni? Mondd hát!

A varázsló végzete

Néhány jó vers a sok között akad,
mint kutyatálban pár ínycsok falat.

Lehetne több is, de már nem tudom,
varázspálcámat hol, melyik úton
vesztettem el. Vagy szent varázserőm
fű nőtte be egy birkalegelőn?

Feladtam százszor, s százszor újrakezdttem...
Hogyan csináltam? ...Már el is feledtem.

Hókuszpókusz! Néha még hadonászok,
de új csodákra már hiába vártok.
Egy csorba hangszer, néma zongora,
szférák zenészeként nem zeng soha.

KENDERESI GÁBOR

Tél

A tél egyszer csak gondolt egy nagyot,
S hátrahagyva csapot-papot
Nekilátott, hogy befejezze a művet,
Melybe tavaly novemberben belekezdett.

Festővásznat és ecsetet fogott,
Palettáján rengeteg szín hiányzott.
Hófehér festékbe mártva pemzlijét
Hamar eltüntette az égbolt kékjét!

Megjött ihlete, alkotási vágya,
A sok foltnak se szeri, se száma.
Ide egy vonal, oda egy paca:
Kiteljesedik művészi hajlama.

Gyermeki arcok mosolyra fakadnak:
Most talán végre szánkozhatnak!
A felnőttek nem nagyon örülnek:
A hólapátolás nekik nem ünnep!

Vidámság vagy bú: egyre megy!
A tél célja most csak egyetlenegy:
Megmutatni, mily szép a festészet,
Elkészült alkotása maga a művészet!

Koronázási ünnepség

Volt bennem némi fenntartás a hosszú út alatt,
Hogy rég nem látott ismerősöm hogyan fogad?
Valahogy nem volt bátorságom felkeresni őt,
Így hagyva magam mögött néhány esztendőt.

De most eljött az idő, a sarkamra álltam,
Az utcát és a házszámot jó, hogy megtaláltam.
Családunk jó barátja, ezt bizton állítom:
Mindig időben segített, így soha nem lett bajom!

Megérkezvén csengetek, a kapu kinyílik,
E bérház udvara semmit sem változik.
Pár lépcsőfok balra, s az ajtó előtt állok,
Zavaromban mindjárt hátraarcot csinállok!

Odabent mindenhol vakító fények,
A falakon híresek a festmények.
Kabátom levetem, vállfára akasztják,
Ha frissítőt kérnék, azonnal hoznák.

A szomszéd szobában halk zene szól,
Fülemnek e dal kedves volt valamikor!
Az idős hölgy, ki az előbb beengedett,
Türelmemet kérve a hallba vezet.

Egy biztos: itt nem változott semmi,
Ismerősöm tudja, milyen híresnek lenni.
Várom a soromra szépen, türelmesen,
Ujjaimat tördelni kezdem idegesen!

Pedig annyira nincs mitől félnem,
Nem fogják levétetni guillotinnal fejem!
Sőt: nagy ceremóniának leszek az alanya:
Képzeletben én leszek egy ország királya!

S hogy e címet így kiérdemeltem,
Azt egyes-egyedül magamnak köszönhetem!
De mielőtt még elszállnék a gondolattól,
A díszterembe hívnak a váróból.

Rég nem látott barátom mosolyogva fogad,
Hellyel kínál a reflektorfény alatt.
A koronázási ünnepség ezennel kezdetét veszi:
Családunk fogorvosa csak a dolgát teszi!

Hidak

Sokszor nézlek benneteket Pestről és Budáról,
A forgalmas rakpartról vagy épp egy hajóról,
A csodás panorámát nyújtó Citadelláról
És tavaly szeptemberben egy gépmadár ablakából.

Hidak, ti vaskos, ám kecses szerkezetek.
Lábaitok mélyen a Duna vizébe vesznek.
Kitartóan álljátok az idő vasfogát,
Az évszakok gyors váltakozását.

Erős szélben pilléretok meg se moccan,
Drótfonatú hajatok marad kócolatlan.
Záporosóban bőrig ázva ugyan,
De ti ugyanúgy álltok: büszkén, méltóan!

Pihenőhelyet kínáltok a sirályoknak,
Miközben alattatok sétahajók úszkálnak.
Képeslapokon kecsesen pózoltok,
Nyáridőben turistacsalogatók vagytok!

Tűző napsütésben nincsen árnyékokotok,
Egy idő után lepattogzik festékruhátok,
De szerencséire a tavaszi megtisztulás után
Megújult köntösben feszíthettek a Dunán!

Erzsébet egyszerűen hófehérben virít,
A rávetődő fény mindenkit elvakít.
Budáról Szent Gellért kövé meredve figyeli,
A lezúduló vízesés nagyon tetszik neki!

Margitunk már kissé korosabb hölgy,
Van egy szigete, mely nyáron bujazzöld.
Régi szépségét nemrég kapta vissza,
Esti fényben csupa romantika.

Széchenyit oroszlánok védelmezik,
Tekintetükkel az alagutat nézik.
Talán várják az ott rejtőző prédát?
Kőbe vésett agyuk űz velük tréfát.

Szabadság a csipkéket szereti,
Talpától a csúcsáig ez öltözteti.
Zöld szín kedvelését nem nagyon értem,
Díszes fényei kárpótolnak a sötétben.

Évszázadok alatt sok mindent láttatok,
Kettészelt városunknak vérkeringést adtok,
Monumentális, díszes alkotások vagytok,
Melyet emberi elme és kéz csodaként alkotott.

Vattacukor

Gomolyfelhők gyülekeznek az ég kékjében,
Emlékeim szerint a vattacukor volt ilyen.
Ha nagy volt a szél, sohasem kértem,
Arcomba fújta, s ragacsos lett a képem.

Tátott szájjal bámultam a varázslatot,
A forgó masinát, mely cukorral táplálkozott.
A hurkapálcát, mely néhány pillanat alatt
Összegyűjtötte a fehér vattapamacsokat.

A vaníliafelhőt büszkén kézbe vettem,
Forgattam, ámulattal nézegettem,
Nagyon nehéz volt döntenem:
Az első falatot melyik részén kezdjem?

Az édes élvezet hamar köddé foszlott,
Ajkam tényleg egy felhőbe harapott.
Aromás íze csak egy pillanatig tartott,
Kezem már csak csupasz pálcát fogott.

Bár gyerekkori emlék, de kedves nekem.
Mindig eszembe jut, ha a felhőket nézem.
A Liget hangulatát megidézi bennem,
S így sikerül e pillanatot megédesítenem.

Anyák napja

Annyira vártam már május első vasárnapját,
Hogy végre kimondhassam: boldog anyák napját!
Anyá csak egy van, ez mélységesen igaz,
Ő az, ki egész életedben oltalmaz.

Aki elviseli gyerekkori csínytevéseid,
Fejcsóválva, de aláírja rossz jegyeid,
Kedvenc ételed az asztalra teszi,
S ha beteg vagy, lázadat aggódva méri.

Határtalan szeretete messzire elkísér,
Akárhol is vagy, mindig utolér.
S ha a fészket elhagyva kirepülsz, mint a madár,
Ő titkon reménykedve minduntalan hazavár.

Mai látogatásod legyen ünnephez méltó:
Virágcsokor mellé határtalan sok jó szó.
Egy mély érzésű, bensőséges ölelés,
Mosolygós arc és sok-sok nevetés.

Beszélgetés közben nevezd nevén: Anya!
Hisz tudod jól: ez a világ legszebb szava.
S ha megfogod oltalmazó, törékeny kezeit,
Arcáról töröld le a boldogság könnyeit!

Ingyenesen letölthető irodalmi kiadványok, kötetek a
Poéta Irodalmi Portálon:
<http://poeta.hu/ingyen>

KESZY-HARMATH DÁNIEL

A szív virágai

Tavaszi estén,
a fülledt városban,
kis kék virágok nyílnak szívemen,
kékek, szépek,
kacérkodnak,
ahogy rám nézel,
ahogy megcsókolsz,
ahogy elveszünk a forgatagban,
és minden kis szirma illatoz,
neked önti aromáját,
hozzád énekel,
rád figyel,
érted úszik fényárban,
hogy te is úgy mosolyogj,
ahogy a szirmok viaszos felületén
visszatükröződik
az én arcomról a boldogság.

A kertész szíve

Kezeim közt a furcsa boldogság,
Valami új, valami bolondság,
Nem várt érzések és vágyak
Ma éjszaka rám találtak.

Szemeimben a rég nem látott láng,
Szívemben egy zsenge kisvirág,
A láng melengeti, gondozza,
S a virág cserébe bearanyozza.

A kisvirágot örömkönnyek öntözik,
És egész virágoskert lesz szívem,
Ha megtudom, ami most legjobban érdekel.

Boldogságom kételyek ötvözik,
Kis kertészemtől így most azt kérem,
Hulljon le az ő szívéről is a lepel.

Fürtök

Nagyon jól megnéztelek magamnak.
Ahogy ott ültünk, és száguldott a képzeletünk,
és mindent elmondtunk,
az elmondhatatlant is,
és a kimondásért kiáltót.
És megfigyeltelek.
Megfigyeltem arcod pozsgáit,
ahogy a bársonyos rózsaszín arcon megcsillantak a piros foltok,
mint telt, mámoros szőlőszemek,
és az orrod pizséit,
a kis kacér gödröket,
akik az egész világgal flörtölnek,
és a pisze orrodát,
amit biztosan sok mindenbe beleütsz.
Hisz fiatal vagy még, kíváncsi.
Aztán úgy éreztem,
beletúrnék a hajadba,
abba a kis kócos zuhatagba,
mely úgy hömpölyög, mint egy muskotály szőlőfürt,
és épp úgy részegít is,
mint te magad, hajad, szemed, kezed, áradó szereteted.
És ennél több egy ilyen bódult estén,
már nem is kell nekem...

Bolond szív, bolond idő

A Duna fényárja fölött ülve a parton
Távoli képek zúgnak az agyban.
A jelenben te vagy, aki velem van,
Akinak mosolya kisimítja a ráncokat szívemen,
Aki kérdez és hallgat,
Aki elfeledteti ezt a bolondos világot,
Bolondos áprilist,
Bolondos szeleket,
Bolondos munkát,
Bolondos gyereket,
Bolondos szívemet pöttyökbe öltözve
Átnyújtom neked, fogadd el örökbe,
Szeretet átjárja minden szavamat,
Figyelmem alanya te magad vagy,
S hogy is történt mindez?
Nem tudom én sem,
Egyszer csak jöttél,
Kis szivárványt hoztál az esőben,
A viharokban napsugarat,
Az orkán zajában madárcsicsergést,
A bánatos szélben bársony érintést...
És nem tudom,
Merre fúj minket a szellő,
És mekkora szikla áll az utunkba,
S mekkora lesz a becsapódás,
És mennyi vér marad majd,
Mennyi szívszilánk,
Amit megint tova fújhat majd a szél,
Egy másik Duna-partra...

Kortárs magyar irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>

KISS ANGÉLA (MIMANGI)

Hogyha...

Makacs tél jéghezó
Makacs szél tékozló
Ibolya kéklík ácsingóзва
Téli széllel már birkózva

Tavaszi fény szivárgó
Tavaszi rét virágzó
Álmából kel könnyezve
Légi utat kövezne

Záporozó égi grimasz
Záporozó légi pimasz
Zsenge csíra készülóban
Balzsam illata fürtökben

Zöld ágba bújt remény
Zöld ágra fújt neszén
Harang kondul szívtanyán
Hogyha szeretnek igazán

Szürke

Szürke hold csillaga adott dallamra
kering álmoknak színes teret hagyva
Így a végtelen messzeségben ezernyi
sok csipkeként fodrozódó valamennyi

Szürke álruhában nem is harsonával
jön a lusta tunyaság felkarolásával
Egy véletlen jelentéktelen pillanat
amikor a hétköznapi rejti titkainkat

Szürke vízcseppben megcsillanó fény
egy arctalan csendesen sodródó lény
Ha ébreszt egy szép álomból hűvösen
hogyan át a ködön vezessen közönyösen

Szürke díszes héjából kiragyog apró
gyöngyházfalával egy feltört kagyló
Könnyű morajjal virrad fel a hajnal
felszínén hagyott fátyolos álmokkal

Már havazik

Érkezett a sarki tájról
Szél fújja a szederfáról
Hósapkában jég szemekkel
Szálldogál a fellegekkel

Szendergőre paplant borít
Hóbortos szél hullámosít
Jégcsapját is megpengeti
Hóapó jött – ezt hirdeti

Széllelbélelt lyukas fazék
Plüss sál egy kis maradék
Répa seprű immár kacsint
Amint első havat tapint

Kép

A falon kép – nem ajtó
Belépésre nem használható
Kutatni kilincs után nehéz
De a világ csüggedten benéz
M megbújna itt a hideg szobába'
Ajtót nyitva hozzám a nyomába

Árva tulipán

Lassan haladva az úton terelő táblák között
Feldúlt lerombolt elsüllyedt házhelyek közt
Mint az út hulláma integet a fuldokló fa ága
Ahogy cseppnyi erejével megküzd a tompasága

Csoda vagy emberi varázslat a kerítés mellett
Szépséges és szín pompás tulipán sor díszelgett
Valaha gondos kezek ültették alaposan ápolták
Már lebontott háza előtti kertet beragyoghatták

A tulipán nem tudhatta hogy nincs már gazdája
Kibújt és virágzik mert ilyenkor ez a szokása
Nem érzékeli hogy magára hagyták itt a kertben
Egyenes derékkal napfürdőzik a tavaszi kegyben

Télkép

Tél van de a vakond ás
Nem hajt legelőre a kondás
Tó jegén a kecseg-tetőn
Áltat szelíden kecsegtetőn

Tó felett száll a „kan” csóka
Benne törött fülű kancsóka
Álmodó kristályos kopasz tó
Jeges páncélja kopasztó

Halvány fénysugár énje kel
Feketerigó csitteg énekel
Jeges ággal szél kavart int
Kémény füstje fent kavartint

Ház ajtaján egy parázs-lik
Kályhában a tűz parázslik
Falon vibrál egy fény-kép
Nyár melegét őrző fénykép

Hazafelé

Néptelen útszélen zöttyen-koppan
Néhány régi kép fröccsen-csobban
Szurtos éjszaka töppedt figurája
Aláhull összegabalyul frizurája

Görbe fák mellett csetlik-botlik
Árnyékbozót alakja rejlik-porlik
A szűk sikátor felé veszi útját
Maga elé tolva molyrágta múltját

Összeszabdalt éjben térül-fordul
Felül ég alul az út révül-torzul
Otthonához közeledve elé tolakszik
A reménykedés sugara előfurakszik

Téltemető

Fagyos lábnyom fele havas,
Másik fele csupán saras.
Amerre jár – foltos bunda,
A telet már nagyon unja.

Tócsában a nap fürdőzik,
Jégujjával is gyürkőzik.
A téltemető kikandikált,
Sárga ruhát is fabrikált.

Határon jár, jön tavasz,
Így ne legyen már panasz!
Rózsafán szerelem nő,
Mint a fecske, újra eljő.

Tócsa

Mi haszna a szürke felhőnek az égen,
ha tovaszáll felettünk az éjben.
Langyos esőt vár a mosni vágyó nap,
Helyette csak zúgó, jeges szelet kap.

Mi haszna a langyos esőnek a tengerben,
ha hervadó szirmok gyötrőek az emberben.
Lassan csábító indák húznak a talajhoz,
de a felszínen tapadva vonz a falakhoz.

Lappangó tócsában alakatlan tükörkép,
a lágyan ölelő napsugár gyönyörű szép.

Télváró

Vízpermeten visszavert fény
Rügybe' fakadt tarka remény
Tavaszt érzékelő sárguló fák
Leveleik magukat megadták

Csikorgó tél jégen futó öröm
Puha havad talpam alatt töröm
Ha megérkezel varázsköddel
Nagy-nagy szánon szeretettel

Idő

Különös nyomasztó csend ülte meg a tájat
Vihar előtti ez a némaság míg a szél támad
Vészjósló nyugalom síri süketség ez
Majd hirtelen a szél dühöngésbe kezd
Forró záporként perreg az idő előtted
Mire feleszmélsz már minden mögötted...

KONCZ-KOVÁCS ANNA**Lehetőségek avatárháza**

„Nem túlzás a bűvárszemüveg és a turbán? Talán a gerincferdülésből is vissza kellene vennem. Elvégre nem akarom, hogy lenyálcsorgatott nyersanyagként jelöljenek be a reumatológusok, egyiptológusok, tengerbiológusok maszek interdiszciplináris kutatóközpontjai. Még plusz húsz kiló, és kész is. Magyarországnak majd kétharmada úgyis túlsúlyos. Szőkésbarna haj, vörös lenövással. Barna szem, sárgás fogak. Íme, az átlagos egyetemista!” – konstatálta Z, s közben majd kilötyintette kávéját. Az utolsó mozdulatokat rúgta újdonsült Facebook-profilja összeeskábálásán. Mindig is regisztrálni akart, csak nem volt hozzá mersze, hogy kiálljon a nagy nyilvánosság elé.

Z sosem volt egyetemista. Amint leérettségizett, azonnal alkalmazták a tévénél titkosszolgálatosként; az ő feladata volt a reklámellenes szervezetek likvidálása. Egész álló nap fegyvert forgatott, híradóknak nyilatkozott, s utazott a földrészek között, hiszen minden kontinensen szétszóródtak a „Nem kell már több reklám, nézzél filmet, Teklám!” Szövetkezet antiszlogenista aktivistái, s felkutatásuk nem bizonyult egyszerű feladatnak. Meg aztán ott volt a magánélete. Hat gyerek és két exfeleség mellett alig jutott ideje a kisállatmenhelyére, s nem is beszélünk hobbijáról, a Marianaárok-merülésről.

De most nagy terveket szőtt: talán felvesz 150-200 ismerőst, némelyikre rá is ír, hogy „helló, emlékszel rám a múlt heti buliból? Mellettem szaladtál el két lángoló B52-vel a kezeden, egyenesen a tűzoltó készülék felé”, vagy „tudod, én vagyok az a végbélsipolyos lány, akivel vizsgaidőszak után találkoztál a rendelőben”, vagy „csak nem kiskori műanyaggyógyó-pajtásomat találtam meg a pályaudvari gyermekgyógyászattól?” Persze mondanom sem kell, hogy senki sem emlékezett semmire, de vagy némi hezitálás után visszaigazolták az ismeretséget, vagy ráírtak Z avatárjára, s ha a válasz után sem emlékeztek semmire, akkor kicsit hosszabb hezitálás után jelölték

vissza. Szabó Katinka – mert hogy így hívták a virtuális hölgyeményt – hamar szert tett 183 ismerősre, 47 csoportra és 13 követőre. Posztolt aktuális vacsorájáról, hirdetéseket osztott meg megnyerhető szappanokról, lájkolt, kommentelt és csetelt naphosszat. Z boldog volt, boldogabb nem is lehetett volna.

Ez az ál-személyazonosság nagyon bejött neki. Amikor dolgozott, maximum klondájkai aranyásó vagy frissen szökött fürdőkőpönyeges bácsika lehetett egy üzletközpont diéta abc-je előtt, s mint ilyen, hamar kiszúrták a „Nem kell már több reklám, nézzél filmet, Teklám!” Szövetkezet aktivistái. De ez most valami egészen más volt. A TTK-s Szabó Katinka új dimenziókat nyitott az életében. Végre úgy érezhette – önmagáért szeretik. Hiszen az oldalon mindig saját magát adta. Ő is finomat vacsorázott, nem csak avatárja. És őszintén szeretett volna szappanokat nyerni. Amit lájkolt, az valóban megnyerte a tetszését. Amihez hozzászólt, arról tényleg megvolt a véleménye. Sőt! Akivel csetelt, az a személy valóban érdekelte.

Vajda Dániel – így hívták azt a bölcsész fiút, akivel kivételes módon ismerkedett meg a Facebookon. Ugyanis a fiú jelölte be a lányt, s egy rövid privát üzenetet is küldött neki: „Végre láthatlak sírásó ruha nélkül”, s még egy kacsintást is mellékelte hozzá. Katinka egy ideig töprengett, hogy ki is lehet ez, majd rövid hezitálás után visszaigazolta a jelölést. Már hetek óta csetelgettek. A titkosszolgálatos úgy érezte, már rég került hozzá ilyen közel valaki – mintha évek óta ismernék egymást, annyira egy rugóra járt az agyuk. Z egyre szexibb ruhákba öltöztette Katinkát, s mi több, lefotoshopolt róla tíz kilót! Virtuális énje már nem járt bűvárszemüvegben és turbánban, s kihúzta magát, ha fényképezkedett. Mondhatnánk, teljesen kivirult!

Ám Dániel nem érte be a csevegéssel: találkozni akart a lánnyal. A szerelem hónapjában, májusban, egy napsütéses délutánt beszéltek meg, hogy elmennek teázni, aztán sétálgatnak a parton. Z hosszasan készülődött a tükör előtt. Munkahelyi tapasztalatainak köszönhetően úgy érezte, egész jó munkát végzett. Még egy kis rúzs, egy kis púder, s biztos, hogy Dániel semmit sem fog észrevenni az egészből...

KOVÁCS DANIELA

Invokáció

Húsz éve lapul bennem lány simogatásod,
és hordozni is fogom mindaddig, míg élek.
Óvlak, felemeljek téged, hogy szlengrovások
ne árthassanak néked, te szép, magyar ének.

S ha lesből támadna rád egy magasabb hullám,
a böszme eszmék elől szívem alá rejtlek,
te finom szövésű, te ékes lélekruhám,
boldog vagyok, hálás, hogy téged viselhetlek.

Látod, miként hódol páratlan szépségnek
egész Európa? Lábaid elé térdel.
Tisztelnék téged írek, finnek, német népek,
csak a magyar sáروز be, a magyar becsmérel.

[...]

A sírás görcse rázza Kosztolányi álmát,
Kazinczy vágyai felett örvénylik a bánat,
mert az égig nyújtózó líra óceánján
a nyers pongyolabeszéd fület sérve átcsap.

Mivé lett a vers, a szép szövetű költemény,
a mives magyar szó örökre odaveszett?
Talpra, költő! Félárbocra zuhant a remény,
öntelt vércsék vijjognak a Parnasszus felett.

Gyere, költőbarátom, ragadd meg a kezem,
és védjük meg együtt a csipkeszó varázsát,
véss vesszőket, pontokat mától a versedben,
adjuk vissza a vers egykori méltóságát.

Együtt

Higgyünk közösen
a minket körülvevő
hihetetlenben.

Lélekszakadva

Merre menjek, mondd? A semmi bekerít,
halk suttogásomat sodorja szerte.
Bárcsak hallanád, ó, bárcsak lelkedig
jutna életlázam, vak éjem csendje.

Hol keresselek? Suta kényszer kerget,
számolom a percek másodperceit,
de csak gyászos árnyak és kínteservek
rezegettik vadul bensőm húrjait.

Merre vagy, mondd? Véresre, elevenig
marat hiányod. Nézd ezt a friss sebet!
Mázsányi magány űz feléd. Mondd, meddig,
merre menjek, hol vagy, hol keresselek?

Addig kapaszkodom

Nem láttad soha megcsukló térdem,
ölelésre hiába tárt karom,
s tán azért túrted meggörnyedésem,
mert elszánt vagy, akár a fájdalom.

De én is konokul kapaszkodom,
míg elszórt vágyaim közt nem rekedsz,
és addig csüngök, anya, hangodon,
míg meg nem tudom, miért nem szeretsz.

KOVÁCS LÁSZLÓ (KOVYCS59)

Szénporos sorok...

Metafora, hasonlat, rímek, meg szófaj...
Mi a bánat! Hogy mivé lettem... Verset írok!
Honnan lett bennem ez a fura vágy, az óhaj?
Valamit hagyni, ha halok, talán ebben bízok.

Úgy érzem én, most írnom kell! De miért, mi végre?
Hol mérgezett meg vajon a vers, a szép szó maga?
Megfogott a szavak zenéje, sorok szépsége,
de hol ragadt rám a vágy, a költészet önmaga?

Az én szívem már élteben a föld alá költözött,
ott nem csattogott rímeket a kaparó.*
A szénfal a hasonlatokban szűkölködött,
nem rejtett verslábakat a földtakaró.

Bányák mélyén a szénpor ragadt rám, meg néha kőpor,
verset sem szavaltam akkor... néha tán egymagamban,
zenélt alá... napra tartva... szalagon a görgősor.
Született dal akkor? Talán igen: legbelül, magamban.

Ha nem is díszesek soraim, nem ül néha a rím,
lehet, kérgesebb a lelkem, nyikorog, zörög a szó,
nem virágosak soraim, nem mindig szívárvány a szín,
verselő bányász ritka, kevés a versre csákányozó.

Még nehezen járom a rímek, a szavak labirintusát,
nekem ott lent a csákány kérgesítette a lelkem.
Nem tanultam a szépírást, nem érzem a ritmusát,
ezért bizony recsegeve ír még a penna a kezemben.

De ha szívet talál egy-egy szó, az már nekem öröm.
széntintával jegyzem érzéseim sorait azoknak,
– ha nem is tökéletes, de a lelkemből jön –
akik megtisztelnak azzal, hogy olvasnak.

Tiszteltem a bányában lent a pajtásaim, társaim,
mert segítséget, támaszt csak tőlük remélhettem.
Most éppúgy tiszteltem azokat, kik néha olvasnak,
mert nekik köszönhetem azt, hogy most én létezem.

**kaparó= bányabeli szállító berendezés*

Völgy, szerelem, rom...

A völgy előttem némán hallgatott,
avaron halkan neszezett léptem,
hallgatott az erdő, néma a rom,
csendesen a régi padra ültem.

A néma erdő fogadja fájdalmam,
te végleg elmentél, már belátom.
Avarral vegyül a szívfájdalmam,
vigyázza magányom a vén várrom.

A csend szűri a nap őszi melegét,
távolban madarak, vadak neszeznek,
felém küldi a múltam leheletét,
mellém az emlékek telepednek.

Valamikor a boldogság völgye volt,
kéz a kézben, veled együtt jártam itt,
ölelésed éreztem, karod átkarolt,
szerelmes voltam, aki benned hitt.

Most alakod felsejlett itt mellettem,
bár már kezedet hiába keresem.
Itt hagyta, hiányzol nagyon, kedvesem,
nélküled fáj, keserű az életem.

Elhagyta, megcsalta, végleg elmentél.
Mondd meg! „Ki kérte forró haragod”... *
Nem kértelek arra, hogy nekem legyél,
téged „szeretni ki bujtogatott?”... *

Tudod, fáj, és mégis vonz ez a hely.
Itt nem látszik, hogy könnyezem. Hagyom...
még gyötri életem a fájó sebhely,
folyik a fájdalom könnye végig arcomon.

Már nincs ereje a szívnek és napnak,
lassan mind a kettő nyugovóra tér.
Itt hagyom bánatom a völgynek, a várnak,
szerelmünk emléke amíg élek, elkísér...

** Asszociáció Váci Mihály: Te bolond című verséhez*

Próbálkozom, mert vagyok.....

Falhoz vágtam őket. Versek kivégezve.
Ott szétfröccsentek a mondatok, a szavak
ronda foltot hagyva, cseppekben vérezve,
mint a hányadék mocskolták be a falat.

Volt, hol vérrel mázoltak, volt, ahol szénnel.
Széthulló versekben fulladtak a címek.
A földön mint szennyes patak, úgy folytak széjjel
padlón sárban fetregő szavak és rímek.

Semmi nem volt tiszta, kerestem szépséget.
Amit eddig írtam, az csak nekem támasz,
szétszakadt szófoszlányok, gyötrő kétségek,
billegő rímképlet, nevesincs szókatyvasz.

Nem elég, ha lelkem adom szívvel együtt.
Az nem költészet, az csak közlés és panasz.
Ha vagyok poéta, akkor legyek mindenütt,
de hogy költő legyek... az még sok-sok tavasz.

Lesz-e olyan, hogy úgy látom a sorokat,
mint mikor festő nézi képét a vásznán?
Tudok-e színt adni a gondolatoknak,
költőként pihenhetek-e Múzsám vállán?

Későn mérgezett meg a dal, a toll is új,
sokat már nem várhatok, csak kevés tavaszt.
De még bakancslistámon a szél felém fúj
dalt, verset, egy új életet, egy új szakaszt.

Akkor, mikor versem összeáll egy képpé,
falhoz vágom, ragad, mint seben a tapasz.
Mondatok, szavak formálódnak meg... széppé,
mondhatom tán: költőként most vagyok kamasz.

Addig csak álmodozom, versem csak dadog,
a listán van még egy vágypont: addig nem halok...
Könyv szagát érzem, érzem a nyomdaszagot,
ha elérem, akkor félig költő vagyok.

NYOLCSOROS ÉRZÉSEK...

„örökre”

Egymásba belegyökereztünk, összenőtt a lelkünk,
akkor, ott térben, időben egy test, egy lélek lettünk.
Talán még szívünk is egy, hiszen ma is együtt dobog,
nagy viharok már elmúltak, most csendes eső kopog.
Élteti a földet, ami nélkül én nem létezem,
te vagy már csak nekem, ami még éltet itt, kedvesem.
Vagy te a föld, az eső, te vagy éltető elemem,
nélküled nincs élet, elszakad éltető gyökerem...

„h a z a”

Négy betű csak, de így sorba írva legszentebb
szó, mi számodra létezhet. Ezt kell érezned!
Ha himnuszát énekled... ha földjét érinted,
nyughelyed ő adja, örzi apádat, anyádat,
itt van gyökered, örököd, itt gyötör a bánat.
Világon bárhol is élsz, érte mondd imádat,
akkor is, ha távol szerencsédet megcsináltad.
Magyar vagyok, úgy is halok. Hirdesd a világnak!

„bányát álmodtam”

Ráncokból már kikopott lelkem még szénporos,
„Jó szerencsét!” szív őrzi még bányászmúltamat.
Ami megmaradt: emlék, egy korsó, egy fokos,
álmom felidézi sokszor az elmúltakat.
Olyankor kaparó zörög... rugdal a géplánc,
elhangzik: vigyázz, robbantás! ...segíts már, pajtás!
Képek sora... egy erős kötés, mint a szénlánc.
Bezárt tárna, kihaló szakma... Néma főhajtás.

„berekben”

Itt ülök, ahol egykoron az öreg „lápi csősz” járt,
berek felől halk léptekkel lopakodik a tavasz,
álmom volt látni egyszer a Kis-Balaton világát,
vagyok én képzeletben most itt a szertelen kamasz.
Égen madarak húznak tova, a vízben hal loccsan,
róka szemez velem, észrevesz... odébbáll, a ravasz.
„Tüskevár” romjai felől a letűnt idő meg-megmoccan,
„Tutajos” lelkemen, „Matula” szívemen megül a tavasz.

„tél a kertben”

Nem mozdul a kert, az ágyás a télben,
álmodoznak szebb napokról a magok,
tetemmé váltak a kémény alatt lógó,
cseppenként elolvadó jégcsapok.
Kertben egyedül vagyok, alig létezem,
ég alján már a pára, a köd terem,
kiáltok a nap után, át az éteren:
siess, tavaszom, mert a napot éhezem!

„lázalom”

Valami álmohajóra felszálltam lázam ködén,
valami bársonypuha, megfoghatatlan volt a fény,
a hajóm a semmi vízén úszott. Én meg csak álltam.
Kint a parton szeretteimet és magamat láttam.
Összszavarodott álmok, képek az életemből,
végtelen csend, néma kiáltások a végtelenből.
Valaki intett felém. Vártam én. Álltam ziláltan.
Lázam elmúlt. A hajó nélkülem ment el. Kiszálltam.

„ki fogja...”

Alázatosan morzsolgatom ujjaim között
a múlt idő beteljesületlen perceit,
a bánat megölel, az öröm már elköltözött,
ráncaim a homlokomon őrzik az éveim terheit.
Elöttem még az út, talán vigyázza még fentről anyám,
lelkemben lisztté őrlődik a gyász, fáj a magány.
Igaz tündérlelke hiányzik, nélküle árva a tanyám...
Ki fogja kezem, ha halok, hogyha nincs édesanyám?

„fény, árnyék, folyó”

Az élet nem más, mint fények és árnyékok játéka.
Egy folyó az élet vásznán, már messze van forrása.
Csordogálva fakad, gyermekkor... szépségek tájéka,
gátak közé szorítva, küzdés... sötét az árnyéka.
Átfolyik szíveden, vidám szín jelzi az örömet,
sötét színek tónusa festi a gyászt, a könnyeket.
Észreveszed, lassan nincs szín, ami van, az csak árnyék,
partján a fény, néhány villanás, neked már ajándék.

Nyári eső illata...

Nagyon szeretem a nyár illatát
zápor után, ami elverte a port.
A frissen lekaszált széna szagát,
amit rengeteg panelerdője
felett a kóbor szellő végighord.
Olyankor nem csak illatokat hoz,
emlékeket is, boldog gyerekkort:
alföld rónáiról a nyárfasort,
mamám vályogházát, a földpadlót,
mázolt szoba ázott széna szagát.
Istenem, de szép és mily régen volt.
Itt van előttem a fehér falú
ház kicsiny virággal megtelt kertje,
hajlott hátú apró öreganyám
virágoknak dalát énekelte.
„Kék nefelejcs” volt az ő nótája,
unokáknak örökül ezt hagyta,
itt van az orromban a régi nyár
eső utáni békés illata.
Életem körbeveszi a beton,
de el tudok merengeni eső
után itt is a nyári illaton.
Panelház szobájában átlépi
az időt, teret fent a csillagom,
illatokkal beszivárog a múlt,
emlékekkel, a kitárt ablakon.

Negyven év

Így, ötvenen túl az érzés, szerelem,
mi az? ...talán már én nem is ismerem...
Ha szembejönne velem, rám köszönne,
néznék rá talán, mint egy idegenre.

Hiába illegetné kéjesen magát,
néznék rá... már láttam valahol alkatát.
Lelkembe felrévedne-e vajon emléke,
mikor vén szívemnek volt ő a vendége?

Régen voltak azok a lázas éjszakák,
mikor Amor játszotta nekünk a dalát.
Mikor szerelmes sóhajok írták énekünk,
vonaglott szerelmüinktől fiatal életünk.

Egymásból ittuk az érzés bódító borát,
felfedezve mindent, ami adta akkor a csodát.
Akkor tanultuk meg, mi az: valakit szeretni,
egymásnak gyönyört adva örömből nevetni.

Akkor léptünk fel e csodálatos útra,
de bejárnám veled én, újra és újra.
Párom voltál, te, kincsem, jóban és rosszban,
vétettem én sokat, volt életem romban.

Te fogtad a kezem, és nem engedted el,
együtt küzdöttél velem betegségemmel.
Voltál akkor is nekem, ha én rossz voltam,
segítettél akkor is, ha megbotlottam.

Most, hogy több van utunkból „hátra”, mint előre,
mit mondanék a szerelemnek, ha szembejönne?
Megköszönném neki, hogy adott téged, nekem,
öreg kezembe beletenném vénülő kezem.

Lehet, hogy elfelejtettem, mi az: szerelem,
nem vágyom újra, mert a régit szeretem.
Elmúlt már az ifjúkor szerelmes meséje,
de szeretetemnek most is neked szól zenéje.

Leéltünk kéz a kézben közel negyven évet,
fogadd, párom, szeretettel tőlem ezt a verset.
Egy csokor szeretet, mit asztalodra tettem.
Még húsz évet! Ha nem...legyen emlék e versem...

KUTASI HORVÁTH KATALIN

Kacsázás

*„Az emberek utánanézték, de nem szóltak
semmit; minálunk semmin sem csodálkoznak,
legföljebb azon, ami természetes.”
(Örkény: Ballada a költészet hatalmáról)*

Csak némán hápog az ember. Nyeli a port, kapkodja a fejét, megáll, hogy a munkagép áthaladhasson keresztül, közben szemmel kíséri az átalakulást, nézi a betontömbökből kiálló vasakat, s bár ő maga is már régóta elkerülhetetlennek tartotta, mégis nehezen viseli a változásokat. Száll a sitt, állandósul a zaj, örökösök a terelések, áthelyezések... Itt aztán nem segít a közlekedési rutin, nincs helye az automatizmusoknak! Nem lehet megszokni ezt a felfordulást, ami tulajdonképpen nem is igazi, hisz jól meg van szervezve. Láthatóan mindennek oka és sorrendje van ezen a téren. Minden valami magasabb értelemnek van alárendelve. A muzáj mindenkit fegyelmeztette, beenyugvóvá tesz, s ugyanez segíti a cél megvalósulását is.

Valami nagy dolognak a részesei vagyunk! Törlődik a múlt, alakul a jövő. Ez akár reklámpropaganda is lehetne. Oly hihetetlen, hogy egykor agyagbánya volt itt, s hogy Arany idejében még bőven termeltek ki innen nyersanyagot egy környékbeli téglavető üzem számára! A bánya helyén – ahogy az már lenni szokott – fokozatosan bányató keletkezett, ezt pedig telente korcsolyapályának használták. Az ám, nosztalgia képeslapokra kívánczó ifjak – illetve a felszabadult örömtől megifjodottak – csúszkáltak itt, hol most markológépek munkálkodnak. Ferenc Ferdinánd idején még sporttelep is létesült ezen a helyen, csarnok is épült hozzá, s mellette bizony télen korcsolyapálya, nyáron pedig több teniszpálya működött. Nos, igen! Harctéri állapotok uralkodnak. Szimbolikusan és valójában is: ugyanis háborús lövegek is előkerültek innen az építkezés során.

Ki a csuda akarna épp errefelé sétálni? A muszáj az nagy úr, s aki nem tudja elkerülni ezt a teret, az kényszerből nyeli a port, mint kacsa a nokedlit, s persze, kapkodja a fejét... De most nem egy munkagépnek, hanem csodálkozásomnak adok hangot és teret. Jól látok? Egy kacsapár totyog szemben a járdán, még hozzá ráérősen ebben a szervezett zűrzavarban, egyáltalán nincsenek kétségbeesve, kifejezetten érdeklődve szemlélődnek. Először Dani sem kapcsol, mit mutatok neki. Látott már récét is, tojót is, hímet is, nincs bennük semmi különös... Megszokta az építkezés zaját, látványát, de mivel még mindig meglepetten mutatok a furcsa párra, megérti, hogy külön-külön értelmesek az észlelései, de így együtt, egy helyen és időben, pláne itt, mégiscsak furcsa, amit tapasztalunk. Most nyugodjak meg, hogy milyen nagyszerűen képesek ezek a kis állatok alkalmazkodni a legélhetlenebbnek tűnő feltételekhez is, vagy ijedjek meg, hogy már itt tartunk? Miért nem riadnak legalább egy kicsit arrébb? Miért nem hápognak számonkérően a kosz, a csikkek láttán?

De tényleg, mit keresnek itt? Az egykori gyárterületen kialakított parkból ruccantak át, hogy megfigyeljék, mi folyik ezen a helyen? Valamiféle ösztönök vezérelték őket ide? Megneszelték, hogy állóvíz volt itt valaha? Megsúgta nekik a fecsegő szellő? Egy felettük elsuhanó lélek kotyogta ki a múlt titkát? S most ellenőrizni akarják, hogy az egykorvolt tó területe hogy alakul át?

Én még mindig furcsállva, megfejtteni akarván a jelenséget, legyökerezek, Dani azonban kihasználja a helyzetben rejlő lehetőségeket. Van nála egy kis madárlátta pogácsa. Miközben előveszi és leguggol, többen is elmennek mellettünk és a kacsák mellett, de nem érzékelik a helyzet különlegességét, föl sem fogják, hogy igaziból mit látnak. Valóban, akár egy telefonfülke is sétálhatna velük szemben. Ez csak egyetlen képecske a milliónyiból, a megszámlálhatatlanul sok észleletünkéből, a minket ért rengeteg hatásból, melyek közül ha nem törölnénk állandóan százával, ezrével az információkat, talán meg is zavarodna (még ennél is jobban) agytevékenységünk.

Amikor a leány kacsá Dani tenyeréből csemegézik, még inkább meglep, s végre néhányan megértik – talán mert helyigényes, s a monotóniából kizökkentő a hirtelen ötlettől vezérelt akció –, hogy valami szokatlan történik a járdán. A fiú kacsá vagy nem éhes, vagy nem szereti a töpörtyűs, csak a krumplis és a sajtos pogácsát... Ketten le is fényképezik az eseményt, talán én magam sem hinném mindezt bizonyíték, dokumentáció nélkül. De sokan még ekkor is céltudatosan el-sietnek hápiék mellett, talán túl „alacsonyán” történnek a dolgok.

Elfogy a pogácsa, ideje továbblépni, pedig érdekelne, meddig tartózkodik még itt a rucapár, mi jár a kis fejükben, hogy képzelik a továbbiakat, s hogy hányan vesznek még tudomást róluk. Legközelebb mindenesetre – szerencsére – nem találjuk őket az átépítés alatt álló téren, remélhetőleg ennél élhetőbb (még ha ugyancsak mesterkélte) környezetben, háborítatlanul elmélkedhetnek, dolgozhatják fel kalandjukat, értékelhetik kiruccanásuk tapasztalatait...

Villamoson

Reklámokkal agyonragasztott, olykor furcsán tarka, néha meg valószerűtlen, Barbie-színvilágú jármű közeledik a síneken. Hiába, már tényleg semmi sem a régi! A sárga villamosok kora lassan lejár? Mekkora nagy élmény, ha olykor megjelenik egy nosztalgia járat, esetleg egy valódi szürke Muki villamos! (Ugyanis láttam már zöldre festettet is.)

Nem is olyan régen még egy forint – és sárga – volt a villamosjegy! Már a lila, folyamatosan dráguló vonaljegyek korszakát éljük. Aki „villanyosra ül”, az előbb-utóbb tapasztalni fog egyet s más...

1.

Katica nem egy szószátyár lányka. Elvan a maga kis világában. Nem szereti, ha valaki illetéktelenül beférkőzik intim

szférájába. Nehezen vagy nem barátkozik például idegen, s főleg harsány néikkel a villamoson, akik a nevére, korára lenének kíváncsiak, s azt hiszik, nagyon jól értenek a gyerekekhez. Szereti, ha természetes hangsúllyal beszélnek hozzá, ha nem játsszák meg magukat, ha nem erőszakosak, nem tolokodók vele szemben...

Így mikor a hölgy a kislány zárkózott, számára érthetetlen hallgatását megelégedi, mivel azt sértésnek tartja, megjegyzi:

– Nem is tud ez a kislány beszélni! – a hirtelen tett megálapítást gúnyosan az apukának szánja.

– Buta néni! – jegyzi meg Katica, s talán még a fejét is megcsóválja.

– Nos, hölgyem, tud a lányom beszélni?! – kommentálja a frappáns választ az édesapa.

A megszólított fülig pirul, torkán akad a szó, s nem erőlteti tovább a barátkozást...

2.

Egészen más jelenet tanúi lehetünk, mikor hisztizve, dühöngve felszáll Dórika a villamosra. Bár senkit nem ismer, mégis mindenkire szemrehányóan néz. Mindenki egyformán hibás. Oroszlánkönyvei ömlenek, üvöltve panaszkodik. Nem érteni pontosan, mi a baja. De nem lehet csak úgy napirendre térni fölötte, egyszerre többen is felugranak csodálkozó ijedséggel a helyükről, hogy a kis akarnok durcásan levághassa magát egy székre. Talán nem túl nagy baj, hogy a menetiránynak háttal van ez a bizonyos ülés...

Közben kiderül: mérgében az ajtónál ülő, könyvébe merülő negyven körüli hölgy karjába vágott a kislány felszálláskor. Lehet, hogy – egyelőre – az anyja helyett? Legszívesebben szülőanyjának szánta volna az ütést? Mikor könyvéből felnézve felocsúdik, értetlenségében pedig felháborodik a nő, összeakad a szeme a kislányéval. Annak anyja – ki nem köszönte meg az átadott helyet, igaz, nem is ő kapta, és szóba sem jöhetett, hogy lányát esetleg ölébe vegye, hisz láthatóan nem volt

épp jó a kislánynál, s amúgy sem lett volna elég kényelmes így az utazás – épp hogy csak felületes, kedves hangszínű érdeklődéssel kérdezi meg Dórikától, hogy mit is tett. De persze alig hiszi, hogy bármi rosszat is csinálhatott, biztos, hogy a kényes hölgyben van a hiba. A kicsi helyett a körülményekhez képest igen visszafogottan a sértett felel, Dórika meg egyáltalán nem tagad, s bár nem is indokol, nem mentegetőzik, ezzel vége is az ügynek. Megkapta az anyuka a kért információt... Nincs bocsánatkérés, nincs ejnye, s nem látom, hogy legalább egy kicsit megcsóválná a fejét az asszonyka, esetleg megszeppenne a kis vétkes. Ez így természetes? Illetve... Nincs is ideje reagálni az anyának, ugyanis...

Egyáltalán nem csitul a zaj, az egész jármű nyugalma végképp oda! Mindezek után – figyelmen kívül hagyva az előzményeket, talán megbánás helyett – képes gumicukrot követelni Dórika, talán egyfajta jutalomként, hogy milyen rövid idő alatt, s milyen ügyesen megbolygatta az utasok lelki egyensúlyát. Persze, senki nem szól semmit, csak némán rökönnyödik. Ilyenkor az sem nyújt elégtételt a szem- és főleg fültanúknak, hogy a kislány nem kapja meg a kért édességet. Sőt, annyira kifordult már a jelenet a normálisból, s rég nem az elfogadható síneken haladunk, hogy szinte jobb volna, ha Dórika anyja mégis engedne, így talán egy kis időre legalább nekünk, utasoknak nyugalomunk volna.

Néhány megálló alatt nem lehet úgysem kijavítani, ami ennyire elromlott, így kár lenne beleszólni kettejük dolgába – ami persze óhatatlanul egyre több ember közös ügye lesz néhány év múlva –, akkor legalább mi ne szenvedjünk többet. Jó is, hogy kibírtuk szó nélkül, mert két megálló múlva – persze ez szörnyű hosszúnak tűnik ilyenkor – ugyanakkora sírásivítás közepette leszállnak, s ha nem is azonnal, de lassacskán visszaáll lelki békénk. Akik összenéznek, azok nagyjából ugyanarra gondolnak... Én meg pluszban még arra a pár csepp hideg vízre is, amit rá kéne spriccelni Dórikára, hogy egy kicsit észhez térjen!

3.

Mennyire más, mikor „Tündérem”, ki valóban megérdemli a becézést, érdeklődően csacsog, figyelmesen meghallgatja anyja válaszait, el is gondolkodik azokon, majd egy kicsit hosszabb szünet után egy gondterhelt kis sóhaj után csak úgy melleleg, korántsem panaszosan, inkább csak tényként megjegyzi:

- Én már nagyon unom a banánt!
- Micsoda? – kérdi anyja meglepetten.
- Unom a banánt...

Anyja elneveti magát, ízelgeti a kifejezést:

- Unod a banánt? De hisz mindjárt odaérünk, kicsim.
- Rendben.

S mitután bólint, türelmesen nézelődik ki a villamos ablakán a kislány, hátha lát addig is valami érdekeset...

4.

Csattanást hallok, felfigyelek: eldőlt egy kis bicikli. Az anyuka mellén egy csöppség van, a másik gyermek is csöpp. A picurka kezét elereszti, az odabotladozik a bicajhoz, kész csoda, hogy nem esik el, hisz közben elég gyorsan megy a villamos. Felül a járgányra, s odakerekezik az anyjához. Kisé elítélően szemléljük mindezt, pláne, hogy biciklistül felborul a kicsi. De nem is sír! Mintha érezné, hogy mindez törvényszerű...

Fél kézzel kiszedi valahogy a váz és a kormány közül az anya a gyermeket, nem mérgelődik, úgy néz ki, igen gyakorlott az ilyesmiben. Uralja, megoldja a helyzetet. A cajgli szerencsére ott marad fekvve a villamos padlóján. Mindez egy hang nélkül, fegyelmezetten zajlik.

5.

Mi a feltűnő? Ami szokatlan! Néha egy-egy kedves jelenet szemtanúja lehetek! Mint amikor felszáll a villamosra egy várandós nő, s abban a pillanatban felugrik helyéről egy fiúcska, hogy gondolkodás nélkül átadja. Az asszonyka, miközben

megköszöni figyelmességét, mosolyogva megsimogatja a kisfiú arcát, s kéri, hogy üljön vissza nyugodtan, mert egy kicsit arrébb is van hely.

A fiú még jó ideig mosolyog, és szemben az anyja is.

6.

Persze, furcsák ezek a kismamák néha. Felszáll egy, miközben igen elmélyült beszélgetést folytat mobilon. Észre sem veszi, hogy a velem szemben ülő kisfiú át akarja adni neki a helyét, mert annyira el van foglalva a telefonálással, hogy nem érzékel semmi mást. A fiú meglepődik, mikor a nő elmegey mellette, majd válaszra sem méltatva a gesztust – egy kicsit arrébb megállva – csak mondja és mondja a magáét. Az udvarias gyermek értetlenül visszaül. A jó szándék megvolt benne.

Néhány megálló és jó néhány perc múlva, mikor befejezi a társalgást, s elteszi mobilját a leendő anyuka, észbe kap, és pár pillanatig szemrehányóan nézi, hogy lehet az, hogy senki nem adja át neki a helyét. Én látom csodálkozó, duzzogó tekintetét, de a kisfiú háttal ül neki, így ő nem. Kíváncsi lennék, újra megpróbálna-e az udvariassággal... Viszont ebben a pillanatban a hölgy rádöbben: le kell szállnia, így nem is tudna leülni az éppen felszabaduló ülésre. Talán ha a baba meglesz, nem a telefon lesz a fontosabb...

Ha nem lennének ezek a kis jelenetek, talán nem is kíváncsogna papírra a villamos. Bár... bosszantó mértékben megváltoztak utazási szokásaink... Az ütközőn való tujázástól az utazó kalauzokon át a gyermekeket még ölbe vevő anyukáktól az ülésen ugránczó unokák mellett álldogáló nagymamáig, az összehúzó, a másoknak helyet szorító mozdulatoktól a gögös, önzően kisajátító, terpeszkedő, a másikat kizáró testbeszédig nagyot fordult a világ. Mindehhez alkalmazkodik, aki tud. Ha valaki erre képtelen, akkor meg járjon gyalog vagy Bubival. (A buszon, trolin, metrón, HÉV-en ugyanis hasonló a helyzet.)

Mindenkinek tetszenek a terpesztett lábak, az előre csúsztatott fenékek, a görnyedt háta, kókadt nyakak? Zavar más is az, hogy ha valaki már ül, akkor csak oldalasan lehet a szemközti széken elhelyezkedni, ha csak nincs az utastársnak ott a csomagja? Hogy cserébe nem lehet az oldalvást ülőnél megállni, kapaszkodni? Úgy látom, nincs mindig türelmünk kérni, szólni, harcolni a logikus megoldásokért – melyek régen ösztönösen egyszerűen maguktól adódtak, még piciként észrevétel nélkül megtanultuk őket szüleinktől és emberségesebb, empátikusabb utastársainktól –, így inkább beletörődünk, ha lehet, sodródunk, esetleg megküzdünk például az ajtóknál tömörülőkkel nap mint nap.

Vagy a villamosok ideje, vagy az enyém jár le hamarosan...

A legrövidebb út

Meredekké vált az utad? Eszed más megoldást kutat? Váratlanul megindul a kavics is léptedre? Rút veszély leskelődik dőre kísérletedre? Hisz hátat is fordíthatnál, józanul visszakereshetnél! Ám továbblendít kalandvágyad, hiába int a szellő lágyan. Tán magad sem érted, miért vágysz az égbe, s ha még is visszafordulsz, csak kilátásért koldulsz!

Eltörpül így a világ, s bár föléje magasodsz, te is apróbb leszel, s még inkább kiszolgáltatott. Csodálkozol egyre: hogy kerültél ide, miért mész már megint a sorsod elibe... Kapaszkodsz a gazba, mint gyenge szalmaszálba, nem számíthatsz másra, csak pár szűrős csalánra.

Meglátod a messzeségben a folyó kanyarját, felveszed a villanyoszlop elejtett csavarját. Megnyugodva közelíted a hegység tetejét, s bár megérted, palástolod a tanulság velejét.

Friss irodalmi pályázatok a
Poéta Irodalmi Portálon:
<http://www.poeta.hu/>

KÜHNE KATALIN

**Magas hófokon égsz
/Jókai Annának/**

Fiatal szép Sudár Anna,
kinek most így fénylik arca,
gyengét, szegényt megölelsz,
fáradt, csüggedt lelkeket.

Mosolygó tekintetteddel
szépre, jóra, értékekre,
tisztességre, becsületre
fiatalt és öregeket

ékes szavaiddal oktatsz,
messze zúgnak harangszóval,
hegyek ormán így dalolgatsz.
Tiszának, Dunának, Oltnak

partján szelekkel versengve
dicsőségét, fényét zenged
gyönyörűséges hazánknak.
Jövőt mutatsz, hitet a mában.

Imádságot mormol ajkad,
így adsz reményt a magyarnak.
Múltba nézel, jelenben élsz,
mindig magas hófokon égsz.

Hegycsúcsokon, tengermélyben
kincset kutatsz, égre nézel.
Ez életednek értelme,
Isten igéit hirdetve.

SZOKODI VERONIKA: SIKÁTOR I.
(részlet)

LÁM ETELKA

A zenebohóc

Júlia csendben ült édesanyja mellett, aki nagyon betegen feküdt az ágyban. Már nem beszéltek, szavak nélkül is kommunikáltak. A délutáni napfény egy kis aranylós sugara belopakodott a lehúzott zsalu rései között, reményt nyújtva a betegnek a megpróbáltatás és szenvedés végéhez. Kezük összekulcsolódott, határtalan béke és nyugalom áradt szét a szobában. Hirtelen kinyílt az ajtó, és megjelent Ágnes, a húga, halkán intett Júliának. Igen, most el kell mennie, de siet vissza. Aggódva eresztette el a mama kezét, emlékeibe bevillant, mikor ő volt beteg, és milyen megnyugvást jelentett neki anyja simogató keze. Egy kis mosolyt varázsolt arcára Júlia, és megcsókolta anyja homlokát.

Sietve hagyta el a lakást, rohant végig az utcán. Anyja arca lebegett előtte, végigsuhant a gondolat, hogy visszafordul, de nem tette. A lábai vitték tovább, szinte rogyadozott a térde, vagy tíz perc kiesett az emlékezetéből. Hirtelen azt látta, hogy már bent van a kórházban a gyerekosztályon. Mária nővér üdvözölte, hogy siessen, a gyerekek már várják.

Gyorsan átöltözött, felvette a bohócruháját, arcát kifestette, a trombitáját átölelte, és bement a gyerekekhez. Szinte el is felejtette a napi eseményeket, mikor a gyerekek csodálkozó és szomorú, nagy szemeket meglátta. Trombitálva és táncolva varázsolt elő a kis plüss macikat a nagy kockás zsebéből. Pirosra festett, nagy orrát megcsavarta, és körbe-körbe potyogtak le a padlóra a színes, pattogó golyók. Két kislány és egy fiúcska szaladt hozzá, hajuk nem volt a kezeléseik miatt, de eltűnt a szomorú tekintet. A gyerekek kacagtak, hozzá bújtak, és ekkor megcsörrent a mobiltelefonja, csak üzenet volt. Ágnes írta: anya elment, eltávozott... Júlia többször is elolvasta, nézte a betűket, a szavak értelmét először nem is fogta fel... majd az ölében ülő gyerekekre nézett, két könnycsepp gurult le az arcán, és vidám nevetéssel, trombitálva folytatta a játékot...

Gondolatok mentén...

Emlékeim peregtek, gyorsan, álomszerűen,
mikor veled álmodtam ma éjjel.
Fehér aranyat sugárzott aurád, és ezüst ködfátyol takart el.
Légies lábnyomodat ott hagytad a hóvirágokkal teli réten.
De láttalak, rohantam feléd, és örömtől remegő hangon
kiáltottam neked: édesanyám!
Letérdeltem előtted, és úgy kértelek, maradj még,
maradj velem egy napot, egy órát, egy percet!
Egy szent pillanatot! – alkudoztam kétségbeesetten.
Mint egy fuldokló, aki megkapaszkodik az utolsó szalmaszálban.
Egy a vágyak közül, mely a legfontosabb,
egy örömteli másodperc, amikor átölelhetlek,
erősen tarthatlak a szeretet puha bársonyos kötelével,
mert te hirtelen egyre messzebb, távolabb kerültél tőlem.
Kecses női alakod lassan eltűnt a fehér habos felhők között.
S utánad pillantva, a fehér hóvirágokkal teli réten
légies lábnyomodat megkoszorúzva,
a boldog percek apró, kék virágait
csókokkal borítottam.

Örökméces

Fekete árnyakat korbácsolt
a heves, viharos szél,
ahogy megrázta a
nagy, terebélyes diófát.
A holdvilág bevilágította
a házunk verandáját,
mintha fehér liszttel
szórta volna tele az udvart.
Jeges dara hullott le az égből
jelezzén, a Tél tündére beosont,
hozva a hideget, teljesítve ígését.

S ekkor kibontotta hajfonatát,
megrázta hófehér hajzuhatagát,
majd apró, csillogó hópelyhekkal
ajándékozta meg a még puha földet.
Kertünk úrnői, a piros rózsaszálak
alázattal hajtották le fejüket,
és átadták magukat a téli álomnak.
S mi csöndesen álldogáltunk az eresz alatt,
Dédikém és én, karjával átölelt,
dolgos és szerető ujjával
végigsimította copfos, barna hajamat.
Szemeiben az aggódó szeretet örökmécsese égett.
Ez mint egy valóságos, igaz álom,
s előttem jár nap mint nap,
hiszen Dédikém elment.
Jóságos szeme rám tekint,
gyöngéd, szerető hangja mutatja
nekem mindig a helyes utat.

Őszi hangulat

A hajnalpír csendjében
eljön az elmúlás pillanata.
A rozsdaszínű falevelek
félig síró és nevető arccal
búcsút intenek a fák
ezüstszürke ágainak.
Majd lassú libegő táncban
peregnek le a puha avarra.
Csak az őszi rózsák virágszirmai
lengedeznek tétován tovább.
Maradjanak, vagy menjenek?
S engednek a makrancos, heves szélnek.
Még utoljára beszippantjuk az őszi illatot.

Íme, figyelj, s láss csodát szemeiddel!
Amott a hegyoldal lankáján
a szőlőtőkék fürtjein ringatóznak
az aranyló aszúszemek.
Pajkosan összecsengenek,
tükörfényük ezernyi apró csillag.
Fehér és kék színekben szikráznak,
– mint igazi, ritka drágakövek –
az őszi napsütésben.
Mézédes aromájuk íze
bejárja az eget és földet.

Egy hajnal márciusban

A márciusi hajnal,
mely oly fiatal és üde,
hisz a lélek tiszta,
kristály fényében,
az igazság erejében,
a szabadság mítoszában.
Teste, mint a méz, édes és friss,
aranyfényben úszik,
körbeöleli a márciusi reggelt,
megrázza ezüstfonállal átszótt párnáját.
Leoldja selyemruhája szoknyáját,
kiteríti bársonyos kötényét.
Puha kis kezével elhullajtja
a tavaszt, életet adó magvait,
s lám, mosolygó rügyek fakadnak
a zöldellő faágakon.

Magyar irodalom gyöngyszemei csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/104478816423860/>

LISZKA GYÖNGY

Lidércfény

Álmomban egy új ösvényen jártam,
Sötét, nyirkos és mohás talajon,
Nem tudom, miért vitt arra lábam,
Csak a hideget éreztem a talpamon.

Sötét volt, a legerősebb lény,
Mi elnyeli a szívek kedvességét,
S rettegtem, mert szemem nem lelt fényt,
Féltem az árnyak hűvösségét.

Belém karmoltak a reszkető ágak,
Belevájtak testem húsába,
Véremet itták a vészjóslo árnyak,
Beleláttak lelkem múltjába.

Nevetve idéztek fel minden rémet,
Mitől valaha is félelem fogott el,
Elém állították a legrosszabb képet:
Magányomban csak a Sötét ölel.

De hangodat hallottam, és futni kezdtem,
Követtem istenek adta dallamod,
Bár alakodat sehol sem leltem,
Elért hozzám, ahogy nevem suttogod.

Hangod ragyogása utat tört az éjben,
Kacsaringós látomás ért előttem földet,
Így botorkálok követve a sötétben
Örökkön izzó smaragdfényedet.

Lelked vezette eltévedt lelkemet,
Így a sűrű erdőből egy tisztásra értem,
Nem tudom, hogy mondhatnék köszönetet
Azért, mert jöttél, amikor féltem.

Megmentóm voltál és tanítóm.
Álom-távoli alakod lett térképem:
Élted után is maradtál útmutatóm,
Látomásként keringő Lidércfényem!

Egy éjszakán

Egyedül bámulom a fénytelen eget,
Végtelen hosszú éjszakákon át,
A Sötét öleli magányos szívemet,
Örök társam lett az Árny.

Titkomat dúdoló a végtelen mélybe,
A képzelt csillag ezüstöt szór rám,
Szikrázik a penge erőtlen kezemben,
Jelzőfényem lett az Árny.

A felzúgó büntudat gyenge bőrt éget,
Édes társ a régen várt hallgatás,
Csuklómról gyöngyként gördül le vörös vérem,
Már testemmé vált az Árny.

Leinad

Hiányod miatt sír minden őrjöngő szó,
Létedért kiált.
Ha tehetném, Leinad, kiállnám a kint,
Mit lelked kiállt,
Elmúlnék a tűzben, mit kínál a pokol,
Csak te élj tovább...
Követnélek, Leinad, merre hangod hív,
De már nincs hová!

Megkergült a világ, mert elmentél innen,
Minden fejre állt!
Nem lelem az eget, a földet, a helyem,
Nincs már semmi más...
Csak hiányod marja magát a szívembe,
S nem jó gyógyulás,
Emelt fővel hordom magányos terhemet,
Egy életen át.

Nem érti halk szavaimat, rajtad kívül,
Soha, senki más,
Nem látja senki sem, milyen sokat ér egy
Csöndes suttogás,
Sötét és baljós árnyak állnak most körül,
Itt a vallomás:
Szívembe zártalak rég, mert megízleltem,
Lelkednek csókját.

Akkor kettőnkért a mi közös mezőnkön
Egy kék rózsza állt,
Azt ígérted nekem, velem maradsz mindig,
Karod haza vár...
Angyaltessedet ma már elnyelte a föld,
Lelked messze szállt,
És megkopott sírkövednél érted ma is
Egy kék rózsza áll.

Ugyanígy

Ha vihar volnék nyári éjen,
Ha kard volnék kettős éllel,
Ha szél volnék a csatatéren,
Ha víz volnék ajkad érve,
Vagy ha lennék önmagam szerepében:
Én akkor is, ugyanígy szeretnék.

MAYER ZSÓ

Éj

/tanka/

Lángoló az ég
sötétjén a kéj, parázs
szerelemben ég,
Hold és csillagok alatt
Napra boruló az éj.

Talán

Évát életének korai szakaszában súlyos betegség kerítette hatalmába, mely egy pillanat műve volt, hirtelen jött, hosszú út vezetett a felépülésig – maradandó károsodással.

Családja szeretettel vette körül, gyermekei elvégezték iskoláikat, képzettségüknek megfelelően álláshoz jutottak. Szórakozásra, kirándulásra is kerítettek időt, barátokra leltek, megtalálták életük párját, házasságot kötöttek. Munkájuk a családi fészektől távoli városba szőlította őket. Férjére hárult a kenyérkereset, a háztartási munkák zöme, de kikapcsolódásra is jutott bőven idő. Évát tisztességesen ellátta szükség esetén, bár ő erejéhez és fizikai állapotához mérten mindent megtett annak érdekében, hogy zökkenőmentes legyen az életük. Unokáik születtek, akik bearanyozták mindennapjaikat. Gyakran látogatták meg egymást – a távolság ellenére. Egy-egy ünnep alkalmával sokan ülték körbe az asztalt, boldog gyerekzsivajtól zengett a ház. Évát újabb betegség gyötörte, kivizsgálások sorozatának eredménye: hosszan elnyúló kezelések, melyeknek hatása bizonytalanságban tartotta őt és családját. Csak az unokák mosolygó arca varázsolt némi örömet köré. Gyermekeinek tekintetén néha elfojtott keserűséget látott betegsége miatt, de férjének magabiztos viselkedése, a tényekkel való szembenézése erőt sugárzott felé, régen feladta volna az életé-

be lopakodó szüntelen harcot, ha mindezt nem tapasztalta volna. Újabb unoka érkezése sugallta felé: érdemes élni, látni cseperedésüket, csilingelő hangjukat hallani, játszani velük. Ilyenkor fájdalmairól elfeledkezett, szépnek látott mindent. Férje hobbiját tiszteletben tartotta, gondolván, hogy kikapcsolódásra minden embernek szüksége van, így könnyebben viseli a rá háruló többlet-terhet – az ő állapota miatt. Munkájában elismert szakember volt, tisztelet övezte szűk és tágabb környezetében egyaránt. Éva időnként – állapotának javulása vagy szinten tartása végett – hosszabb időre egészségügyi intézménybe kényszerült. Ott testileg-lelkileg megerősödött a gondos kezelése hatására. Barátságokat kötött, hasonló társainak erejéből erőt merített. Családjá nem nélkülözte közellétét: gyakran látogatták, ami jóleső érzéssel töltötte el. Miután visszatért otthonába, friss erővel látta el teendőit. Környezete méltányolta tetteikészségét, mosolygós arcát. Férjének egyre gyakrabban akadt halaszthatatlan dolga munkaidőn kívül, Éva mindezt tudomásul vette, mígnem egy nem várt telefon megmozgatta fantáziáját, vagy csak a női megézés hatására gyanakodni kezdett. Férjének szegezte szomorú kérdését:

– Harmadik személy lépett életünkbe?

– Igen –hallotta a hideg választ, és mi ezzel a gondod? Elvégre nem vagy egészséges. –

Férje rideg szavai mintha arcul vágták volna. Dermedt csend telepedett közéjük, nyomasztó hangulat uralkodott el rajtuk.

– „*Nem vagy egészséges*” – ez a mondat a betegségtudatát sokszorosára fokozta. Sok hátránya származott mindebből, de hogy az, akiben megbízott, még a tudtára is hozza, ez súlyos teherként nehezedett rá. Gyermekei, unokái szeretete feledteték vele a hányaveti mondatot. Éva napjai egyhangúan teltek, férje mindig talált okot a távolmaradásra, ilyenkor olvasással, unokái látogatásával törte meg napjai szürkeségét a nő. Egy verőfényes napon a nap sugaraiban fürödve érces hangra ocsúdott Éva.

– Elköltözöm, elég volt belőled, a betegségedből, nem élhetek úgy, ahogy szeretnék. –

Évát lesújtotta a hír, csodálkozott, ő mindent megtett annak érdekében, hogy a házasságukra minél kevesebb teher háruljon. Viszont, ha párja másképpen látja mindezt, legyen így. Megkeményedett, de sajnált a szíve a betegségtudattól. Peti, a férj, megszabadulva a nyomasztó teherrel, független emberként mártózott meg a boldogságban. Szabadságvágya teljesült, kimondta azt, amit már régen megfogalmazott magában. Elköltözött a barátnőjéhez. Éva vállára nehezedett házuknak minden terhe, betegségének nyúga. Családja segítőkész hozzáállása enyhítette szomorúságát. Férje szokatlanul, időnként látogatta, Éva soha nem tett szemrehányást, tudomásul vette döntését. Egy alkalommal megkérdezte Petitől: miért nem válik el hivatalosan is tőle. Meglepő választ kapott.

Hisztériázott eleget fiatal partnernője ez ügyben, s ő megelégtelte, egyébként is már más öleli át barátnőjét. Éva az idő múlásával tudomást szerzett férje és a lány lazuló kapcsolatáról, barátnőjének erkölcsösnek nem mondható magatartásáról, a legfőbb motivációról, az anyagi javak mértéktelen bezsebeléséről. Férje lassacskán feleségének kegyeit szerette volna elnyerni, de annak bizalma megingott, s a helyreállítása egyelőre még várat magára. Hányaveti mondata időnként a fülében cseng, de átgondolván kettejük kapcsolatát, végül beleegyezett Peti hazaköltözésébe. Talán még időben rájött: legfőbb érték egy szerető család, akik jóban-rosszban együtt vannak.

Talán.

Fagyos szavad

/tanka/

Jégesőként hull
fagyos szavad lelkembe,
cikázó villám
foltot éget belé, mely
holnapra már nyomtalan.

MILBIK JÓZSEF**Pusztá mulatság**

A hatalmas, kesely mén tájtékos teste kis megtorpanást követően keményen rugaszkodik neki az utolsó akadálnak, amit szintén hibátlanul vesz, lendületre kap, nagyokat fújtatva, szitidőn belül vágta célba. A versenybíróság elnöke gépiesen gratulál, kihirdeti a délelőtti eredményeit, jó étvágyat, az ebéd-időre kellemes kikapcsolódást kíván, csengőt ráz: giling-galang. A hangszóró éleket kattan, mint valami rekedt torok, recseg-ropog: jó ebédhez zenél nótát. A szárazra perzselődött, poros fűről feltápáskodik a tiritarka sokaság, s bolyongni indul. Erre-arra ögyeleg: falni-hörpíteni, árnyékba húzódni, vásárbáméskodásra, úgy szétnézelődni. A nap kíméletlenül tűz, a moccsatlan levegő forrón vibrál, mohón terpeszkedik az alföldi nyár, ember, állat, növény tikkadva piheg, enyhet vár...

Az üst alatt zsarátnok hunyorog, már csak épp-épp bugygyan-rottyan a kész birkapörkölt, a katlan vaslábai előtt éhesek sora kígyózik hosszan. Mindenki a szájíze szerinti legfinomabbját kéri: „Drága, nekem jó vegyesen adja, húsosából, csontosából, kevés innal, belsőséggel. Persze zaftot bőven, pár szelet kenyeret, korsó hideg sört.”. És a „drága” öblös meritőkanállal pontosan így rendezi ovális műanyag tányérkába, tálcára teszi, dob hozzá egyenes ágú villát s recés élű kést műanyagból. Ugyan kérem, modern, higiénikus, „jurópajúniós” világot élünk: használat után eldobható, nincs itt idő mosogatni, mint rég, amikor kopott porcelán ibrikben ócska, tompa fényű „aloménium ekcájggal” szolgáltak fel. Hogy szemétkupac tornyosul, hogy mennyivel több-kevesebb a herpeszes? – ki számolja? Senki, legfeljebb e biznisz érdekeltjei! Ja, több-e a szájfájós? Miért, evőeszköz dolga? ma kisüsti alig, „jégermájszter” rengeteg fogy, no, ennyi! Pardon, valami icikepicike oka lehet még: igaz, keveset mond, viszont, amióta nem

csupán elvi lehetőség a szólásszabadság, boldog-boldogtalan szószátyár kéretlen-felelőtlen folyton fecseg-locsog. Persze, ebbe nem az ajkak cserepesednek, sebesednek, hanem a beszélőizmok fáradnak bele... és a hallgatóság – talán-talán...

Az öreg, pásztorosan öltözött parasztember az asztalhoz bandukol, tekintetét le nem venné a tűzpiros ételről, a melegen gőzölgő „bürgültöt” nézi, szájában összefut a nyál. Lepakol, félreacsapja nemezkalapját, kézfejjével homloka izzadtságát törli, a másikkal szemét dörzsöli, bátran nyel a vastag habú, gyöngyöző sörből, apró böffetés közben kurtán szól: „Együnk”.

Kenyerét kettészakítja, foszlós béliből darabot tép, a gyengén csípős zaftba mártja-tocsogtatja, bekapja. Cuppogtat, csámcsog, hosszú bajszán csurog a színes zsír: „Ej, de ízlik!” Veszi a kést-villát, nekifog. Darabka májjal kezdi: „Hú, mi fííinom falatka, a rézangyalát!” Aztán a húsosához lát, de jaj, már az első mozzanatnál, reccs - a kés nyeklik-nyaklik, a villa rogygyan, szálakra tör. Dühösen horkant:

– Jóságú istenit a nájlón világnak! Nízd mán, komám, miféle gyenge, semmi kis vackok ezek!

A másik öreg, pásztorosan öltözött parasztember tányérjából komótosan emeli fejét, kalapkarimája alól sandít, foghegyről böki oda:

– Hadd el, cimbora, vagy a bírka vót vín!

– Megtörtínhet.

– Kírjél másik villát!

– Ííín, osztán szígyen szemre az is így vígezze? Aligha, inkább előrántom a bugylibicskám!...

A nép, akár valami önszerveződő nyáj terelődik az aklok s istállók közti szűk úton a végtelen, fakó sárgára tikkadt, szikfoltos pusztába. Tova, egész távoli vizek rózsaszín páráiban pala-azúros hegyek derengenek. A róna szélén gémeskút, hajdan ide hajtották delelni a kolompos gulyát. Tetején, a kazalnyi fészek peremén, a vakító kék ég alatt kontúrosan fekete-

fehér tollú, piros csőrű, pufók gólyafiókák szökellnek fel-alá, szárnyaikkal erősen suhogtatnak – repülni készülnek, vándor-útra kelni.

Egy pantallós férfi kilép a kószalók közül. Rövid ujjú, kopott gallérú fehér inge pocakig gombolva. A kút kerített kávéjába mászik, rudat ragad, keményen lelódítja. A favödör a mélyben élesen csapódik a szétcsobbanó, barna víztükrön, sebtében megtelik, az eres-izmos kezek rúdnak feszülnek, hamar felmozgatják. Bár nincs szomjas csorda, ménes, se nyáj, mégis a vályúba önti: a víz ide-oda csapódva messze loccsan szárazrozsdás falán, ezerágú szökőkútként vékony sugarakban spriccel lyukacsos alján. Kezdi előlről újra, újra. Mind csak jönnek, gyűlnek köré. Csendben figyelik, biztatják, jobb fogásokra oktatják, versenyre hívják. Már négy-öt férfi gyürkőzik neki, kézből kézbe kapják-veszik a rudat. Percek múltán tizenöt-husz meri a vizet lázasan, végül sor áll, öltre mennek, vitáznak: „Maga, született városi vigéc, hún tanulta vóna, ín falun nőtem, eleget húztam...”, „Én is...”, „Én is...”. Izzik a lég, parázs a hangulat, tetőre hág. Váratlan valaki a vödörbe iszik, a vizet egekig dicséri. Utána ez is, az is, mind kiált: „Adjanak, adjanak!”, s nyakalná az „igazit”, a nem klóros ízű, csapból folyót. Más rögtön üvegbe tölti, visz haza az otthon lévőkhöz. Aztán ez, az, végül összesük flakont tart, alig győzik húzni, a vályúba nem is jut... Ekkor affektáló-sopánkodó asszonyhang sajdul: „Héé, jó ez a víz egyáltalán?”

Erre érkezik oda a két öreg, pásztorosan öltözött parasztember. A kés-villatördelő a kútba néz-mutat:

– Mán, hogyné vóna! Lássa, naccsága, a bika is megil benne, ugyan vidám...

Sunnyog, oszlik a vidéki gyökerére imént oly büszke, urbanizált, lényegében sehova se tartozó, örökre tényleges fogódzó nélkül maradt, divatszerek fújdogálta tömeg. Finnyásan fanyalog, köpköd-krárog, néma, szégyenszem kullogtában lopva maga mellé csurgatja a családnak szánt, őseréjű vásárfiát...

A jóllakott, hőségától aléló tiritarka sokaság lassanként visszatelepszik a szárazra perzselődött fűre. Mézeskalács huszárt, nyalókát, popcornot, hideg Coca-Colát vesz a fehérfelsős mozgóbüfésektől: nassol. A cimbalom húrjairól porba pereg az utolsó taktus, a hegedű tust húz, a hangszóró felvisít, üresen pattog, rákezd a Radetzky-mars, recseg-ropog. A versenybíró-ság elnöke csengőt ráz: giling-galang, gépies üdvözlettel megnyitja a délutáni versenyt, kéri az első ugratót. Hívó szavára a gyakorlótérről szilajt nyerít, könnyedén a rajtvonalhoz poroszkál egy fiatal, fényes szőrű, almásderes kanca.

Naiv utazó

Mint egy gyerek,
Kihajol a szűk ablakon:
Hosszan méláz
Szabadon szökkenő őzet
S vékony vágányt
Kényszer-követő vonatot.

Disszonáns öröm

Kinézel az ablakon,
És látsz egy ágas-bogas fát.
Girbe-görbe gallyára
Víg madárka száll, s énekel.

Hallod-e azt az éneket,
Érted-e azt az éneket
Ablakon át?
S ha kinyitnád?

MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT

Ádventi hangulatban unokáimnál

Meztelen fák alatt néhány levél marad
A meleg szobában unokáim játszanak

Szél tombol kemény jég mardos a hóba
Citerán csendül fel bent az Örömóda

Citerán szól hozzám zeng a dal a légben
A kis Bence ezzel is melengeti szívem

Dalol az Örömóda dallama bennem
Emlékek törnek fel bús lelkemben

Gyermekeim gitárjátékát idézem
Itt zenéjük továbbélését érzem

Továbbél menyem tornászi génje
Hisz a mozgás életük éltető része

Sűrű a program tele minden napjuk már
Dani dzsúdózik úszni kosarazni jár

Síelj és korcsolyázz! Ez a tél üzenete
Mert a család a téli sportok szerelmese

Óda után felzeng a többi tanult nóta
A kanásztánc is amint néptáncosként róttá

Mire Bence kedvenc számai véget érnek
Kigyúlnak a karácsonyi villogó fények

Zene elhallgat a szél hordja a havat
A kis Dani utolsó lépésével mattot ad

MÓRICZ ESZTER

Hajnaltól-hajnalig

Őrzök mindent,
nem feledem
a megélt éveket.
Őrzöm a mosolyod,
rég megkopott arcod.
Újra velem van most...
Mindig szerettelek,
mindig veled voltam
hajnaltól hajnalig...

Minden percben, –
hajnaltól hajnalig...
Örökké vagy nekem,
megbonthatatlan
kötelék, – ölelj át!

Semmit nem kérek már,
ölelj, ne szólj, hallgass!

Szerettelek, – és most
védelek – örökké!
Hajnaltól hajnalig.

Nem vagyok jó

Nem vagyok
elég jó
a világnak!

Nem vagyok
elég jó
már senkinek!

MUKLI ÁGNES

Vigyázlak

Védtelessé válok szorító karodban.
Rád fonom édes koloncom,
bolondos szerelmem,
árnyaktól ijedten
a sejtelem ködén.
A képzelet átér
hegyeken, völgyeken,
s a felhők fénykörén.
Reggel, ha felébredsz,
kelts rigók dalával,
félts virító rétnék tiszta harmatán.
Büntetlenül rebegj szerelmet,
mint egykor,
ébredő létünk legszebb hajnalán.
Égjen lelünkre a szűkszavú éj,
mint a sors hazug istenverése,
álszentül ragyogjon szenvedése,
minden éledő fénye,
utolsónak hitt reménye.
Féltelek, óvlak, rettegek érted.
Kesergek. Hitemmel
magammal rántalak,
ököllel ütlek, verlek,
gyöngéden vigyázlak.
Követlek észrevétlenül,
„mert bennem élsz, minden baj elkerül.
És gazdag vagyok mérhetetlenül.”

(Gemma Moretti: Őrizlek című versének soraira)

NASZVADI SÁNDORNÉ

Rózsakönnyek

Harmatot hajt a piros hajnal,
fekete haraggal költözik az éjsötét,
házunk előtt a két rózsatő
nemesen tartja szép fejét.

Könnyesek most a rózsaszín mosolyok,
de ez nem a bánat, inkább a megújulás.
Szokott életünkben új napkihívás indul,
estére derül ki, átok volt-e rajta, vagy áldás.

Aztán közeleg a reggel, eltűnnek a könnyek,
délre a virág dús pompájában ragyog,
szívet-lelket derít látványa mindennap.
Sok másban is, de én jó rózsza-bolond is vagyok.

Néha csokrot szedek vázába dísznek,
kint a tő is jobban erősödik,
csak egy pillantás a csodára,
s már enyhült is, ami bennem felhősödik.

Lassan estbe fordul a délután is,
pihen a világ, s pihen a virág.
Az éj teríti rá fekete sátrát,
illatos álmában – napfényben virít tovább.

Tüskések, mint én, mindenki ne lesse titkukat,
aztán, amikor már nagyot jár az idő,
ősz jön el, majd a tél,
az elfáradt rózsatő új életet remél még.

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

NÉMETH NOÉMI

ATTILÁHOZ - Költészet Napjára

Titok szólít egy barna szempárban,
mintha a régmúlt hívna belőle.
Te voltál és vagy az élő fáklya...
Fényed lángolón tekint előre.

Életed gyöngysora elszakadt,
de szellemed izzik egy csillagon.
Azóta veled ébred a hajnal,
s aranyló géniuszod ránk ragyog.

Mondd, Attila! Hol vannak költőink?
És hol van a magyar líra maga?
Az utókor a szívében őriz,
s örökségként porba hull e haza.

Ha eljőnnél, mi váránk égetőn,
s álmainkat mívéssé csiszolnánk!
Hitünket borzolhatják kétkedők,
olvasunk, mint csobogó ős-forrást.

Halhatatlanságod zajtalan száll,
s költeményt készít a tavaszi szél.
Éji csend a sínek mentén talál,
köztünk jársz, s emléked örökké él!

Holdvarázs...

Fuvolat fúj a türkiz éj,
habos álmot lenget a szél.
Halvány nyoszolyán a szirén...
ezüst fényt szór, égi szatént.

Ametiszt a holdudvara,
csipke-csókból szó altatót.
Ringat az álmatlan hajnal,
homlokán kék csillag ragyog.

Ez a mesém minden este,
tündérek s koboldok földjén.
Másokban fürdesd a lelked,
S szíved legyen a fő törvény!

Balatoni csend...

Játszik a csend, mint az üveggyöngy,
s a jégre hullva ásít a fény.
Ahogy az őszből a tél köszönt...
halott vágyat, és hittük, hogy él. –

Még lelkembe karcol az emlék
egy ódon titkot, mit szél kerget.
Lángos szívünkön a dér enyész',
s felettünk hamvadt szeretet leng.

Némán néz a balatoni táj,
dermedt tükrén fájdalom feszül.
Sötéten vijjog rá a sirály,
mit megbánás hasít szét belül.

Mozdulatlan csillan meg a nád,
s a móló kövein múlt lehel.
Rémálmaim közt az űr kaszál,
s a tihanyi Echo sem felel.

Izzó nyarunknak így lett vége,
és mi tudtuk azt, hogy nincs tovább.
Hó ezüstjén nem nyílhat béke,
de tavaszt remél e bús fohász!

ORDAS ANDREA

Öregsze(rele)m!

Mint víz csobogása – gyöngyöző kacajod,
Érzékeimen úgy folyik át,
S mint nap csillogása – szemed pillantása,
aranyló fényével simít ma rám.

Mint hófödte hegycsúcs a harmatos reggelen,
Mint dér csillogása, olyan a hajad,
Mint méz színe és íze a számban
A bőröd érintése, ha megsimítalak.

De mint tajtékzó tenger, dühöngő szélvihar,
Ha haragod énréám oktalan lesújt,
Pusztító földrengés, ha gyomron öklel bika,
Mikor dühöd – bár szeretném – nem csitul.

Nézz rám, szerelmem, nézd, hogyan szeretlek,
Tudd, hogy – akárcsak te – én is botlok-csetlek,
Bár megöregedni belülről nem fogok soha,
De gyermeki énem cseppet sem ostoba.

Szeretnék veled kézen fogva futni,
Mint szarvas az ünővel hegyeken szökellni,
Mint delfin a párjával légbukfencet vetni,
Majd a tengerek mélyén hallal kergetőzni.

Szeretnék... de lassacskán rádöbbenek,
nem biztos, hogy csak a betegségtől lehet,
ha a lelkem nem is, a testem lassan öreg,
S nem mindent gyógyít meg a képzelet.

De a szívem mindig is fiatal marad,
Érted dobban, ez most már biztos így marad,
Ez jusson eszedbe, szerelmes babám,
Ha ezentúl bármiért haragszol reám.

Az örök idő

(Barátnóm, Rác Lászlóné, Ildi emlékére)

Az ősz immár, színeit veszthe,
Menekül, kúszik a végtelenbe,
A levelek lassan szállingózva,
Bújtatják a talajt avartakaróba.

A büszke fák csupaszra meredve,
Nyújtóznak az ég felé epedve,
Egy kis éltető meleg napsugárért,
Ágaik utolsó életvigaszáért.

Múló idő könyörtelen szava,
Hajtja, űzi az őszi csodát tova,
Hogy adja át helyét a tél hidegének,
Maga mögött hagyva az elmúló évet.

Fönn a magasban a szürke esőfelhő,
Próbálja terhét cseppenteni, de jó
Gomolygó, vakító fehérséggel, futva
A vidám hófelhő, s ő – elúzve – elbújna.

Az első hópihék vidáman lebegve,
Csilingelve szállnak az avartengerre,
Nevetve köszönnek a szürke sártengernek,
S a tájra vakító hóleplet terítnek.

Múlóban az év, nevetések, könnyek,
De előttünk az új, mellyel új remények jönnek,
Ebben is lesz tavasz, a méhek ismét zsongnak,
Nyáron lesz sok gyümölcs,
Az esők vihart hoznak.

S ősz is lesz ismét, borongós vagy tarka,
S a tél is újra eljő az avartakarva,
Nincs megállás, amíg a Föld pörög,
Az évszakok jönnek, mert az idő örök.

PAP MÁRIA

Árvaság

Eljön az is, az az idő,
mikor nincs már melletted szülő.
Elárvulsz,
nem tudod visszahozni őket,
hiányolod, gyászolod őket.
Elgyávulsz,
mennél haza, nincs már hova,
az már idegenek otthona,
eladtál
házat, kertet, nyári konyhát,
virágos udvart, vén diófát.
Kibámulsz
kocsid lehúzott ablakán,
ha utazva azon az utcán
kitárul
az ismerős, régi kapu,
nem áll ott sem anyu, sem apu.
Elárult
az idő, elszállt, elszaladt
az életük, mi az, mi maradt,
kit láthatsz
ezután „édes” helyettük?
nem ragyog többé csillagszemük.
Elástad
velük a játszós gyerekkort,
mely labdakergető, kerek volt.
Hiányuk
vetít ki kedves képeket
hunyt szemhéjad alatt, szépeket.
Hibájuk
nem volt, nem is lesz soha,
te sorsod marad csak mostoha.

Kell menedék

Mert minden elrendelt úton halad.
Fű sarjad, fa ágat, levelet hajt,
szolgálnak az állatok énekkel,
házőrző hűséggel, édes tejjel,
éhes az ember, de kell neki még
végeláthatatlan, békés, kék ég,
és nyugalom, mit otthoni „alom”
ad, édes odú, biztos oltalom.
Mint madárnak fészke, folyómeder,
meleg „akol”, védő, óvó menhely.
Mert gyarló a test, felőrli minden
igyekezet, két élete nincsen,
és kell az erő, lendület újra
meg újra, és feljutni a csúcsra
aprólékos, sziszifuszi munka...
követ görgetve gondolni sorsunkra.
És, mert ott a család, ők a minden,
szeretni őket elemi szinten
nem elég, odaadás, szenvedély,
tűz is kell, mely mindegyre ég
egy életen át, lángot adva át,
hogy a gyermekek, majd az unokák
ugyanúgy folytassák tovább, tovább.
Mert minden elrendelt úton halad,
fű sarjad, fa ágat, levelet hajt,
szolgálnak az állatok énekkel,
házőrző hűséggel, édes tejjel...
Éhes az ember, de kell neki még
életében valami menedék.

Irodalmi reklám... oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/irodalmi.reklam/>

PAPP ERZSÉBET

A felhők alatt

Mikor elhallgatok
Vadgalamb szólal meg a búzavirág selymében
Gurulnak csórén a kölesszavak
Senki idők patakszanak szét a felhők alól
Szemükben alázat és dac próbálják megérinteni egymást

– Egy kicsit szeretsz? ...

Én téged sokkal jobban ... –

Mikor elhallgatok
Kutak mélyéről zúg elő a szél
És körbetáncolják az itt felejtett szomorú esőcseppek
Vihar se lesz már

– Ne haragudj rám de ne írdal többet –

Mikor elhallgatok
Beszélgetnének velem a lámpaoszlopok az utcán
Nyár ugrál a szívemben ágról ágra
Arcomon ciróka-maróka az esti holdfény

– Ki vagy te? –

Mikor elhallgatok
Katicabogarak imája verődik vissza a házfalakról
Könnyes köpenyemet igazgatja a rét
Álomba ringat
Az éjszakába sosemvolt örömök simulnak
Vigyáznak rájuk zabolátlan láncok
Csukott szememben már csak a néma kérdés
Hogy látok-e még ...
Hogy látok-e még ...

Pohár fázik

Pohár fázik kezemben
Bokrok élén elestem
Lépek hajnali hintán
Dörömbölök kereszten
Értem zártad s kinyitnám
Vigyázz most egy kicsit rám...

Törött ujjam szamárfül
Árkok alján parázs ül
Este koppan írisz hajt
Sötét szirma ha rámgyül
Léptembe ha bilincs mart
simogass egy kicsit majd...

Pillantása szeretne!
Tengert nézne szememre!
Kéksége a síríg tép...
Alkony csókol kezembe
Szívverések viszik szét
Bocsáss meg egy kicsit még...

Pohár fázik kezemben
Vihar végét kerestem
Ködbe csalt az irigy nyár
Sárkány suhog felettem
Kicsit tinta kicsit nyál
vigyáz most egy kicsit rám

Szívverés status quo

Harmatos estén
futottam, elkéstem .-.-.---.
Nem szólnak az ágak
kabátujjam rángat -.-.-.-.

Vacog a virágom:
suttogom, kiáltom ---.-.
Megfojtó melegbe
azért is kemence --.-...--
A füvek letépnek
megfésülnek szépnek ---.---.
Térdig a mosolyba:
lefosztva komolyra ---.-----.
Szót vetek ki adta?
meghalok miatta ---
Mérgetek aratok:
életben maradok ---.---.-
Magamtól tépetten
mégiscsak én lettem -.-.---
Valaki valahol
valami zakatol-.-.-.-

Csőrében a dió

Tépett papírba csomagolt délelőtt didergett.
Jégbe zárt láva ropog a lábam alatt;
Álmomat taposom.
Fagy veregette éjjel a virágok hátát,
Szivárványok sarkába gömbölyödnek most.
Karcos a napfény –
Percek parányi pogácsák,
Kosárba gyűlnek, kihűlnek...
Kabátomon kopogtatnak a baglyok.
Fejükről rám hull a dér.
... Néma suhogás szakítja a hétköznapi csendet;
Nem szól most, nem sír, nem nevet,
Csak száll feketén a varjú.
Csőrében a dió – oltalom,
Mint az oltáriszentséget, úgy viszi az égen...

Boldog Özséb

– Nomen est omen –

Kék csillagon helyben járok.
Lábam szorítja egy árok,
Rámtaposnak a virágok,
Nekem a rigó is károg,
Na de mégis, mire várok?

Özséb mosolyog az égen,
Látja magát ember-régen,
Csak dolgozott, nagyon, szépen,
S most látom, hogy utolérjem,
E világból ki kell lépnem.

De a világ erős karám,
Jambusait dobálja rám,
Szítja a sok áldott csatám,
Élezi még baltám, kapám,
Özséb – így hívott az apám.

Sapientí sat

Ha ez a szél kisöpri a kertet,
Jaj, meglátjuk, ami nyáron termett.
Szár az inda ráfeküdt egy kőre,
Éhen veszünk, szomjan halunk tőle!
Ha ez a szél!

Ha ez a hó megmossa a lábunk,
Tűz mellett is fogvacogva járunk,
Vidor krampusz ránk emel egy pálcát:
– Járjátok el a fagyosok táncát!
Ha ez a hó!

Ha ez a jég rálehel az útra,
Elesünk, aztán elesünk újra,
Elfelejtjük, hogy kell továbbmenni,
S nem segíthet senkinek se senki!
Ha ez a jég!

Ha ez a tél elfújja a lángot,
Megeszi a sötét a világot,
Egymás felé félve botorkálunk,
Nem tudjuk már, kihez ért a vállunk.
Ha ez a tél.

Ha ez a toll beesik a hóba,
Torkára fagy azonnal a nóta.
Olvadáskor ott fekszik majd némán,
Tán egy szóért felnéz mégis énrám ...
Ha ez a toll ...

Ha ez a szó itt marad a szélben,
Ha melege átbújik a jégen,
Ha a telet kikacagja végre,
Ha a lángot ráteszi az égre,
Ha ez a szó...

Move on!

Sűrű bogácsra hajtom térdemet.
Megint rossz voltam, vesztés a csatában...
A jó oldalra szemlesütve álltam...

Lábaim alatt délceg gyökerek.
S most integetnek kisdud orgonák:
Vigyázz! Tavasz van! Menni kell tovább!

PETRES KATALIN

Tizenhárom sor Karácsonyra

2013

*Törtető hétköznapjaink
Imbolygó hűs hajnalaink
Szütyörgő szürke napjaink
Zötykölődő vonatain
Titkon bennünk őrzött remény
Advent koszorúin a fény*

*Sebbel-lobbal serénykedve
Zizegő papír keretben
Estéről éjre töprengve
Növekedik bennünk a tét
Tömörül lényeggé a lét*

*Éjfelet ütő szent órán
Jézus mosolygó oltárán*

Vergődő vigasz

Itt kucorgok létem vermében,
felém nyomuló falak tövében
tenyerembe rejtem arcomat.
Halkan sikolt a konok kétely,
elfojtott dühök torkomban.
Tehetetlen tétovaság gyötör,
lábam előtt nyílik száz gödör:
át hogyan, hogyan ugorjam?
„Talán a hang, talán a szó, talán
a vers üt át a félelem falán...”

Akarsz-e játszani? /Parafrázis/

„A játszótársam, mondd, akarsz-e lenni,
akarsz-e mindig, mindig játszani,”
akarsz együtt hajnalban felugrani,
pirítóssal gyors kávéét hörpinteni,
sebbel-lobbal autóba ülni,
nagy komolyan szép jövőt álmodni,
a kertkapun lassan kigördülni,
sóhajtva a napot újra szervezni?
„Akarsz-e játszani, mindent, mi élet,”
estére felülmúlni a zord időt,
színlelni, hogy ismét újraéled,
amit titkon sejt minden szerető?
„Akarsz-e teljes, tiszta szívvel élni,”
a hírek hallatán csendben félni,
hogymivé válhat itt még az ember,
mire gondolni már senki sem mer:
ki, kit, mikor, miért öl vagy robbant?
„Akarsz-e játszani kígyót, madarat,”
fiainknak megmutatni csillagot,
hogya nap igazán nekik ragyog?
Akarsz-e játszani örök reménykedőt,
feledni, hogy ránk is vár szemfedő?
„Akarsz-e élni, élni mindörökkön,”
együtt játszani a valós varázst,
kacagni velem még a felhőkön,
„s akarsz, akarsz-e játszani halált?”

Asszociációk Kosztolányi Dezső 10 legszebb szavára

Mint **gyöngy**, gurul eléd a pillanat,
lobban a **láng**, a varázs elillan.

Halkan **sír** a **szív**, az **ősz**t idézi,
holott a Tavasz **csókját** kéri.

Télen tükröző, **szűz** hó alatt
csitul csendesen rejtőző mag.

Csörtető **kardok** ontotta **vér**,
hiábavaló fájdalmat mér.

Mit viseljen el még Földanya?
Ne legyen már földünk büntanya!

Csak a drága, szent pár...

Csörgő mobilra riadtan ébredünk,
Sietve folyton időre rohanunk.
Alkalmanként mégis megtorpanva:
Kit is kellene meglátogatnunk?

Aztán végül csak SMS-t írunk.

Délután még e-mail-ezünk,
Rákattintunk több oldalra.
Álmunkban téli napsütésben
Gyermeki örömmel együtt játszunk
A valódi, nem virtuális térben.

Szomját az igazi létnek
Zengje karácsonyi ének.
Egyre inkább arra kérlek,
Ne csak csillogó fények,
Tobzódó ünnepi étkek,

Pillanatnyi tétova remények...
Áldott, szent pár példáján
Rád találjunk: Örök Áldás.

Wass Albertet olvasva (Elvész a nyom)

2012-13 fordulóján

Dér rajzolta téli táj,
hófehér élű fűszál.
Asztalon „Elvész a nyom”...
szemüveggel olvasom.
– Miért akadt fönn csónakom? –
Visszhangok és válaszok...
Kandalló, pattogó tűz –
emléket emlékre űz,
álmokat álmokra fűz.
– Ezer álcát meddig tűr? –
Köd-ülte árny-utakon
felsejlő rajzolon
örökké csak kutatom.
Óshonos, örök erdő,
hófödte nyomot rejtő
csendje csikorgó csoda.
Vész vagy visz a nyom.
Hova?

Karácsony 2009

Csituljon el a sürgés-forgás,
Szédült, túlbódult rohangálás!
Engedjen lelked – szól a harang –
Nem hiába foszlik a harag...
Dermedt csodánk most újraéled.
Est csillagfénye sose téved.
Szívünkben örök igéd éjjen,

Édes reménnyel töltsön el minket...
Jézus, bocsásd meg vétkeinket!

Rejtély

Bőrömbbe zárt, széllel bélelt
univerzumom titkait
ámítón sejteni véled.
Társas magányban napjaink
dédelgetett álma éled.
Bőrödbe zárt , széllel bélelt
univerzumod titkait
csábítón sejteni vélem.

Ima

Kemény páncél szorítja szívemet, és fáj,
kiszáradt, büszke kéreg, nem enged,
önvizsgáló könnyeim, puhítsátok fel,
hogy a megbocsátás jöjjön el.
Félek. Meghal a szeretet...
Meghal a szeretet – ha hagyom.
Segíts megbocsátanom,
hogy győzzön a fény!
Törpüljön a pici ÉN...

Tavaszi pillanat (2015. április 11.)

Sárgán harsog a dús aranyeső az ajtó előtt,
szivárványt trilláz a feketerigó a háztetőn,
lassan délutánra fordul ünneplőn a délelőtt,
bőrömet, tudómet járja át e tökéletes tér-idő.
Elringat a pókhálón függő kényes egyensúly,
tudom, bármikor elpattanhat, akár egy vékony húr.
Így is vigaszt nyújt nekem az örök horizonton túl.

SZABÓ EDIT IRMA

Ünnepváró fehérben

Hószavú csendben
csillagos égbolt ölel
távol és közel

Ezüst karácsony
jászolban született fény
szeretetlenlángon

Látomás-szikrám
opálüvegen néz rám
angyalüdvözlet

Isteni ének
aranyló füstben szálló
áldás hírnöke

Hárfa húrja peng
ünnepváró fehérben
hócsipke zizzen

Léleknyitány

Hegyháton aranylik kelő napod.

Rózsaszirmokkal
hintett
belső világod
kitárod,
álmod átlátszó
függönyként libben.
Örömittasan ébredsz.

Liliomtisztán
szól a lélekének,
akár ünnepi istenpillanat.
Lepkeárnyak táncolnak a falon,
gyöngyházrajzok orgiája az asztalon.
Képzleted vadlilában
vibrál, életre kelnek
ecsetvonásba álmódott színek.
Léleknyitányod álruhába bújt,
leplezetlen ösztönöd örök válaszút.
A változás mindig ellenkező előjel:
ha egyszer szeretted égő szenvedéllyel,
ma megszűröd saját vágyvilágod.
Szénfeketébe mártott portrék
sorakoznak pókhálós zugban.
Ikerlángod kihunyt,
egymás számára
már nem születünk újra.
Katedrálüvegen
tört fények játéka
szűrődik át,
tisztaság öleli
lelked katarzsisát.

A napnyugta
völgykatlanba csukott.

Sirató, zongorafutamra

Gúzsba kötött az érzelmi fájdalom,
cipelem múltam púpként a hátamon.
Kellene egy kis sirató eső,
hogy felzokoghasson a teremtő erő!
Liszt zeneműve most éppen jó nekem.

Magasra lendít, és újra felemel,
sodor és pörget, mint egy forogtag,
majd pihenni tér a zongorafutam.
Incselkedő örömfátylon át,
újra álmodom az égi nászt.
Egyszer majd csak felolvadnak
a megfagyott szívek!
Vizenyőként nem nőhet körém,
táskát nem hizlalhat szemem alá
az érzés, hogy félek.
Az egóm kuncsoroghat még egy kis jóért,
pedig a lelkem már elengedett.
Karcosú pohárban rajtam
a gyöngyöző pezsgő is nevet.
Nincs már elvárásom,
csak a gonoszt űzd el, csak azt tartsd távol!
A most-pillanatban létezni vágyok,
csak ne lennének sötét lidércálmok!
Nem tervezek.
Ami megy, engedem,
ami jön, úgyis utolér.
Nem kell nekem más, csak szeretetkenyér.

Megszokottá váló ünnepek

Megszokottá váló ünnepek:
Végeláthatatlan múlt remeg.
Régregdőkben nyugvó pillanat:
Töprengésbe lépő gondolat.
Vágyvarázssal megtűzdelt szavak
Érzék-tompán földre hullanak.

Várjuk a VERSLISTA Facebook csoportjába is:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>

SZELES GYÖRGY

Ábrahámíták

A vallások őse a sorban hátul kullog,
Gyermekei üzik, mint a megvadult buldog.
Sohasem volt végrehajtva ily ördögi program,
Rácsapott a zsidóságra jól szervezett pogrom.
És az, aki megszervezte, mai napig duzzog!

Biz', a kereszténység nagyon rosszul teszi,
Hogy nem békül apjával. A sorsa váteszi
Fordulatot vehet,
Igen könnyen lehet,
Hogy ifjabb testvére honából kiveri!

Az európai, aki mindentudó,
Eljut egy darabig, de lehúzza a rugó,
Nem érti az ifjú, vad támadó vallást,
Eltűri némán a durva lélekrablást,
Nem látja, hogy belőle is lehet zsidó!

Megérteni kell

Áll, mint Katiban a családi történet,
Az életben, láttuk, minden megtörténhet.
Belső tartású úri népek voltak,
Urizáltak tán, míg mások robotoltak,
Felfigyeltek rájuk, ez lesz egy külön ének.

Törd meg a gerincét, erre ment a játék,
Börtönben Júdások lesznek majd a Máték.
A gyerekekért mindent meg kell tenni,
Aláírja, hogy fog még jobban figyelni,
Külön fogok szólni, hogyha jenkit látnék.

A Van Gogh Múzeumban

Múzeum gyöngye a „Krumplievők” lesznek.
Elgyötört emberek rajta krumplit esznek.
Arcukat a sors bárdal faragta,
Homályban zajlik e csendes trakta,
S ha végeznek egyszer, tán aludni mennek.

Egy esős nap hozománya

Eső után nagy a pára,
Lecsapódik nagyapára.
Ugyancsak vizes az Irma,
Kit az öreg nagyon bírna,
De már vén a szegény pára!

A vénember csak vénember

Öreg szőlősgazda most feláll a préstől,
Csinos leányt választ bordély elejéről.
A kiválasztott egy kissé megretten,
azt rebegi, meghalunk mindketten!
Ön az erőlködéstől, én röhögéstől!

A gringo magyar

Amerikás magyar, jaj, eszem a máját,
Nem ismerte még faluja kocsmáját.
Mit jelent, hogy „Kokszmí”? Olvasta a címet,
nem tudván, hogy ivó, mely befogad sok hímet.
De elmagyarázták, megrengette háját!

Vallásos nő álma

Kínnal álomba imádkoztam magamat,
Látom, az Úr a piacon nyit boltokat.
Adjál nekem Nyugalmat és Békességet,
Küzdőerőt, Szeretetet, Üdvösséget!
Én nem árulok gyümölcsöt, csak magvakat!

Karinthy poénja II.

Két nagy köldöknéző, kik tűntek már tova,
Buddha volt az egyik, másik Casanova.
Buddha elmerengve nagy pocakját nézte,
Így jut Nirvánába, ő ezt már így vélte,
Casanova pedig bámult a másokéra!

Szabad alom

Új utakat szab a dal ma!
Erre nincsen szabadalma.
Segélykonyhát dolgoztattak,
Embereket jóllakattak,
Nem is maradt szabad alma!

13

Áldott legyen az emléked,
Tizenhármas villamos!
Diákként elleptünk téged,
Veled mentünk csapatost,
Hatan-heten egy irányba,
Jó nagyokat röhögtünk,
Elszállt jó néhány sziporka,
A szemünket töröltük.
Ötven éve volt ez ennek,
De az emlék itt van most!

TAKÁCS MÁRIA (ARIAMTA)

Tavaszi és szerelem

Csillog a pára a hús aszfalton
Rám ragyog fénye a fáradt napnak
Csendesen árad a víz a parton
Ellen nem áll már az áradatnak

Érzem most a tavasz lüktetését
És vérem forr majd egyre csak hajszol
Látni nem jó mások csüggedését
Hív a tavasz a szerelem így szól

Jöjj és ne törődj már semmi mással
Legyen ez a nap csak a tiétek
Adjál szerelmet odaadással

Érezd azt hogy mennyire szeretnek
Álmodozás tavasz és szerelem
Látod ez igazi veszedelem

Hajózz ki...

Hajózz ki velem most a tenger vizére,
Hol békésen ringatózhat csónakunk,
Hajózz ki velem az öröm szigetére,
Legyen hát végre egy békés hónapunk.

Hajózz ki velem, sohase törődj mással,
Az álmaidat ne add fel, kedvesem,
Érintsd meg szívem, kérlek, egy pillantással,
Hajózz ki velem, és nézz rám kedvesen.

Ott kint, messze a távolban, ketten leszünk,
Nem érhet bennünket soha csalódás,
A boldogság tengerébe beleveszünk,

És hullámaival lágyan ölelkezünk,
Mi ketten, szerelmesen, és senki más,
Hisz' nem múlhat el már soha a szerelmünk.

Édesapám

Könnyeimmal küszködök
Még mindig, azóta is
Testemben a vérkörök
Futnak, mint sok galaxis,
Nem tudok megnyugodni,
Lelkem forrón háborog,
Nem tudom megérteni,
Miért te, s könnyem csorog.
Elmúlt negyvenkét éve,
Hogy elmentél, nagyon fáj,
S lelked, mint sugárkéve,
Lelkembe mar, vés és váj.
S kezemet szívemre téve,
Érzem, itt lüktetsz szívtájt.

Anyaság

Hirtelen megdobbant a szívem,
És hevesebben kalapált.
Nem tudtam, de mégis éreztem,
Egy csöpp kis élet hazatalált.

Éreztelek, hallottalak,
Bár létezésed még nem tudtam,
Úgy, ahogy megálmodtalak,
S gondolatban megtisztultam.

Bennem ringatózott egy élet,
Meleg, védelmező burokban.
Várva édes születésed
Testi-lelki kapcsolatban.

Az én testemből táplálkoztál,
Gondjaimban osztozkodtál,
Ha nevettem, te is kacagtál,
Véreből a vérem voltál.

Ahogy megfogantál, óvtalak,
Méhem mélyén tápláltalak,
Vártam azt a pillanatot,
Hogy végre megláthassalak.

Már felnőtt vagy és édesapa,
A köldökzsinórt rég elhagytad,
De semmi sem tépheti szét a
Láthatatlan anyafonalat.

Költészet

Képek és gondolatok
Ölelnek körbe rímekkel
Lelkem rebben – én vagyok
Tele ritmusos színekkel
És köröttem felvillan
Száz és ezer angyali kép
Zümmögnek verslábak még
Eszmények – literatúra
Te mindig örök maradsz!

Szociális temetés

Csak ketten voltak. Gyermekük sajnos nem születhetett,
A szeretet volt a harmadik, ki velük élhetett.
Hetven hosszú, csodálatos év, mit együtt tölthettek,
És házasságot is már újból, másodszor köthettek.
Kéz a kézben, boldogan, és mindig nagy megértésben,
Kisebb viták mellett, szeretetben, egyetértésben,
Egymást féltve, óvva, és mindig kedvesen becézve,
Az élet kemény dolgaival daccal szembenézve,
Fogták egymás kezét, még azon a napon is, némán,
Amikor a halál bekopogott az ajtófélfán,
Még akkor is, ott is, csak egymásra figyeltek csendben,
Csak ők ketten, egy szív, egy lélek, egy álom két testben.

Nézték egymást hangtalanul, fáradt, öreg szemekkel,
Nem beszéltek, de pillantásuk felért egy beszéddel.
Mi lesz veled, kedvesem, ha már nem leszek melletted,
Ha nem fogom a kezéd, ha nem hajtod rám a fejed,
Ha ráncaidat többé már meg nem simogathatom,
Ha gondjaidban, örömdben nem osztozkodhatom,
Ha remegő kezemmel megfáradt kezéd nem fogom,
És elmúlt, csodás éveinkről már fentről álmodom.

És elment... de szeme tükrében ott ragyogott a fény,
Magával vitte az álmokat, nem maradt, csak remény,
Hogy egyszer majd, még, ott fenn, az örök boldogság útján
Egymásra találnak a szeretet hullámvasútján.
De a szörnyű jelen, a zord valóság felébreszti,
Kis nyugdíját számolgatva ráncos kezét tördeli,
Mi lesz velem, mi lesz a papával, el kell temetni,
De ennyi pénzből hogyan lehet kegyeletet venni.

Amit tudott, mindent megtett, megmosdatta hű párját,
Elővette, tisztította, ráadta szép ruháját,
Becézgette lágy szavakkal, legalább ennyi legyen,
Hiszen papot sem hívhat ő, mert itt maradt, szegényen.
Elmormolja imáját, és kezét összekulcsolja,
Isten áldjon meg, kedvesem, ez utolsó sóhaja.
Fogja az ásót, mit kezébe adtak, és nem érti,
Milyen világban élünk, hova jutottunk, ezt kérdi.

Jaj, papa, jaj, én ezt nem tudom így végigcsinálni,
Hiszen nem tudom a sírodat egyedül kiásni.
Nem tudom a koporsódat a vállamra felvenni,
És a sírodhoz, kedvesem, egyedül elcipelni.
Nem tudom, hisz erőm már fogytán, lassan az is elhagy,
Szégyellem, nem bírom, de ne hidd, kedvesed cserbenhagy.
Fogta a virágot, kezét párja kezébe tette,
Lehunyta párás szemét, és ő is elment örökre...

Szerelem

Egyszerű? Bonyolult? Érzelem!
Szeretem? Tán mégse szeretem?
Hiányzik, ha nincs mellettem?
De jó, hogy megismerhettem!
Miért kellett rátalálnom?
És nap mint nap vele hálnom?
Miért nem bújhatok bele?
Egy lehessen teljesen velem!
Miért igen, és miért nem?
Mondd, mit jelent a szerelem?
Egyszerű! Vad harcok és béke,
Egymás nélkül, egymással végre,
De kérlek, sose legyen vége...

UJHELYI TIBOR

A Bükk tetején

Lovas szánnal a Bükk tetején,
Siklottunk a fagyott hó tetején.
Heten, mint a gonoszak,
Ittuk az ősz levét,
És élveztük a kékfrankos ízét.
Testünket átjárta a mámor,
Jókedvünket fokozta ez az egri bor.
Lovaink futottak, szánunk repült,
Az idő dalos szárnyon velünk repült,

Ma is siklanék
Kis szánnal a Bükk tetején,
Hulló hó fehérjén,
Két kis szürke erején.

De az idő tovaszállt,
A szán, ki tudja, hol száll,
A barátok is: a múlté már,
Messze, messze mind, messze jár.

Ha megfordulna az idő,
S a jelen a múltba jő,
Újra szállnánk,
Ott fenn a Bükk tetején.

Az álmaink

Feszülnek az álmok,
Mint a vitorlavászon,
Hideg szelek, ha fújnak,
Röpítik vágyaink.

Előbb ér partot tekintetünk,
Keresve a megváltó szigetet.
Fehér sziklák alatt,
Kikötve látja életünk.

Horgonyt vet magányunk,
A nesztelen hullámok
Tajtékja integet,
S mi megint csak álmodunk.

PC

Kerestem a világhálón,
Kerestem mindenhol,
Félév után elfeledve, a múltam magára hagyva,
Barátom, a PC megtalálta,
S észrevétlen magába zárta,
a dalokat, mik hullámverésként törtek rám,
Hetvenhatban az éteren át,
S dalolták az idő énekét
A világ peremén.

Válság

Könnyeink hígak,
Nem igaziak.
Felkel a nap, újabb szenvedés,
Láttam amint letaposták a vetést.
Pusztulás malma dolgozik,
Csörgőkígyó egy dalt játszik.
Motor berreg,
Az erő benne ég,
Az éj értelmetlenül alszik,
A reggel megint lopakodik,
Elcsent boldogság,
E jelen maga a válság.

Magára hagyott világ

Fonnyadt virágok az ablakban,
Sírnak a remények a házakban.
Magára hagyott világ,
Egy elfelejtett ország.
A lehetőség kapuja zárva,
Kulcsa elrozsdásodva.
Bérházak falán lefolyt az idő,
Nincs már meg a jövő,
Kivették kezükből a munkát,
Várják csendben a halált.
Komisz szelei fújnak
A régmúltnak,
Elhagyott boldogság,
Céltalan sorstalanság.
A megoldás késik,
A világ haragszik,
S imát rebegnek,
Bár istenben kételkednek,
Nem hiszik a hitet,
Az elveszett szeretetet.

Halott a koporsóban

Halott a koporsóban
Alszik moccanatlan,
Körötte koszorúk sora,
Virágárusok fonata,
Szalagsoros emlékezések,
Az emberek talán nem felednek,
Megmaradsz, ma még biztos,
De lehet, hogy holnaptól fejfád piszkos,
Nem ápolja senki kerted,
Csak egyetlen szeretted,

Kinek könnye őszinte,
S te magára hagyta örökre.
Halott a koporsóban
Alszik magányosan,
Felette angyal lebeg,
De nem látják a szemek,
Ahhoz hitük még kevés,
Istent soha sem keresték.
Halott a koporsóban,
Alszik puha ágyában,
Örökre búcsúzik,
Pedig a nap szikrázik,
Sírok közt a tavasz bujkál,
Virágok a ravatalnál,
Kiknek élete neked nyílik,
S most veled távozik.
Halott a koporsóban,
Alszik végtelen nyugalomban,
Mellette fáklya lángja,
Énekel a tűz halála,
Egy fellobbantott világ,
Fénye kormot szítál,
Melege jó lenne
A tél fagyos hidegében,
De e láng most rád vigyáz,
S a szívekben múló gyász.

A bor szeretete

De szeretnék borász lenni,
Egész nap a borral bíbelődni,
Látni a szőlőt, ahogy érik,
Hajlítani a vesszőt, ahogy illik.
Borász még nem vagyok,
Öreg koromra majd azzá válok,

Gyertyafénynél kínálok a bort,
Remélem, megérem azt a kort,
Eljő ez az igaz szerelem,
Mert a jó bort nagyon szeretem,
S tudatom mindenkivel,
Ezt tegye az én kedvesemmel,
Igyon sokat, de egészséggel,
És vigyázzon a mértékkel,

Jómagam néha a sulykot elvetem,
Más így soha ne tegyen,
Legyek intő példa a kóstolásban,
Hogy jusson a borból másnapra.

A csillag halála

Egy csillag halála,
Önemésztő, szupernova-magánya,
A szétrobbant múlt fröcskölő világa,
Mi egy ponttá zuhanva,
Teret és időt megbolygatva,
Szomszédjait magához vonzva,
Átüti világunk hálóját,
S felfalja csillagok millióját,
Utat nyit egy másik univerzumba,
S jelenünk átfolyik egy új dimenzióba.

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

VARGA KATALIN

Boldogság, gyere haza

Ugye, ismerős ez a cím? Cserháti Zsuzsa slágere jutott eszembe. Bár a dal témája, bizony, nem vidám.

Én mégis a boldogságra buzdítok mindenkit. Íme, a saját példám.

Mert sok embernek tanulnia kellene a boldogságot. Pedig milyen egyszerű.

Közhelynek tűnik, mégis igaz: az ember legelőször csak magára számíthat. Legyen bármilyen kilátástalan helyzetben, ha kitalálja, hogyan lehet megoldani, ez is sikerélmény.

Örülni a nyárnak, a madárcsicsergésnek. Vihar után milyen ragyogó minden, na és a szivárvány látványa. Mi ez, ha nem boldogság?

Sajnos, bár egészségesen születtem, de tízéves korom óta mozgássérült vagyok. Csakhogy én örök túlélőnek érzem magam.

Amikor hónapokat töltöttem kórházban, hazaérve folytattam az iskolát. Hogy örültem, mert az osztálytársaim elfogadtak, a fiúk a kezükben vittek le az udvarra a szünetekben! Aztán amikor futottam, táncoltam...

Elkezdtem verseket, novellákat írni. Énekeltem mindenkinek. Jó volt látni, hogy ezzel elvarázsoltam másokat.

Sajnos, közben meghalt az Édesapám. Örökké hiányozni fog nekem. De milyen jó érzés, hogy még huszonnégy év után is, hetente többször is velem van az álmaimban.

Férjhez mentem. Rövid ideig talán boldog is voltam. Csipegettem a boldogságmorzsákat. Voltak kutyáim, cicáim, japán kakas, japán tyúk, néma kacsák. Volt egy kicsi kertem, illatozó rózsákkal, tulipánokkal.

Válásomat nem éltem meg végzetes csalódásként. Tanulságul szolgál a mai napig, milyen hibát ne kövessék el még egyszer.

Emberi roncsként kerültem haza. Harminckét kilós, depressziós, mozgásképtelen nőként. Budapesten egyenesítették ki a két beszűkült térdemet. Hányszor sírtam el magam! Kiabálni tudtam volna: elegendem van mindenből, hagyjanak békén! De nem tettem. Meg akartam gyógyulni.

Édesanyámnak is szüksége volt rám a négy protézisműtétje után. Talpra kellett hát állnom. Megint csak boldogságot éreztem, mert ezáltal megerősödtem, helyrejttem.

Tizenkét éve járok a Felnőtt Korú Sérültek Napközijébe. Nagyon szeretem a társaimat, a vezetónőket, a gondozónőket. Hála nekik, sok helyre eljuthattam. Így állhattam fel a világot jelentő deszkákra is. Mert színészkedtem is, úgy bizony. Alakítottam Dorogi Violát a Légy jó mindhalálig musical változatában. Apáca rendfőnökszöny voltam a Nyomorultakban. Milyen jóézés volt, az előadás végén, együtt sírni és nevetni a közönséggel!

Na és a taps a legszebb ajándék, amit egy színész kaphat.

Aztán, újabb műtétek sorozata következett. De nem adtam fel, továbbra sem. Újra és újra kiszálltam a tolókokcsiból.

Meghízva, lélekben megerősödve élelem most az életem.

Hogy mi jelenti most a boldogságot?

Énekelek, festek, írom folyamatosan a verseket, novellákat. Sok a barátom, vannak még most is céljaim.

Picike maradtam, de majd ágaskodok. Ugye mindenki lát és hall?

Egyet biztosan megígérhetek. Sohasem fogom feladni.

Ki kér boldogságmorzákat?

VASAS ESZTER

Álmok karján

Éltető karján ringat az álom,
lámpást készít reménysugárból,
locsolja a szívből növvő virágot,
táplálja a lankadó lángot.

Láthatatlan társként kíséri a vándort,
utoléri, legyen az bárhol,
éji köntösében hozza el a mámort,
édesíti az íztelen világot.

Színes ceruzát húz a szürke lapon,
általa lóg már dísz a fehér falon,
kínzó némaságban dalol,
hangszerén folyton hangol.

Vele nem oly rémisztő a vadon,
bekötöz, ha megkarmol egy karom,
csillogó csókok közt beléd karol,
nézi, ahogy a nap kibújik a baldachin alól.

Ott áll,
izgatottan vár,
hogy végre rajthoz állj,
a versenybe te is beszállj!

Buzdítón feléd kiált:
válaszd a kitartást,
lépd át a cél vonalát,
hadd legyen otthona a valóság!

Fény az éjszakában

Fény az éjszakában,
egy hideg, kemény világban,
jeges télben, nap az égen,
hőforrás a fagyott tereken,
te vagy nekem, ezt ne feledd.

A mágikus mámor

Tündérpor tündököl tündérszárnyon,
sziporkázik szivárványos színekben,
varázslatos vidámsággal villog
képzelet kreálta királyságban.

Csodás csillagkép csillog e világban,
a messzi mámoros homályban,
néha-néha le-leszökik,
hópehelynek beöltözik.

Szelek szárnyán utazik,
ablakokon bekacsint,
ahol tetszik, ott megáll,
idővel aztán tovaszáll.

Volt már sapkája a fának,
dísze sok-sok háznak,
takarója az utcának,
alapja a hóvárnak.

Játszott ő a lámpa-lánggal,
megcsinálták angyalkának,
belépett a hócsatába,
hazatért a nap első sugarával.

SZOKODI VERONIKA: SIKÁTOR II.
(részlet)

Bemutatkozunk

SZOKODI VERONIKA: MALOM-TÓ
(részlet)

ÍRÁSOK SZERZŐI:

Asztalos Morell Ildikó: Asztalos Morell Ildikó vagyok. Budapesten születtem 1958-ban, és 1988 óta élek Svédországban. Szociológus vagyok. Első verseskötetem *Feloldozás* címmel jelent meg Svédországban az Ághegy Kiadó gondozásában. A második kötetem a Kráter Kiadó gondozásában jelent meg két válogatással: *Kábulat* és *Füstös képek* címmel. Verseim magyarországi és svéd kiadványokban jelennek meg.

Ács Nikolett: 25 éves lány vagyok, hobbit az írás. 11 éves koromban írtam az első versem. Akkor még a természetéről írtam, de később, kamaszkoromtól a legtöbb versem a drámai kapcsolataimból született. Egerbe jártam főiskolára, jelenleg készülök a mesterképzésre Budapesten. A tanulásban tudatosság, a magánéletben ösztönösség, a hétköznapokban spontaneitás jellemez. Kifejezetten szeretek tanulni és tapasztalni. Szívesen ismerkedek, barátkozom. Történelem-földrajz tanár szeretnék lenni középiskolában. Nyílt természet vagyok, extrovertált, kolerikus, szeretek beszélgetni, értelmes eszmecsereket folytatni. Szeretem a japán irodalmat, a finn verseket, művészfilm-rajongó vagyok, és zenei mindenevő. Imádok utazni. Az egyik legnagyobb célom, hogy bejárjam a világot, de minimum Európát.

Ács Vivien: 25 éves lány vagyok, földrajz-történelem tanárnak készülök. Tinédzserkorom óta írok. Az írás az én hobbit, a szenvedélyem, a mentsvárom. A mindennapokban pozitív személyiség vagyok, szeretek utazni, álmodozni, szeretem a kihívásokat, a természetet. A verseim segítenek túllépni egy-egy fájdalmasabb kapcsolaton, megszabadítanak a bennem maradt érzésektől, megnyugvást találok a leírt sorokban, és utána új reményekkel tudom folytatni az életet. Egri lányként a

fővárosban nőttem fel, az egyetemet Szegeden végeztem el, és most újra Budapesten kötöttem ki. Nem félek az új helyzetektől, szeretek ismerkedni, nyitott vagyok és spontán. Rajongok a vintage művészetért, az alternatív zenéért, a kortárs irodalomért, a mély, drámai alkotásokért, amik után sokat lehet elmélkedni a világ dolgairól. Az életcélom, a motivációm az, hogy minél többet lássak a világból, és minden pillanatot igyekszem megélni a maga teljességében.

Áfra Piroska: Áfra Piroska néven írok. Hajdúnánáson születtem, itt is élek a családommal. Három fiúgyermek édesanyja vagyok. Tanító-magyar és tánc-drámapedagógus szakokon végeztem Debrecenben, a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolán. Itt szereztem meg a pedagógus szakvizsgát is. Egy helyi református iskolában tanítok 2000 szeptemberétől.

Mindig szerettem az irodalmat, a költészetet. Komolyabban két éve foglalkozom írással. Két saját kötetem jelent meg eddig (*Gesztenyevirágok*, *Csillagok között*). Több irodalmi társaság állandó szerzője vagyok. Sok-sok antológiában, folyóiratban, pályázaton részt vettem már.

Egy saját szervezésű Szellemi Műhelyt is vezetek. Szóval, ahol alkotók és alkotások vannak, szinte mindenhol megtalálható vagyok.

B. B. Nala: Kecskés Beatrix Aliciának hívnak, verseimet B. B. Nala néven publikálom. 1978. február 17-én születtem Sátorlajújhelyen. 2006-tól írok lírai verseket. Tizenkét kiadott verseskötetem van, köztük három EPUB kötetem a Netlira Kiadónál. Ezen kívül egy online kötetem is van képes verseimmel. 2010-től vagyok a Cserhát Művészkör tagja, ahol pályázataimra sok szép díjban részesültem. Írásaim megjelentek folyóiratokban, művészeti folyóiratokban, weboldalakon. Antológiák: Sodrásban, Délibáb Antológia, Szó-Kincs-Aposztróf.

Három alkalommal a Napút folyóiratában is megjelentek verseim. Verseimből videók is készültek, negyven saját szerkesztésben. Díjaim: Cserhát Art-Arany díj, Cserhát Aranydiploma és Emlékplakett, Cserhát Gyémántdiploma és különdíj iparművész alkotásával, Cserhát Kulturális Fődíj és Ihász-Kovács Éva verseskötete, Aranykéz-díj és Nívódíj-emlékplakett. Több száz versem vár még kiadásra.

Balogh Veronika: Dr. Merényiné Balogh Veronika vagyok, ötvenkilenc éves, nagymama. Budapesten élek, a Józsefvárosban. Tokaj-Hegyalján nőttem fel, egy cigánytelepen, mert apám muzsikus családból származott. Anyám baranyai sváb, az olvasás szeretetét tőle örököltem. Mindig vonzott az irodalom, és ebben nagy szerepe volt Molnár Jenőné Sárrika néni-nek, aki Tarcalon tanított az általános iskolában. Később az uram, Dr. Merényi László történész kandidátus biztatott, hogy küldjek be írásokat szerkesztőségeknek. Az első novellám 1986-ban jelent meg Asszonyom, legyen erős címmel. 2002-ben, esti tagozaton végeztem a főiskolát magyar nyelv és irodalom szakon. Már előzőleg is gyakran vettek igénybe nyelvi lektorként, például a Felnőttoktatási és -Képzési Lexikon munkálatainál. Eddig két versem jelent meg, mégpedig a Sodrásban 2014 antológiában. Meséimet nagyon szeretik az unokáim, szerkesztettem is már mese- és versantológiát.

Benedek-Nikli Hunor: Benedek-Nikli Hunornak hívnak. 2004-ben születtem. Mosonszentmiklóson élek a szüleimmel és két kisebb testvéremmel. A helyi Széchenyi István Általános Iskolába járok. Szeretek tanulni, a kedvenc tantárgyam a matematika, ebből már sikerült elég szép eredményeket elérnem. Nagyon szeretek zenét tanulni, már sokféle hangszert kipróbáltam. Jelenleg zongorázom és furulyázom. Vágyom, hogy megtanulhassak templomi orgonán is játszani. Hat éve

járok néptánkra. Szabadidőben sokat olvasok. Szeretek verset is írni. Célom, hogy robotikával foglalkozhassak, és mellette a zene és a versírás is megmaradjon.

Boda Zsófia Borbála (Buksi): 1981. április 7-én születtem, Tatabányán. A tatai Eötvös József Gimnáziumban érettségiztem. Miután nem vettek fel az Állatorvosi Egyetemre, így a PATE állattenyésztő mérnöki szakán voltam diák, majd a győri SZIF-en és SZE-en végeztem el főiskolai szinten a környezet- és településmérnöki szakot. 2005 áprilisától 2013 májusáig a Komárom-Esztergom megyei Kéményseprő Kft.-nél dolgoztam mint műszaki előadó és kéményseprő mester. 2013 májusától a Tatai Állatgyógyászati Központban dolgozom, mint állatorvosi, állategészségügyi szaksegéd. Vívok, párbajtőrözők és kardozok amatőr szinten, kisebb-nagyobb sikerekkel. 2008 nyarától írok verseket, már öt kötetem jelent meg.

Bodó Csiba Gizella: *Az lenne az igazi, ha bemutatkozásként annyi elegendő lenne, hogy Bodó Csiba Gizella vagyok. De addig még néhány mondat magamról:* Budapesten élek több mint négy évtizede. Az írás fiatalon „szerelem” volt, ma „időskori szerelem” s lehetőség az összegzésre. Tizenhat önálló kötetem jelent meg (volt olyan, melyből utánnomás is szükséges volt), többségük már elektronikus formában is megjelent. Sőt, eddig ki nem adott munkáim is felkerültek a MEK állományába. Jelen voltam számtalan antológiában. Irodalmi folyóiratokban jelennek meg írásaim, fotóim, (Kaláka, Kláris, IR, Verslista kiadványai). Múlt évben indult folytatásos regényem, „fotó-album” sorozatom az Irodalmi Epreskertben, ahol szintén jelen voltam egyéb írásaimmal korábban is. Munkáimért irodalmi díjakat kaptam több alkalommal. Több évben jelen voltam könyveimmel az Ünnepi Könyvhéten. Hiszem, hogy a szép szó nem vész el, és egy-egy vers elgondolkodtatja mindazokat, akiknek lelki táplálékra van szükségük.

ségük. Egy korábbi könyvem záró sorait ma is vallom: „Ha egyetlen mondattal, szóval valakinek adni tudtam, vagy segíthettem az útján, már nem volt hiába, hogy kitértam szívem diktálta gondolataim kapuját.”

Borsos Irén: Nyugdíjba vonulásom után eljöttem Budapestről. Az erzsébeti nyolcadik emeletet felcseréltem egy Pásztó közeli tanyával, ahol a természet ölelésében élek. Az írás képessége számomra Isten ajándéka. Mikor mondhatja valaki, hogy ő bizony író? „Ha irodalomnak, művészinak és karakteresnek számít, amit elkövet” – mondta kortárs íróbarátom, Radnai István. „Szűk legyen a szó, és tágas a gondolat!” – mondta Kazinczy. Örkény István a saját egyperceseiről így beszélt: „Egyik oldalon a közlés minimuma, a másik oldalon a képzelet maximuma.” Ezek állnak hozzám legközelebb, örökérvényű, szép magyar beszédben előadva, természetesen! Ötven antológiában olvashatók írásaim, és öt darab önálló kötetem van.

Bubrik Zseraldina: Miskolcon születtem, első írásaim a helyi újságban jelennek meg. 2008-ban költöztem Budapestre, ahol novellákat kezdtem írni. Először olyan témákat választottam, melyeket átéltem, de már kitalált történeteket is írok. Krimikedvelő vagyok, de az írásaim inkább novellák. Már a mesék felé is tekintetek, egy mesém meg is jelent. Szeretném elérni, hogy egyszer saját könyvem jelenjen meg.

Budai István: 1950. január 24-én születtem, Eleken. A vasútól mentem nyugdíjba 2007-ben. Iskolai tanulmányaimat Dócon, Szegeden és Budapesten végeztem. Önálló köteteim: *Fényben és homályban* (versek, 2007), *Sugarak az őszből* (versek, 2008), *Felfeszülve a szivárványra* (versek, 2010). Verseim több irodalmi folyóiratban és napilapban, valamint

harminc antológiában jelentek meg. Több országos pályázaton nyertem különböző díjakat. Elismeréseim: ProBono-díj (2008), Déli Tükör-díj (2008). Tagság: Szegedi Amatőr Alkotók Köre (titkár), Pécsi Művészkör, Miskolci Irodalmi Rádió.

Czegény Nagy Erzsébet: A versek iránti szeretetem talán egy előző életemből hozott vonzalom. Úgy is mondhatnám: szerelem. Mindig lenyűgözött a zenéjük, a dallamuk, a lüktetésük. Bennem új életre keltek, velük éltem, velük fájtam, velük örültem, s velük haltam. Intenzívebben 2004-től írok verseket, 2010-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat az „Publikáció” kategóriában. Alapító tagja vagyok a városunkban működő Kertész László Hajdúsági Irodalmi Körnek, tagja vagyok a Barátok Verslistának, az Irodalmi Rádiónak. Verseim különböző antológiákban, folyóiratokban található meg. Első verseskötetem, a *Fénytérben* című, 2009-ben jelent meg. A második – *Ecsetvonások* címmel – 2012-ben. Ugyanebben az évben kaptam meg az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat „Közösségért” kategóriában.

Cs. Mayer Katalin: Pusztavacson, édesanyám szülőfalujában születtem 1962.március 19-én. Hú nevelőimnek mégis a Tolnai-dombságot, a tamási tájat érzem. Amióta szemem, lelkem ráébredt a szépségre, rajzok, festek, szobrászkodom, verset írok, énekelek. Hivatásom óvónő, Páriban élek. Két csodálatos fiúgyermeknek adtam életet, s neveltem fel őket. Tamásiban több önálló kiállításom volt, Szekszárdon egy, és több közös a Bárkásokkal. Állandó kiállításom van a tamási evangélikus templomban, Túrmezei Erzsébet vers-illusztrációiból. A henyei kápolnában „*Keresztút töredékek*” című terrakotta szobraim találtak otthonra. Fotókiállításom nyílt, „*Tündéerkerti pillanatok*” címmel Bonyhád. Az udvari evangélikus templomról készített, „*Ragyogás*” című fotó-sorozatamat Németszágba is meghívták, ahol gyűjtést szerveztem a templom megmentésére. Jelenleg a bonyhádi Petőfi Sándor Evangélikus

Gimnáziumban láthatók. Első verseskötetem, a *Vadrezeda* 1998-ban jelent meg. Tagja vagyok a Kézjegy Klubnak. Verseim szinte minden évben megjelennek a Kézjegy Antológiában, a Tamási Kalendáriumban, a Tolnai Kalendáriumban, a Sakál, a Farkasszél, a Requiem a Don hőseiért című kötetekben. Gyermekeknek szánt írásaimat a közeljövőben szeretném kiadatni. Úgy érzem, még rengeteg feladatom, küldetésem van.

Csetneki Juhász Balázs: 1947-ben születtem Tiszalúcon. Nyugdíjas háziorvos vagyok.

Gyermekkorom óta festek és verseket írok.

Verseim megjelentek a következő kötetekben: Sodrásban 2012, 2013, 2014 című amatőr költői antológiákban; a Tiszta szavak ereje 2014 című verspályázaton az Éden Művészeti Hálózatnál; a Szárnypróbálgatók 2015 című kötetben.

Dittrich Panka: 1966. május 16-án születtem Győrben, nyolc gyermekes család hatodik gyermekeként. Sopronban nevelőotthonban nőttem fel. Már akkor tudtam, ezen élményeimet le fogom írni. 2005-ben R. Dittrich Anna néven jelent meg a *Rácsok a gyerekszoba ablakán* című önéletrajzi ihletésű kötetem. Azóta írok rendszeresen. 2014-ben látott napvilágot verseskötetem *Csendhajó* címmel, Dittrich Panka néven. Számomra az írás olyan hobbi, mellyel bemutatom azt a világot, mely körülvesz, és a lelkem legmélyére is betekintést engedek. Így szeretnék adni, valamit magamból másoknak.

Dobai Dávidné:

„Fejünk fölül simogatnak az áldott, szent szelek” –
monDÁVIDÁmenpaPIROSKAland

Dobosi Valéria: Gyermekkorom óta írok, magamnak. Elkerültek a lehetőségek, hogy megmutathassam írásaimat azoknak, akik a mai világban még arra „vetemednek”, hogy verset olvassanak. Az utóbbi időben pályázatokon indulva sikerült szétszórni néhány írásomat. Verseimben főleg a mindennapi, emberi kapcsolatok kapnak helyet. Érzések, érzéketlenség, indulatok, kihívások. Ezek mellett megérint még a természet örökös csodája. Egy tengerparti templom látványa beleég retinám rejtett zugaiba, és addig nem bírom feledni, míg elképzelt gyönyörűségét papírra nem vetem.

Dobó Georgina: Canses néven publikáló író nő vagyok, egy örökkön vérző szív. A Canses név is erre utal. Canses ütközőpont volt a polgárháborúban, Amerikában. Az én szívemben is folyamatosan dúltak az érzések, harcok: „nem kellek senkinek”. De, szerencsére, kezdenek elcsitulni a negatív érzések, így egyre inkább tudok másmilyen témákhoz is nyúlni. Verseim már több helyen megjelentek, önálló kötetekkel rendelkezem.

Dobrosi Andrea: Valami olyasmi fogalmazódott meg bennem, hogy betűt falni jó, de hogy a betűnek okoz-e örömet, hogy én vagyok? ...nos hát, ha igen, ha nem, engem már csak így kell elfogadni. Betűevőnek. Az étlapomon van minden, szabadvers, kötött forma, egy kis próza aforizma-öntettel, legyen az jegyzet vagy novella. Mindemellett szívesen kukkolom más étlapját is, mert mindenevő vagyok, ha betűről van szó. Nincs bajom a kritikával sem, mindegy a terület, és egyébként is formál. Kiállom, mert szeretek jóllakni, s ezt a jóllakottsági érzést az irodalom berkein belül találtam meg.
(Andrea remek írásaiért 2015-ben megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a szerkesztő)

Golán Angéla Gabriella: 1968. december 7-én születtem a művészek városában, Szentendrén. Apám által, aki szobrász,

már korán lehetőséget kaptam arra, hogy a művészek életébe és munkájuk világába betekinthessek.

Már gyermekkoromban többször eltévedtem az irodalom rejtelmes útjain. 1984-ben Németországba kerültem. 1987-től kezdtem el próbálkozni a gondolataim és érzelmeimet németül leírni. Emellett igyekeztem az anyanyelvemet ápolni és fejleszteni. 2004-ig azonban inkább passzívan használtam a magyar nyelvet. Kislányom születése után viszont az aktív anyanyelvhasználat mindennapossá vált, és nagy örömmel vettem észre, hogy a gondolataim egyre sűrűbben magyarul fogalmazódnak meg. Így kezdtem el szabadidőmben az élet sokrétű befolyását magyarul is feljegyezni.

2008-tól tagja vagyok a Barátok Verslistának. 2009-től mostanáig több verslistás antológiában és folyóiratban jelentek meg műveim. 2010-ben, a Verslista fennállásának 10. évfordulóján, az Amatőr Irodalomért Verslista Díjjal tüntettek ki, melyet életem eddig egyik legnagyobb megtiszteltetésének tekintek.

Gósi Vali: A legmélyebb sorstragédiának, gyermekem elvesztésének feldolgozhatatlan, szükségszerű, szinte véget nem érő – immár évtizedes – magányában, az éjszakai töprengések alatt élet és halál kérdéseim, vagy valami különös kegyelemből adódó készletésre történhetett, hogy e szenvedés idővel – észrevétlenül – tollat tett a kezembe: írjak a titokzatos taburól, a megrendítő gyászról, majd a túlélésről, botladozásaimról a lélek útvesztőiben. Lélekúton járok, hallgatva a különös készletésre, és írok e benső utazás fájdalomából fakadó létélményeiről, de a bizonyosságról is – mert megtapasztaltam –, hogy van remény a gyászoló anya számára is.

A fásult bénultság, a túlélés vágya és a kapaszkodás, majd megint földre zuhanás, és újra a fény felé fordulás ismétlődő stációit megélve születtek a verseim a lét-nemlét kérdéseiről, de a vágyott örök körforgás – test és lélek, az ember és a természet újjászületésének – hitében és reményével.

Útközben újra élni tanulok: megélni örömet és bánatot, mosolyt és könnyeket, magasságot és mélységeket. Keresem az igazságot, csodálom a hó és a fény tisztaságát, az élet és a halál megfejthetetlen titkait – a sírás és a csönd körforgásának misztériumában. A vers ritmusa számomra a lét dallama – a boldogság és a fájdalom muzsikája. Nekem a vers a lelkelem is. 2012-ben jelent meg *Halkuló hiány* című verseskötetem, amelyben életutamnak e nehéz, fájdalommal teli, mégis fontos szakaszáról gyűjtöttem össze verseket, amelyek itt (is) olvashatók: <http://mek.oszk.hu/11500/11515/11515.pdf>

Györke Seres Klára: 1933-ban születtem Kolozsváron. Diplomámat Moszkvában (ösztöndíjasként), majd Kolozsvárott, a Bolyai Tudományegyetem Bölcsészkarán szereztem (orosz, magyar és román nyelvekből). 1988-ban – visszahonosodván Magyarországra – tovább képeztem magam a gyógypedagógia, autizmus, logopédia és általános diagnosztika szakterületein. 2001 óta írok (verset, prózát). Irodalmi körök (Krúdy, Kláris, Táncsics, KEK, Tamási Lajos, Váci Mihály, Barátok Verslista) tagjaként pályázatokon nívódíjakat, Írói Art Aranyoklevelet, emléklapokat, helyezéseket nyertem. Antológiákban, irodalmi lapokban, honlapokon jelennek meg az írásaim. Megjelent köteteim: *Álomkert* (2005); *Rímek, szép az élet* (2006); *Álmaim, emlékeim* (2009); *Quatrain* (2010); *Séta apával* (2012); *Mint az úton, Ha kérditek* (2013).

Hajdan Vali: Kis Vali voltam hajdan, s csak majdan lettem Hajdan, így már a nevemet is elszavaltam. Szeretek játszani a szavakkal, és el is gondolkodtatni azokkal. Nem csak írom, elő is adom verseimet, s ha már megzenésítem, el is dalolom azokat. Hivatásom a közönségszervezés, egyben elhívás is számomra a közösségteremtés, szeretem összehozni az embereket, hogy egy irányba nézve, szeretetben együtt legyenek. Élénk színű, színes ceruzákkal színezem mások és a magam életét.

Szeretnék jó példával elől járni, s amiben tudok, a verseimen keresztül másoknak is segítséget nyújtani különböző élethelyzetekben. Nem magamat, de örömet hirdetve, nem titkolva, hogy a hitnek keskeny útján járok, ám szélesebb utakat is belátok. *FülbeVali* című kötetem 2014-ben jelent meg saját kiadásban. Verseket több helyen is publikálok, legrégebben a „Poet” irodalmi portálon. Üzenet-közvetítőként mindenkire szeretek szólni, mottóm a hitelesség..

Hanyecz István (Stefanicus Hungaricus Firkász): 1946. december 25-én, Garán születtem. 1971-ben kötöttem házasságot Lám Etelkával. Nehéz, embert próbáló éveket éltünk meg. 1978 óta élünk Svédországban. Ma mint nyugdíjas, irodalmat, sportot szerető ember élem a hétköznapijaimat. Az írás gondolata lassan érett meg bennem. Hangos gondolatimat, az írott szót, a verselést körülbelül 1990 óta művelem; nagyjából huszonöt éve kapcsolódtam be – „firkáim” révén – különböző magyar honlapok életébe. A Barátok Verslista tagja vagyok, és operátorként is segítem a Lista éltét és a hétköznapijait is. 2005-ben jelent meg *Napfogyatkozás Etelkával a Duna partján* című önálló kötetem.

2007-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat. 2012-ben közösségi munkámat Különdíjjal ismerték el.

Inoka Péter: 1982 szeptemberében születtem Budapesten. Ének-zene tagozaton tanultam az általános iskolai évek alatt, s később olasz kéttannyelvű osztályban tettem érettségi vizsgát. Májig csak a fióknak írtam verseket, bár diákéveimben számos zeneszöveget írtam különböző zenekaroknak, s zenészként is kivettem életükből a részem. 2006 óta Magyarországtól távol, a braziliai São Paulo városban élek. Számomra az írás a legfontosabb kapocs szülőföldemmel és anyanyelvemmel. Egy kapocs, ami enyhíti és segíti elviselhetőbbé tenni a honvágyat és a távolságot otthonomtól és szeretteimtől. A művészet a hobbim és belső elhivatottságom is egyben.

Jalcs Irén: 1963-ban Vásárosnaményban születtem. Tizenégy éves korom óta Budapesten élek, a számomra oly kedves városban. Magammal hoztam a vidék szeretetét, a gyermekkoromat meghatározó emberek emlékét. Fiatalon sok ifjúsági lapnak írtam, majd hosszú szünet után, három éve kezdtem el újra írni. Évtizedeken keresztül gyűjtöttem azokat a történeteket, amelyeket megosztok olvasóimmal. Több internetes oldalon olvashatók ezek a történetek. Sokan mesélik el az életük egy-egy pillanatát, és én – ezt továbbadva – hiszem, hogy tudok segíteni, mert a mottóm az, hogy „az én történetem a tied is lehetne, és lehet, hogy a te történeted már velem is megtörtént”. Hiszek a szeretet erejében, ami csodákra képes, és a mai nehéz világban nagy szükség van csodákra. Életem legnagyobb boldogsága az, ha írhatok és segíthetek embertársaimnak. Már több antológiában jelent meg írásom. Tagja vagyok a Cserhát Művészkörnek. Írásaimat a Kör arany Artdíjjal ismerte el.

Jártó Róza: 2008. december 24-én este írtam meg életem első prózáját, *Töltött káposzta* címmel, ami az eddigi pályafutásom legsikeresebb írása lett. Több antológiában, magazinban és újságban is megjelent. 2013-ban pedig a Boundless című nemzetközi antológiában, angol nyelven, Adam Halemba és Artur Zbikowski lengyel, Gilberto Pereira brazil, Kay Lieker német, Luis Miquel Pereira Lopes portugál, Maria Kapsi görög, Petrus Gheorge román alkotók munkáival együtt.

A 2009. évben *Bagoly őrs, vigyázz* címmel jelent meg az első könyvem, amely megalapozta ismertségemet a írók világában. 2013-ban kedves barátommal, dr. Kovács Gyulával megalapítottam a Róza & Julius Kiadót. Első munkánk *a LoveNet – Az internetes ismerkedés világa* címmel megírt könyvem, 2014. évben pedig a *Golgoták és kisdedek* című novelláskötetem.

2015. évben megjelent a negyedik könyvem, amely (két kisregény és novelláim gyűjteménye után) az első verseskötetem, *Anyá! Nézd egy szép virág* címen.

Kamarás Klára: Pécsen születtem 1932. december 18-án. 1954 óta Letenyén élek. Nyolcévesen kezdtem írni, de csak mintegy 70 éves koromban kezdtem publikálni. A Barátok Verslistán mutatkoztam be először. A www.kalaka.com szerkesztőségi tagja vagyok 2002 óta. 2003-ban a Fullextrán megnyertem a lap első nagy pályázatát, a „Publikáció és kommunikáció”-t. 2006-ban a Barátok Verslista az Amatőr Irodalomért Verslista Díj „Publikációért”, majd 2009-ben a „Közösségért” kategóriában díjjal jutalmazta munkámat. 2012-ben ismét nekem ítéltek a díjat a „Publikációért” kategóriában. 2010-ben az Irodalmi Rádió szavazásán első lettem és „Az év költője” címmel jutalmaztak. Tizenhat nyomtatott és két elektronikus önálló kötetem van.

Kenderesi Gábor: Megkértek, hogy pár sorban jellemezzem magam!

A feladattól – őszintén szólva – kissé megriadtam.
Elfogultságomban csupa jót írnék magamról,
S az őszinteség nagyon távol állna a soroktól.
Így felkértem barátaim: vessenek papírra pár szót.
Nem okoztak meglepetést; olvastam rosszat és jót!
Határozatlanságom lustasággal karöltve
Nosztalgikus utazásra hív régi idők emlékébe.
Állítólag jószívű és megbízható vagyok,
De lelkem mélyén örök gyerek maradok.
Kreatív ötleteket a konyha falai közt kapok,
Alkotási vágyam csillapítására papírt, tollat ragadok.

Keszy-Harmath Dániel: Harmincadik évét taposó fiatalember vagyok, aki lélekben még néha tinédzser. Nem is csoda, hisz napjaim többségét közöttük töltöm, középiskolai magyartanárként, immáron hét éve. Mint pedagógus rengeteg mindennel foglalkozom: versenyfelkészítés, tehetséggondozás, rendezvényszervezés, és különös figyelmet fordítok az írással kacér-

kode fiatalokra. Én magam is régóta írok, amióta csak az eszemet tudom. Több éve tagja vagyok a Barátok Verslistának, mellette alkalmazott nyelvészeti doktori tanulmányaimat végzem az ELTE-BTK-n. Szeretek utazni, főzni, sorozatokat nézni, és szeretek szeretni.

Kiss Angéla (Mimangi): Kicsit romantikus vagyok, mert szeretek álmodozni, de mosolyt és könnyeket is csaltam már az emberek arcára. Szeretem elhitéteni, hogy vannak még csodák, és a megtört léleknek tartani a vállam, míg a sírásból mosoly fakad. A szikrázó napsütés vagy a sötét éjszaka – melyek botladozó utamat kísérik – rólam fecseg, mesélni készlet.

Voltak pillanatok, amikor úgy éreztem, porba hullott a lelkem, de sokat segített, hogy tovább tudtam lépni a feledés útján. Mindig álmodozó lány maradok, hiába tudom, hogy nem tökéletes a világ. Én sem vagyok az. Hiszem, hogy akkor kell erősnek lenni, mikor minden összedőlni látszik, hogy holnap új nap virrad. Hiszek a csodákban... – ezekről írom a verseimet is. Honlapomon olvashatók az összegyűjtött verseim, valamint jelen vagyok a Barátok Verslista honlapján és kiadványaiban is.

Koncz-Kovács Anna: Jól szituált, középkorú (31 éves), egygyermekes, önálló szépirodalmi kötetten nem rendelkező, amatőr író keresi korban hozzá illő, hasonló paraméterekkel rendelkező irodalmi antológia üres két oldalát kötöttségektől mentesen, kizárólag szabadidős tevékenység céljából.

Kovács Daniela: 1976. február másodikán születtem, egy időben Édesanyám legfájdalmasabb könnycseppjével. Majd „meghaltam” 2006. október ötödikén, amikor váratlanul megszűnt dobogni annak az embernek a szíve, akit szemem fénye-

ként szerettem. Attól a naptól fogva gyökértelenül sodródom, mint száraz falevél a szél kezei között. Amikor felsírnak bennem az emlékek, tollat ragadok, és papírra vetem érzéseimet. Nem egyszer találkoztam már irodalmi oldalakon, cikkekben, illetve blogokban olyan kijelentésekkel, hogy valaki hobbiból ír, fest, fotózik, tehát alkot. Én sosem éreztem ezt ilyen egyszerűre vetköztethető „tennivalónak”, számomra az írás olykor olyasfajta meditációs és nyugalmi állapot, amely – mintha a testből kilépnék – magához öleli a lelkem, néha pedig tehetetlen csalódásaim, félelmeim és rettegéseim szószólója, de mindenkör önmagam tükörképe akkor is, ha fájdalmas szavam szól, akkor is, ha életigenlő boldogság csurran tollam hegyéről.

(Daniela remek írásaiért 2015-ben megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a szerkesztő)

Kovács László (Kovacs59): Oroszlányon jöttem a világra egy bányászváros épülésének kezdetén 1959-ben.

Az általános iskolát és a szakmunkásképzőt is itt végeztem. Minden a városhoz kötött, valahogy belenőttem, mint a fái, bokrai az erdőnek. Szeretek itt élni. Életemben már a föld alá költöztem, fél életem a bányában töltöttem. 1973 és 2004 között 5055x8 órát dolgoztam a mélyben. Soha nem tagadtam, hogy bányász vagyok; büszkén vallom ma is. Felső végzettséggel nem büszkélkedhetek, a munka mellett érettségiztem le és végeztem el három technikumot. 2004-ig bejártam a csillástól a főaknászig minden lépcsőfokot. Így kedvezménnyel mehettem nyugdíjba 45 évesen. A sors furcsa ironiája, hogy még abban az évben kórházba kerültem. Ott jöttem rá, hogy írnom kellene. Megpróbáltam leírni versben a gondolataimat, emlékeimet. Tudom, hogy soha nem lesz tananyag az iskolákban, de könnyebb így. Vallom: aki verset ír, az a lelkének egy darabját adja át olvasóinak. Olyan jó érzés volt látni azt a néhány versemet, ami a Képzeld el című irodalmi folyóiratban nyomtatásban megjelent! Ennyi! Sportnyelven: „kezdő vagyok a

szeren”, ezért a kritikát is elfogadom, mert tanulok belőle. Egyelőre még kialakult verselési formám sincs. Szeretem a verseket, próbálkozom, mert vagyok, de vers nélkül csak létezem.

Kutasi Horváth Katalin: Középiszkolai magyartanár vagyok. 1968. november 21-én születtem Budapesten, azóta is itt élek. A József Attila Gimnáziumban érettségiztem. Tanítóként kezdtem, majd az ELTE Tanárképző Főiskolai, később Bölcsészettudományi Karán diplomáztam.

Szenvedélyesen járom a természetet, fényképezem szépségeit. Tavaly kezdtem el írni, s bár újabban néhány versem is született, a próza az igazi énem. Nemrég jelent meg novelláskötetem *Kóborló emlékeim* címmel.

Az írással szeretném egyrészt én is átmenekíteni a magyar nyelv értékeit a túlsó partra, másrészt rögzíteni a megélt vagy vágyott valóságot, s leginkább az örök emberi érzéseket, az örömet, a bánatot, a fájó hiányt, a kételyeket.

Kühne Katalin: Születésem óta Miskolcon élek, aktív nyugdíjasként. Családom, barátaim, a művészetek, az írás minden területe életem fontos részei. Elődökről, társakról, hitről, társadalmunk problémáiról, természetéről írok többféle műfajban. Utódainknak szeretnék reményt sugallni, elidegenedett világunkban csodás világunkat megmutatni. Köteteim: *Családi album*, *Jel a sziklán*, *Idősikok*, *Levendulák illata*, *Szóljanak akkor is*, *Fénnyel teli téli sötét*, *Pantheon*, *Gyűjtatlan gyulladnak*, *Kagylóhéjban* (netkötet), *Eső a homokra*. Olvashatnak a 7torony, az Irodalmi Rádió, a Magyar Irodalmi Lap, a Pólus, a Szóljanak, a Verslista honlapján, valamint jó pár antológiában és folyóiratban, több CD-n, a Klárisban, a Kaptárkövekben. Tagja vagyok az IR-nak, a 7torony-nak, a Múzsák Kertje Baráti Körnek, az Éltető Lélek Irodalmi Körnek és a Verslistának. Több írásom meghallgatható CD-n, illetve a YouTube-on is.

Lám Etelka: Szentendrén születtem, az egész családom (apai és anyai ágon is) innen származik. Itt szívtam magamba a művészet szeretetét a festők és a szobrászok munkáin keresztül. Korán, úgy kilencévesen kezdtem könyveket olvasni, szinte se nem láttam, se nem hallottam, amikor egy könyv a kezembe került.

A Ferences Gimnáziumban végeztem tanulmányaimat. Majd Budapestre kerültem, és férjhez mentem. Ezután Svédországban telepedtünk le, és ma is itt élünk. Mikor nyugdíjba kerültem, meséket kezdtem írogatni. Rájöttem, hogy talán tudok adni valamit a fiataloknak. Mivel nehéz világban élünk, rá kell nevelni a gyermekeket, hogy szeressük egymást, és adjunk segítséget a gyengébbeknek.

Szeretem a természetet, és nagy élményt nyújt számomra az utazás a világ bármely sarkába. Titokzatos világ számomra a csillagászat; szívesen barangolok a régi civilizációk történelmében. A magyar nyelv és irodalom is nagy helyet foglal el a szívemben. Mivel harmincnégy éve élek külföldön, újra kell csiszolnom a szókinccsemet. Remélem, hogy minden nap gazdagíthatom anyanyelvem kincsestárát a szép magyar beszéddel és írással.

Liszka Gyöngy: Az irodalom: szerelem. Ezt tudom azóta, mióta olvasni megtanultam, pedig az már ötéves koromban megtörtént. Nem én döntöttem így, a sors akarta. Írásra vetemedni azonban csak tizenegy éves koromban mertem, és így, tizennyolc évesen is csak félve teszem. Nem azért, mert nem jók, hanem mert élvezem mások gyümölcseit, amik mindig szebbnek tűnnek az enyémeknél. De hát, így szokott ez lenni. Jelenleg gimnáziumi tanuló vagyok, leendő magyartanár vagy pszichológus (nehéz a döntés...), és készülök első könyvem kiadására is. Persze, sosem szabad elkiabálni semmit. Ahogy legkedvesebb középiskolai magyartanárom mondta: sötét lelkületű vagyok (igen, épp ezekkel a szavakkal!), nem is kívánok vele ellenkezni. Minden jel arra utal, hogy neki van ígaza...

Mayer Zsó: A Bakony szívében, Zircen élek. Írással tíz éve foglalkozom, főleg prózában, néha versben is kifejezem gondolataimat. Szeretek olvasni, unokáimnak mesét írok, örömmel tölt el, ha mások tetszését is elnyerem. Több irodalmi honlapon jelen vagyok. Szívesen olvasom barátaim alkotásait.

Mottóm: Múlt nélkül nincs jövő.

Dr. Milbik József: 1961-ben születtem Debrecenben. Négygyerekes pedagógus családban nőttem fel Létavértesen, a Dél-Nyírség és az Érmellék vidékén. Gimnáziumi tanulmányaimat Hajdúböszörményben végeztem. Gyógyszerész diplomát a szegedi SZOTE-n, analitikusi és mikrobiológusi szakgyógyszerészi képesítést a budapesti SOTE-n szereztem. Munkahelyeim: 1987-95 Biogal Gyógyszergyár (vizsgálati módszerfejlesztő), 1995-2005 Hajdú Gyógyszer Rt. (gyártási igazgató), 2006-tól Hungaropharma Zrt. Debreceni Logisztikai Központ (minőségbiztosító gyógyszerész). Lányaim egyetemisták: Panni lakhelyünkön, Debrecenben gyógyszerészhallgató; Zsuzsi Budapesten, az ELTE mesterképzésén pszichológushallgató. Fiaim: Jócó szeptemberben kezd a Budapesti Corvinus Egyetemen, Zsombor a debreceni Svetits Katolikus Gimnázium diákja. Örömmel és sokat vagyok a természetben. Szabadidőmet túrázással, kerékpározással, írással-olvasással, művelődéssel töltöm legszívesebben.

Molnár József Bálint: 1940 novemberében születtem Szekszárdon. Nagydorogon nőttem fel. A középiskolát Pécsen jártam. Az ELTE matematika-fizika szakán diplomáztam 1965-ben. Rövid tanítási gyakorlat után mint számítógépes programozó helyezkedtem el. Munkám mindvégig a számítógéphez kötött nyugdíjba vonulásomig. Tíz évet dolgoztam német nyelvterületen. 1975 óta Csepelen lakunk. Két gyermekem van. Tamás híradástechnikai mérnök, Ági közgazdász. Írásaim több irodalmi folyóiratban, antológiában jelentek meg. Szívesen fordítom német költők verseit. Különös szeretettel Heinrich Heine és Christian

Morgenstern költők írásait kedvelem. Írásaim megtalálhatók a <http://verseim.uw.hu> weboldalon. 2010-ben megjelent a kötetem „Emlékeim hullámai” címmel. A mek.oszk.hu/10500/10550 címen olvasható a MEK-en. 2013-ban is megjelent egy írásom „Életképek életemből” címmel (mek.oszk.hu/11500/11507) a Magyar Elektronikus Könyvtárban. 2014-ben részt vettem a Tiszta szavak ereje című versíró pályázaton.

Móricz Eszter: Debrecenben születtem. Az írással gyerekkorom óta foglalkozom. Az irodalom szeretete amolyan családi örökség. 2005 óta jelennek meg írásaim különböző irodalmi portálokon és antológiákban. Előtte a 70-es években írtam komolyabban Kiss Tamás biztatására, hogy igenis, érdemes ezzel foglalkoznom. És soha nem bántam meg, mindig is írtam, de sok-sok írásom elveszett. Gyerekkoromból néhány megmaradt, ezek közül valahány nyomtatásban is megjelent. Nagyon pesszimista ember vagyok, ezt tükrözik az írásaim is.

Mukli Ágnes: Mukli Ágnes vagyok, 11 éve jelennek meg verseim. Három önálló kötetem van: *Hajnali küszöb* 2007, *Krisztálypohár* 2014, *Korlátnak dőlve* 2015.

Szeretem a szép verseket – írni és olvasni egyaránt.

Naszvadi Sándorné: Nem könnyű a bemutatkozás, és bár záporoznak az élő szavak, ha magamról kell írnom, a klaviatúra néma marad. Élek, mint más, de elébe megyek, és nem várom a csodát. Szeretet-világomból próbálok minél többet adni: prózában vagy versben a gondolataimat megmutatni, segíteni, gyógyítani vele. Hirtelen ennyit rólam. A többről a munkáimból értesülhet az olvasó, hiszen tudjuk: sok beszédnek, sok az alja.

Németh Noémi: Tatán születtem. Családommal Dunaalmáson élek. Két gyermekem van. Több szakmával is rendelkezem.

Jelenleg a Mediaworks Regionális Kiadó Kft. Komárom-Esztergom megyei irodájában – a 24 Óra című napilap szerkesztőségében – dolgozom mint hirdetési tanácsadó és független újságíró.

Szerzői pályafutásomat 2012-ben kezdtem prózai darabok írásával. 2013-ban két prózám jelent meg antológiában, a Discovery Vip Media Kiadó gondozásában. Több versem az online sajtóban is megjelent (www.magyarom.hu). 2014-ben három versem jött ki az Underground Kiadó gondozásában megjelent KJ Antológiában. Írói vénám 2013-ban a versírás felé fordult, jelenleg is verseket írok. Mivel alapvetően humán beállítottságú vagyok, az irodalom mindig is a szívügyem volt. Számomra az írás az önmegvalósítás része, az alkotásban megtaláltam önmagam. Célom az önálló kötet megjelentetése, amin jelenleg is dolgozom.

Ordas Andrea: Ötven éves múltam. A verseket kisgyerekkorom óta szeretem. Kamaszkoromban kezdtem verseket, dalszövegeket írni, amiket a zenekarommal adtunk elő, Gyerekszínészként indult a „művészi” pályafutásom, később amatőr színjátszóként folytattam, majd jött a zenekar, és később jazzballettoztam is. Ezek után tíz évig dolgoztam a Budapesti Kamaraszínházban. Később – miután felneveltem a fiamat – fordultam ismét a versek és próza felé.

Pap Mária: Plósz Andrásné, Pap Mária vagyok, írói névként a lánykori nevemet használom, 1950. október 12-én születtem Pátróhán, negyvenegy éve Gégényben élek, vidéki vagyok. A világ legszebb hivatása volt az enyém, magyar – orosz – német szakos pedagógusként a helyi általános iskolában tanítottam harminchét éven át. Öt éve nyugdíjas vagyok. Ha csak tehetem, olvasok, és írok is. Eleinte ünnepi beszédeket fogalmaztam, verseket, de színpadra szánt jelenetekkel is próbálkoztam, valamint elbeszélésekkel, valós, megtörtént események alapján. Még csak most keresem a bemutatkozási és megjelentetési lehetőségeket.

Papp Erzsébet: „Az élet remény, küzdelem, bukás...”

Így kezdődik egy emlékverson a fiatalkori emlékkönyvemben. Nekem több jutott a küzdelemből, bukásból, mint a reményből. Ezért jó sokat nevetek a hétköznapokban, hogy egyensúlyban legyek magammal.

De a vers ünnep. Nem lehet becsapni. Akkor írja magát, amikor küzdés van és bukás. Én meg csak vezetem a tollat a papíron és azt gondolom, talán így van jól.

Vannak barátaim, régiek, újak. De olyan, akivel az ifjúságunkat is együtt éltük, talán csak ez az egy. Aki szintén szerepel írásaival ebben a kiadványban és akinek – évtizedek óta tartó barátságáért – ajánlom a „*Felhők alatt*” című versemet.

Petres Katalin: 1959. április 5-én születtem Budapesten, Budán nőttem föl társbérletben és egyszerű családban, ma is ebben a városrészben élek és tanítok. Az irodalom és a versek már általános iskolás koromban megbabonáztak, hála osztályfőnökömnek és magyartanáromnak, Dr. Kolta Rezsőnének (Magdi néni), majd a középiskolában Dr. Muhi Lászlóné (Zsuzsa néni) tovább fokozta szenvedélyemet. Kiskamaszként kezdtem verselni, de felismertem, hogy kísérleteim messze vannak az igazi költők verseitől. Ezért magyar – történelem szakos tanárként végeztem, majd családot alapítottam. Később, anyaként, nagyon ritkán feltörték belőlem a versek, melyeket cetlikre írtam, főleg éjjel vagy hajnalban. A fiókok szokásos rendezgetése közben találtam rájuk, majd olvastam erről az antológiáról. Jelenleg angol szakos tanárként dolgozom egy középiskolában. Fiaim teljes családban nőttek fel, hála az istennek és a rólunk szeretettel gondoskodó férjemnek.

Szabó Edit Irma: Boltizárné Szabó Edit vagyok, írói néven Szabó Edit Irma. Családommal Sarkadon élek. Hivatásom óvónő, jelenleg óvodavezetőként dolgozom.

A Barátok Verslistának 2008 óta vagyok tagja, nagyon szeretem ezt a kis csapatot.

Verseim olvashatók a Poéta Irodalmi Portálon, az Irodalmi Rádióban, és a Héttorony online magazinban. Eddig tizenöt antológiában, három hangoskönyvben és a Verslista által kiadott önálló folyóiratban jelentem meg. Eredményesen szerepelek különböző pályázatokon. Ritkán írok, ilyenkor a bennem rejlő gondolatokat, érzéseket próbálom formába önteni.

2013-ban jelent meg első net-kötetem, *Lélek-ének* címmel.

Szeles György: Kissé későn kezdtem, de azóta folyamatosan írok limericket és haikut egyaránt. Mára már 2500 feletti számú limericket írtam. Életem a vegyiparban zajlott, különböző pozíciókban, kis és nagy állásokban egyaránt, főleg a kereskedelem területén. Emiatt sokat utaztam, jártam több mint 100 országban, 5 nyelvet jól beszélek, és néhány szót még 2-3 másik nyelven megértek. Éltem kiküldetésben, Latin-Amerikában, ahol sok tapasztalatot szereztem.

10 éve már, hogy limerickeket írok, magán- és nem magán kiadásban 4,1 könyvnek vagyok szerzője. A 4 a következő köteteket jelenti: *Bakugrás* (2004), *Békaugrás* (2006), *Rúdugrás* (2008) és a legutolsó, a *Távolugrás*, (2012). A 0,1 azt jelenti, hogy szerzőtársa voltam egyetemistáknak a Jópár Pajzán Limerick - Lányok, Fiúk s Neveik című kötet megalkotásában. A magyar Haiku Klubnak és a Haiku Világ Társaságnak is tagja vagyok és tagja vagyok a Krúdy Körnek.

Takács Mária (Ariamta): Mindig mosolygó, romantikus, háromszoros nagymama vagyok, aki lelkiekben még mindig a gyermekkorát éli. Hiszem és vallom, hogy mindig lehet jobb, és jobb akkor is, ha néha-néha mély gödörben érezzük magunkat. Verseimet az életből, a családból, a szerelemből, a társadalmi helyzetből és olyan megtörtént esetekből merítem, ahonnan valamilyen tanulság mindig levonható. Hiszek abban, hogy a mosoly az élet angyala, vele minden szebbé varázsolható. Fiatalkoromban nagyon sok verset írtam, és ezt a hobbimat újraélesztetem, amióta nyugdíjas vagyok.

Weblapomon (<http://kiscsu.webnode.hu/>) több versem is megtalálható, most adom ki első verseskötetem „*Lélekcseppek*” címen. A 2014. évi Poet Antológiában is jelentek meg verseim.

Ujhelyi Tibor: 1956. október 7-én születtem Egerben. Életem első tizenhárom évét Vajdácskán éltem, majd a következő négy évet Sátoraljaújhelyen. 1973-tól Miskolcon élek.

Tizennégy éves korom óta írok verseket. Megjelent egy verses kötetem „*PC VERSEK*” címmel. Azért ez a cím, mert a verseimet számítógépen írom.

Tanult szakmám: rádió- és televízió-műszerész. Dolgoztam Líbiában és Ausztriában, még a nyolcvanas években.

Hobbim a versírás.

Varga Katalin: Varga Katalin vagyok Sopronból. 60 éves múltam. 21 éve váltam el, azóta éltem együtt Édesanyámmal az ő tavalyi, szeptemberi haláláig. Mozgássérült vagyok, immár ötven éve. De a jelszavam: sosem adom fel

Művészi vénámnak és nagy akarat erőmnek köszönhetően nagyon ritkán vagyok szomorú. Bár a tavalyi év sajnos rácafolt erre: Édesanyám halála nagyon megviselt. De az emléke (most már Édesapáméval együtt) mindig bennem él. Élnem kell tovább egyedül is. Van egy papagájom, egy kutyám. Rokonok, barátok, gondozónők. Nem maradtam teljesen egyedül. S ha bánat vagy öröm ér, az írás a gyógyszer erre. No meg az éneklés, rajzolás. Ilyenekből merítem az erőt.

Vasas Eszter: Mindig úgy tekintettem a műveimre, mint egy szeletre abból, ami azzá tesz, aki vagyok. Az írás azonban még ennél is többet jelent, egyszerre tekintek rá kedvenc elfoglaltságomként, örömforrásként, amit az alkotás jelent; menedékként, ahová bármikor elvonulhatok; bátorító barátként, támogató társként. Már egész kicsi korom óta közeli viszonyban állok a költészettel, az idő folyamán kapcsolatunk csupán erősödött.

FOTÓK, GRAFIKÁK, FESTMÉNYEK ALKOTÓI:

Szokodi Veronika: 1984-ben születtem Pécsen. 2008-ban fejeztem be képzőművészeti tanulmányaimat a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Karán, mint vizuális nevelőtanár. Korábban keramikusi végzettséget szereztem. A plasztika világa nagyon közel áll hozzám, azonban jelenleg festéssel foglalkozom. Festeni intenzívebben az egyetemi éveim alatt kezdtem el, a tanulóévek alatt több műfajt kipróbáltam, de végül az olajfestés technikája vált kedvencemmé. A budapesti Kertész29 Galéria Művészklubjának tagja vagyok, szervezésükben több nagy sikerű kiállításon is részt vettem. Saját utamat keresem, ami manapság az emberi képmások, jellemábrázolások világán vezet keresztül...

A festészet mellett különösen érdekel a fotózás, a filmek világa és hobbi szinten a csillagászat.

Elérhetőségeim: szokodivera.qwqw.eu , spectral84@gmail.com.

Vehofsics Erzsébet: 1966-ban születtem Tapolcán. Ápolónőnek tanultam, ma is a szakmámban dolgozom egy idősek otthonában, Győrben.

Szeretek írni. Novellákat, ritkán verseket. Hőseim mindennapi emberek, akiket ritkán veszünk észre, mert beleolvadnak a mindennapokba, akiket nagyon lehet szeretni, vagy gyűlölni, csak közömbösek nem lehetünk velük kapcsolatban. 2009-ben részt vettem a Magyar Író Akadémia kurzusán, azóta veszem komolyabban az írást. Néhány novellám szép eredményt ért el különböző pályázatokon.

A fényképezés a másik hobbim. Nem török babérokra, csak amolyan „szeretem-képeket” készítek, több kevesebb sikerrel.

